

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A RUSSIAN MAFFIA ROMANCE

Quined
PRINCE

SOROKIN BRATVA BOOK ONE
NAOMI WEST

SOROKİN BRATVA DÜETLERİNDEN BİRİNİ REZERVASYON EDİN

Bir düğünün bir kızın hayatındaki en mutlu gün olması gerekir.

Benim için bu bir kabustu.

Çünkü söz verdiğim adam tam olarak Yakışıklı Prens değil.

Ve bu sunağa gelme şeklim pek de peri masallarındaki gibi değil.

Görüyorsun ya, benim ailem seninki gibi değil.

Babam ve erkek kardeşim... hiçbir zaman gün ışığına çıkmaması gereken... şeyler yapıyorlar.

Kara gözlü bir şeytanın karısı ve bebeğinin annesi olmam için poker oyununda benimle bahse girmek gibi şeyler.

Bir el kart.

Korkmuş bir kız tehlikede.

Eğer kazanırsam, en yakın kapıya, en yakın taksiye, en yakın uçağa yürümek yerine koşacağım Chicago.

Ama eğer kaybedersem...

Diyelim ki Romann Sorokin'in yeni gelini için çok özel planları var.

Mahvolmuş Prens, Sorokin Bratva Düeti'nin ilk kitabıdır. Hikaye düetin ikinci ve son kitabı Mahvolmuş Gelin'de devam edecek!

OceanofPDF.com

LİLY

Etrafımdaki her şey parçalanmak üzereydi. Bütün hayatım küle dönüşmenin eşiğinde. Ama mutlu bir an için oradan çıkacağımı düşündüm.

Ne kadar yanıldığımı anlamam uzun sürmedi.

Ancak bu kalp kırıklığı birkaç saat içinde gelmeyecek. Şu anda elimdeki mektuba şimdiye kadar kağıda dökülmüş en iyi şeymiş gibi bakmakla meşgulüm.

Tebrikler Lily Benedetti, başlıyor. Julliard'daki Marcus Vokal Sanatları Enstitüsü'ne kabul edildiniz.

Tekrar tekrar okudum ve hala gerçekten anlaşılmasını bekledim. Julliard'a kabul edildim. THE Julliard'da olduğu gibi. Ülkenin en iyi müzik üniversitesi. Hatta belki tüm dünya.

Ve -bu kısmı tekrarlamakta yarar var- New York City. THE'da olduğu gibi New York City. Hayatım boyunca aklımdan çıkmayan soyadını taşıyan herkesten kilometrelerce uzaktayım.

Milyonlarca duyguyu aynı anda yaşıyorum. Bu sadece Julliard'ın başvuranların yalnızca yüzde sekizini kabul ettiğini ve benim şu anda seçilmiş seçkin birkaç kişiden biri olduğumu bilmekten kaynaklanan bir gurur değil. Ya da sadece özgeçmişte yer alan üniversitenin adının başka hiçbir şeye benzemeyen kapılar açması.

Hayır, bunun nedeni çoğunlukla yakında olacak evimin Benedetti mafyasının uğrak yerlerinden yarım ülke uzakta olması. Eğer bana kalsaydı, gezegenin diğer tarafında olurdu.

Ama bu iyi.

Bu bir başlangıç.

Bu yeterli.

New York. Aşağı doğru esen sonbahar esintisinin kokusunu şimdiden alabiliyorum Fifth Avenue. Zaten tüm manzaraları her mevsim görebiliyoruz: Yaz aylarında yeşilliklerle dolu Central Park, Rockefeller Center Noel'deki bir takımyıldız gibi aydınlanıyor, Times Square yılbaşı gecesi gece yarısı top düşerken solungaçlara kadar kalabalıklaşıyor.

Ve alışveriş. Aman Tanrım, alışveriş. Mutluluk titreşimleri içimden geçiyor.

New York istediğim her şeye sahip. Hayallerimin okulu, beni süperstar bir şarkıcı yapacak bir yer, özgürlük ve macera.

Hatta belki aşk.

Üniversiteden bir erkek arkadaşımı uzun zaman önce seçmiştim; yani hayalimde. Sanatsal olacak. Muhteşem. Hassas. Ve bana o kadar aşığım ki, yazdığı her şiirden ve çizdiği her portreden, hafta sonlarımızı yatakta okuyarak, konuşarak geçireceğimiz çatı katına asmak için bu damlalar akacak ve... bilirsin, insanın evde yaptığı her şeyden. yatak.

En iyi partilere davet edileceğiz ve en havalı insanları tanıyacağız. Kampüsteki kafede lattelerimizi yudumlayacağız ve güneş gökdelenlerin üzerinden doğana kadar sevişeceğiz.

Gözlerimi her kapadığımda ve geleceğimi hayal ettiğimde kalbim göğüs kemiğimin arkasında tango yapıyor. Bunun doğru şey olduğunu bu şekilde biliyorum.

Yatak odamın etrafına bakıyorum. Burada kaçırılacak pek bir şey yok. Yıllardır yeniden dekore edilmemiş olsa da, üçü kubbeli tavandan aynı sıra halinde sarkan kristal avizeleri, kar beyazı peluş halısı ve duvardaki parıltılı buz mavisi boyasıyla hala oldukça büyük ve gösterişli. .

Ben on iki yaşımdayken annem kış harikalar diyarı dekorasyon aşamasındaydı ve preses yatak odamı daha "yetişkin" bir şeyle değiştirdi. Bundan her zaman nefret ettim. Hepsini yakıp yeniden başlamak, kendime ait kılmak istedim.

Ama şimdi? Tekrarlamaya gerek yok.

Çok yakında her şeyi arkamda bırakacağım.

sırtımı dönmeden önce yapacak çok şey var Chicago. Paketleme, hazırlama, kitap ve kıyafet satın alma ve ihtiyacım olan her şeyi Manhattan.

Yarın hayatımın geri kalanının ilk günü. Sabırsızlıkla bekliyorum.

Ama şimdi yatma vakti. Mektup geldiğinden beri bütün akşam hayal kurmaktan yoruldum -mutlu-bitkin ama yine de bitkin. Yatağa girip peluş yorganımı omuzlarıma çekiyorum ve rahat olana kadar kendi etrafımda dönüyorum.

Bu da tabii ki yatak odamın kapısının aniden açıldığı zaman.

Benim kibirli pislik ağabeyim ve hayatımdaki tehlikenin kabaca yüzde ellisinden sorumlu olan adam Leo içeri daldı.

"Kalk," diye bağıyor.

Sesi beni hemen sinirlendirdi. "Siktir git," diye çıktım. "Çık buradan."

Kendisine bir faydası olmadığı sürece asla odama gelmez veya benimle konuşmaz. Bu benim ilk ipucum olmalıydı.

Ama hala Julliard'ın sevinciyle dolup taşıyorum, bu yüzden yapmam gerektiği gibi dikkat etmiyorum.

Bir tane vur, Lily.

Bunun yerine battaniyeye daha da sokuldum ve saklamak için yastığımın altına sıkıştırdığım mektuba parmağımı sürttüm.

Bu onu caydırmaz. Yatağın kenarına doğru ilerleyerek battaniyemi yakaladı ve hızlı bir hareketle onu yırtıp attı.

"Bu bir soru değildi" diye hırladı. "Dedim ki, kalk ve giyin." Flanel pijamalarımın kaşlarını çattı. "Ve yüzünle ilgili bir şeyler yap. Alnındaki tüm o sivilceli şeyleri kapat.

Bebeğinizin Kardeşine İyi Davranma Günü'nü açıkça kaçırdı Big Brother School. Sanırım Temel İnsani Ahlak Günü'nü de kaçırdı.

Ne yazık ki Leo için, o hıyarın mutlu ruh halimi mahvetmesine izin verecek havada değilim. "Teşekkür ederim ama hayır teşekkürler" diyorum ona. "Şimdi defol."

Battaniyemin köşesini almak için doğrulduğumda beni dirseğimden tutarak yataktan kaldırdı ve banyoya doğru itti. Duvara çarptım ve şaşkın bir çığlıkla kafatasıma vurdum.

Yüzünü buruşturdu. "Çok zavallısın. Karar veremiyorum bile—"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda elini geri çekiyor. Geriliyorum ve çenemi kapatıyorum.

Leo kendini beğenmiş bir tatmin duygusuyla başını salladı. "Bende böyle düşünmüştüm. Şimdi giyin ve biraz makyaj yap. Babam bizi görmek istiyor."

İç çekişimi bir öksürüğün arkasına saklıyorum ve biraz daha hızlı hareket ederek bir çift yoga pantolonu almak için şifonyerin yanına gidiyorum. Ama onları da elimden kapıyor.

"Ne oluyor Leo?"

"HAYIR. Hayır. Hayır. Tanrı aşkına, küçük bir dersin varmış gibi giyinmeyi dene." Beni beklemek yerine dolaba gidip askıdan bir elbise çıkardı.

Neyi seçtiğini görünce yüksek sesle gülüyorum. Bu bir gece kulübü elbisesi. Küçük siyah bir elbise. Bana bak, dans pistinde titreyen bir elbise.

Tanım gereği pek şık değil.

"Cidden?" Soruyorum. "Club Ten'e gitmediğimiz sũrece, gũmũř payetler ve spagetti kayışları ile kıçımın kıvrımını zar zor kaplayan bir etek uygunsuz."

"şu lanet şeyi giy ve hazırlan. O bekliyor."

Leo'nun sabırsızlığı normalde komik olurdu, ȳzellikle de gȳzlerini kızartan ve dudaklarını dar bir çizgi halinde sertleştiren dik bakış, esrar ićiyormuř gibi gȳrũnmesini sağladığı ićin.

Ama artık geć oldu ve onun bana bu řekilde davranmasını kaldıracak havada deđilim.

"İyi," diye ıkıştım. "Elbiseyi istiyor musun? O aptal elbiseyi giyeceğim. Ama ık buradan da sen beni rahatsız etmeden giyinebileyim."

Bu sefer itmeyi ben yapıyorum. Pek iře yaradıđından deđil. Topuklularla bir bućuk metre boyundayım ve bũyũk bir yemekten sonra yũz kilo alıyorum, tam olarak Herkũl deđilim. Leo serće parmađıyla beni alt edebilirdi.

Bana bir kez daha ȳldũrũcũ bir bakış attı, sonra dışarı çıkıp kapımı arkasından kapattı.

Eğer babamla olan bu buluşma her ne ise, yatağıma geri dȳner ve Leo'nun mũmkũn olduğu kadar uzun sũre asmada solmasına izin verirdim. Ama sonra kardeşim istediğini yapana kadar her şeyi tekrar tekrar yaşamak zorunda kalacağız.

Kȳpũrt. Durulmak. Tekrarlamak. Leo bir pisliktir ama inatćıdır.

Bu yũzden sızlanmak ya da yatağa sũrũnmek yerine bana sȳyleneni yapıyorum - bunun tek nedeni babamın istediğini elde etme konusunda Leo kadar kȳtũ olması, hatta bin kat daha kȳtũsũ olması.

Elbiseyi giyerken aklım hızla alışıyor. Gece yarısı bir parti elbisesine ve hafif bir makyaja ihtiyać duyacak kadar ȳnemli ne olabilir ki? Emin

değilim. Ama eğer Leo zaten bu kadar sinirliyse, bu iyi bir şeyin habercisi değil.

Ürperiyorum ve acele ediyorum. Ne kadar erken başlarsam, tüm bunlar o kadar çabuk bitecek ve hayal kurmaya geri dönebileceğim. New York'taki çatı katıma, New York'taki erkek arkadaşıma, New York'taki hayatıma dönüyorum.

Son maskaramı sürmeden önce Leo yine kaşlarını çatarak kapı eşiğinde belirdi. Asayı elimden çekip tüpün içine soktu ve hepsini lavaboya fırlattı.

"Yeterince iyi."

Sonra, sanki zaten onun yanında hareket etmek için dönmüyormuşum gibi, parmaklarını dirseğimin kıvrımına doğru kıvrıdı ve beni evin içinde sürükledi.

Annemin Mercedes'i ve Leo'nun Jag'ı on altı bölmeli garajdaki tek arabalardı. Benedetti ailesinin diğer tüm araçları - babamın Corvette'i, onun Porsche'si, benim Alpha'm, Beemer ailesinin Beemer'i, Leo'nun Ducati'si - gitti.

Bu tuhaflık karşısında kaşlarımı çattım ama Leo beni arabasına bindirip kapıyı çarpmadan önce tüm araçlara ne olduğunu soracak zamanım yok.

İç kısım sanki arabayı gösterge panelini temizlemek için kullanmış gibi kolonya kokuyor; Leo kendisi için bile el emeğini sıfıra indirdiği için bu gülünç bir düşünce. O direksiyona geçerken iki kez hapşıriyorum.

"Kes şu saçmalığı" diyor. "Onların senin hastalıklı olduğunu düşünmelerini istemiyoruz."

"Bu bir hapşırık Leo. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Eğer Leo'nun bir sloganı olsaydı bu Her zaman tiksinti olurdu. Yüzündeki bakışta, sesinin tonunda, her duruşunda ve bakışında bu var. Yine de bu onu gerçekten çok zorluyor. Belki onun zararlı davranışlarından bu

kadar rahatsız olmasaydım, yorumunu çözmek için bir saniyemi ayırırdım ve ilk kırmızı ışıktaki arabadan atlardım.

Ama yapmıyorum. Nüansı tamamen özlüyorum.

İkinci vuruş Lily.

Sesi artırıyor ve özel ses sisteminden müzik çalıyor. On bire kadar yükselen bas, hardcore hip-hop'un güm güm güm seslerinden başka bir şey duymayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Leo gangster rap aşamasındadır; tabii babamızla birlikte binmiyorsa. Sonra hepsi Berlioz ve Bocelli. Babamı tamamen İtalyan mafya mirasımıza adadığına ikna edecek her şey.

Bazen bu kaslı pislikle akraba olduğuma inanmak zor oluyor. Eğer annemin açık mavi gözlerini ve babamın kömür karası saçlarını paylaşmasaydık ve onun babamızı taklit etme konusunda sürekli başarısızlığını izleyerek büyümeseydim, hiçbir tartışma beni ikna edemezdi.

Yakında bu insanlardan hiçbirini bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız, diye hatırlattım kendime.

Bu yüzümde hafif bir gülümsemeye neden oluyor.

Leo arabayı Morgan Caddesi'ne park etti ve imalat bölgesine doğru ilerledi. Şehrin bu kısmında çok fazla zaman geçirmiyorum, bunun iyi bir nedeni var: İğrenç ve tüyler ürpertici. Salı günü sabah saat birde burada bulunmamın gerekli olması için iyi bir neden düşünemiyorum.

Bir ara sokağa girip iki büyük binanın arasından hızla geçiyoruz. Sonra pencereleri kırık, çatısından dışarı sarkan yığınlar bulunan eski bir metal deponun önünde çığlıklar atarak duruyoruz.

Bu şey tam anlamıyla Testere filminden çıkmış; karanlık, nemli ve son derece çirkin. Ben titriyorum. Gecenin bir yarısında farelerin istila ettiği bir depoya girmek yapılacaklar listemin üst sıralarında yer almıyor.

Motoru durdurduğunda müzik de onunla birlikte ölür. Kulaklarımın sessizliğe alışması ve çınlamayı bırakması için bir dakikamı ayırdım.

"Burada ne yapıyoruz? Chicago'nun pis sanayi bölgesindeki Yıldızlarla Dans yarışmacısı gibi giyindim. Biraz açıklama iyi olurdu."

"Kapa çeneni ve şu lanet arabadan çık." Sanki onu sinirlendiren benmişim gibi gıcırdayan dişlerinin arasından konuşuyor.

Ona bunu güneşin parlamadığı bir yere yapıştırmasını söylemeliyim. Ama bunun yerine uyuyorum. Belki de aptal olduğumdandır.

Ya da belki de kader bundan sonra ne olacağını bildiğinden ve benim ona karşı çaresiz kaldığımdandır.

Ayağa kalkıyorum ve çok kısa olan elbisemi kıcıma doğru kaydırıyorum. Gece esintisi serin. "Neden bu kadar salaksın?" Leo tekrar beni yakalamak için yaklaşırken dedim.

Bana vurmak istiyormuş gibi elini tekrar kaldırdı ama ben çenemi kaldırdım. "Yap şunu pislik," diye meydan okurcasına tükürdüm.

Gözlerini deviriyor ve eli yanına düşüyor. "Kapa çeneni ve aileyi utandırmamaya çalış, tamam mı?" Binanın yan tarafındaki paslı metal kapıya doğru ilerledi ve kapıyı çekip açtı.

Her yer yanık yağ kokuyor. Leo beni sessiz makinelerin arasındaki dar bir boşluktan geçirip penceresinin üzerinde siyah kağıt bulunan başka bir kapıya doğru götürürken topuklarım beton zeminde çıtırdıyor.

Bu sefer geçmem için kapıyı açık tutuyor.

Bu başka bir ipucu olmalıydı. Leo Benedetti kimseye kapıyı tutmaz. Annemiz için bile. Ama elini sırtımın küçük kısmında tutarak beni odaya sokmasına izin verdim.

Güvenmek ve umursamamak.

Naif ve aptal.

Ve bu bana her şeye mal olmak üzere.

OceanofPDF.com

2

LİLY

Havayı puro dumanı ve yaşlı adam kolonyası tabakası kaplıyor. Kardeşimin rahatsızlığını minimumda tutmak için öksürüğü bastırıyorum. Zaten kaynama noktasına yaklaşıyor.

Odaya doğru ilerledim ve babamın sandalyesinin birkaç adım gerisinde bir yer bulup onun beni fark etmesini bekledim. Yeşil keçe kaplı poker masasında diğer beş adamla birlikte sırtı bana dönük olarak oturuyor.

Dördü zamandan daha yaşlı, yüzleri testisler gibi buruşmuş, cehennem kadar çirkin.

Beşincisi ne yaşlı, ne buruşuk, ne de çirkin. Aslında GQ'nun ön sayfasından çıkmış gibi görünüyor. Çenesi kesikti, koyu sakallıydı, saçları dikkatsizce alnından geriye doğru taranmıştı. Çenesi acımasızca kasılmıştı.

Masa cips yığınları, buzlu viski bardakları ve oyun kartlarıyla dolu. Ortada birikmiş birkaç şeyin daha olduğunu fark ediyorum: Nakit -bol miktarda- daha fazla fiş ve tavandaki kasvetli ışığın altında parıldayan babamın Rolex'i.

Babam sonunda beni gözünün ucuyla fark ettiğinde ayağa kalktı. "Cara mia!" diye mırıldanıyor.

Bana doğru koşuyor, beni değerlendirmek için ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve sanki görünüşümden salak kardeşim sorumluymuş gibi Leo'ya onaylayarak başını salladı.

Adil olmak gerekirse, sanırım bu konuda ona kısmen hak vermem gerekiyor. Bu saçma elbiseyi seçmişti ve beni makyaj yapmaya zorlamıştı.

Babam beni poker masasına doğru çekerken, "Güzel, güzel," diye mırıldanıyor. Midem fıçı gibi yuvarlanıyor.

Babamın az önce boşalttığı sandalyenin önünde hiç cips yok. Buna odaklanırdım ama doğruyu söylemek gerekirse biraz dikkatim dağıldı.

Çünkü beşinci oyuncu bana bakıyor.

Yüzü, tepedeki yalnız ışığın gölgesinde yarı gölgede. Onun için için yanan bakışları baldırlarımdan boğazıma kadar yanıyor, aradaki her noktayı ısıtıyor.

Babamın vücudunun benimkini görüş alanından korumasına izin verdim. Titrediğimi başkasının görmesine gerek yok.

Babam masadaki adamlara dönüyor. "Arkadaşlarım, bu Mia Preziosa, Lily."

Onun kıymetlisi. Bunu sanki bir kız çocuğundan çok yeni bir arabadan bahsediyormuş gibi söylüyor. Ama babamın standartlarına göre tatlı bir şey bu yüzden bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdim.

"O çok güzel ve akıllı. Harika bir eş olacak." Gösterişli bir hareket yaptı ve sanki o görüşlerinde değilken hepsinin bana bir bakışa ihtiyacı varmış gibi geri çekildi.

Onlar bana bakarken, bu adamların önünde rahatsızca duruyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, o anda aptal bir tarafım babamın benimle bu kadar övünmesiyle gurur duyuyor. Dürüstlükten iyiliğe gurur duyuyorum.

Tanrım, ben aptalım.

Yani çok aptalca.

"Baba, neler oluyor?" Fısıldıyorum.

Ben konuştuğum anda Leo gizlice yanıma geldi ve beni omzumdan yakaladı. "Kapa çenenini," diye tıslıyor.

Babam başını salladığında Leo beni masadan uzaklaştırıp arka duvarın yanındaki boş bir sandalyeye götürdü.

"Oturmak."

Kollarımı çaprazlayıp ona dik dik baktım ama o, ben acıyla irkilip koltuğa düşene kadar eliyle omzumu sıktı.

"Çenenin kapalı tut ve güzel görün" diye ekliyor.

Ancak o zaman kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor.

Çok az.

Çok geç.

Harika bir eş olacak. Babam da öyle söyledi.

"...O benim en değerli varlığım" diyor şimdi.

Çift çekim yapıyorum. Mülk?

"Ve" diye devam ediyor, "bir bakire."

Ağzım açık kalıyor. Aniden kalp atışlarım, Leo'nun arabasındaki bas sesinden daha yüksek sesle kulaklarımda çınlamaya başladı.

Çok ama çok yanlış bir şeyler oluyor.

Babamın yüzünü göremiyorum ama kirli yaşlı adamlarla dolu bir odada bekaretim hakkında konuştuğunu kafamda işlemeyi reddediyorum.

Her biri dönüp bana bakıyor; beni viski gibi içen dört çift tüyler ürpertici yaşlı adam gözü. Bacaklarımı daha sıkı sıkıyorum ve sanki tamamen ortadan kaybolabilecekmişim gibi küçülüyorum.

Sadece yakışıklı olan bakmaya zahmet etmez. Sadece bir poker fişini parmak eklemlerinin üzerinde zahmetsiz bir beceriyle ileri geri hareket ettiriyor.

En azından babam elini adamın omzuna koyup doğrudan ona hitap edene kadar.

"Ne diyorsun Romann? Kızımın evlenmesinin ne kadar itibarı var?"

Ne oluyor?

Kimseyle evlenmeyeceğime eminim. Çok uzun bir süre değil, özellikle de sabahın erken saatlerine kadar bir depoda poker oynayan yaşlı bir gangster için.

Ve kesinlikle Romann Sorokin için değil.

O kadar zorba değil.

O kadar vahşi değil.

Sonunda yakışıklı yüze bir isim koyduğumda yüzümdeki tüm kan çekildi. Sorokin Bratva kanlı vahşetle eş anlamlıdır ve onun donörü olarak Romann bu itibarın sorumlusudur.

Sonunda döndü - yavaş yavaş, melodramatik bir tavırla, sanki bunun ikimizin de hayatını sonsuza dek değiştirecek bir an olduğunu biliyormuş gibi - ve bakışlarını bana dikti.

Buradan bile o gözler çok karanlık görünüyor. O kadar şiddetli ve sahiplenici ki, kontrolsüzce titremekten kendimi alamıyorum. Artık onu görmek zorunda kalmamak için arkamı dönmek istedim ama Leo'nun hâlâ omzumda olan ve beni olduğum yere sabitleyen acı veren eli vardı.

Buraya girdiğimiz andan beri merak ediyorum: Neden? Leo neden beni yerimde tutuyor? Neden müzayedeye çıkarılan değerli bir Monet gibi bana bakılıyor?

Sonunda cevabımı buldum: Çünkü babam beni bir el poker için evlilik köleliğine satıyor.

Farkındalıkla birlikte panik gelir ve panikle birlikte felç edici bir mide bulantısı gelir. Midem çalkalanıyor.

Buradan çıkmalıyım. Hızlı.

Bu lanetlilerin sunağında bakire kurban olarak ölmeden önce.

Hiçbir plan olmadan, hiçbir öngörü olmadan - yalnızca bu kötü piçlerden hangisine en iyi kartları dağıtırsa dağıtsın kaderimi kurtarmak için harekete geçmenin ilkel ihtiyacı - stilettonun topuğuyla Leo'nun ayağını yere vuruyorum.

Acıyla böğürüyor. Bu benim fırsat pencerem. Kaçmak için sandalyeden kapıya doğru atıldım.

Ve dürüst olmak gerekirse yaklaşıyorum.

Parmaklarım soğuk metal sapa değecek kadar yakındı.

Döndürüp kapıyı biraz aralayacak kadar yakın.

Odanın dışındaki havanın kokusunu alabilecek kadar yakın.

Ama bu, Leo'nun beni omzumdan yakalayıp etrafıma döndürmek ve yatak odama daldığı andan beri tehdit ettiği tokadı indirmek için zamanında toparlanıncaya kadar yaklaşabildiğim kadar yakın.

POW! Yüzüme yıldızları görebileceğim kadar sert bir şekilde vuruyor. Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde sandalyeye çöktüm, bir el acıyan yanağıma bastırıldı ve dehşet vücuduma zehir gibi yayıldı.

"Lanet ayakkabıları bana ver," diye homurdandı.

Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Onun istediği kadar hızlı hareket edemediğimde eğilip yüksek topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çekiyor.

Kontrol edilemeyen bir hıçkırık içimi sarsıyor. Hâlâ nefes alamadığım için hıçkırıklar gelmeye başlayınca Leo elini tekrar kaldırdı.

"Kapa çeneni yoksa bir tane daha alırsın."

Masada bir boğaz temizleniyor. Leo kolunu indiriyor. Yukarıya bakıyor, sözünü kesen kişiyle göz teması kuruyor ve omuz silkiyor.

Ama eli yanına düştü ve benden birkaç metre ötedeki gölgelerin arasına çekildi.

Artık yanağım zonkluyor, başım dönüyor. Masadaki adamlara baktım. Büyükler kart oynamaya yeniden başladılar. Sadece Romann, buradaki en tehlikeli adam, hâlâ benimle ilgileniyor. Herkes oyuna dalmış durumda, fişlerini atıyor, ellerini karıştırıyor, bir şeye gülüyor.

Ama Romann izlemeye devam ediyor.

Başka bir korku dalgası üzerime soğuk bir şekilde vuruyor. Ben titriyorum.

Burada bana yardım edecek kimse yok. Bu odada benim hakkımda tek bir şey bile umursayan kimse yok. Teklif için bir sonraki öge benim...

Ve tamamen yalnızım.

OceanofPDF.com

3

ROMA

Bu gece beklenmedik bir hal aldı.

Arturo Benedetti, küçük kızının gelişinden önce sanayi bölgesindeki iki binayı, güney yakasındaki tüm kiralalarını ve varlıklarını ve ilginç bir şekilde Rolex'inden hemen önce bahse girmeyi seçtiği altın bir alyans kaybetmişti.

Artık kızını da tencereye ekledi.

Onun genç, çekici, uzun bacaklı, bakire kızı. Kuzu gibi kurtlara sunuldu.

Arturo'nun kumar bağımlılığı bir şeydir. Ama bu bir çizgiyi aşıyor. Bu kadar genç, bu kadar taze yüzlü, bu kadar masum biriyle bu kalabalığa bahse girmek mi? En hafif tabirle günahtır. Affedilemez.

Tüm avantajlardan yararlanmak niyetindeyim.

"Otur ve oyna Arturo," diye sesimi yükseltiyorum. "Sana bir el daha kredi vereceğim."

Yanıma çömeliyor. "Teşekkür ederim Don Sorokin," diye sızlanıyor. "Bu nezaketi hatırlayacağım, yemin ederim!"

Ona el sallıyorum. "Kartları dağıt. Sıkılıyorum."

Kapının yakınındaki istasyonları işgal eden kardeşlerim Misha ve Kaz'a kurnazca başımı salladım. Daha geçen hafta, Arturo bahislerini değerlendiremeden sıvıştı. Nefret ettiğim bir şey varsa o da yaşlı bir adamı yaya olarak yakalamak ve ona borcunu öksürtmek zorunda kalmaktır.

Özellikle de Arturo babam olacak yaşa geldiğinde. Ve ayrıca çok daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım.

Asla bu kadar korkakça bir şey yapmam. Ama yine de Arturo Benedetti'ye hiç benzemiyorum. O yaşlı; o güçsüz; o aptaldır; o korkak bir pislik ve tam bir korkak.

Ben bunların hiçbirisi değilim.

Ama birine borcu olduğunda tam bir Houdini olduğu için önlem almaktan başka seçeneğim yok. Masadaki diğer adamlar da açıkça benim değerlendirmeme katılıyorlar. Bu yüzden Floriano'nun adamlarından ikisi benim yanımda duruyor ve Gianpaolo'nun adamlarından ikisi diğer çıkışı koruyor.

Solumdaki yaşlı adam, bu gecenin ünlü ev sahibi ve Chicago'nun önde gelen İtalyan mafya ailesinin patronu Floriano Verratti. Babasının arkasında duran taze et yüzünden şimdiden salyaları akmaya başlamıştı, gözlerinde katıksız bir korku vardı.

Arturo'nun kızı sevgili babasının ne yaptığını şimdi anlıyor olmalı. Çünkü bu tür bir dehşeti taklit edebilmesinin hiçbir yolu yok.

Büyük gözler. Göğüs inip kalkıyor. Titreyen dudaklar.

Yalnızca gerçekten masum olanlar bu kadar gerçekten korkabilir. Ve Benedetti kızı benimle en ilkel şekilde konuşan türden bir masumiyete sahip.

Onun nasıl mükemmel bir eş olacağını görmek kolaydır. Eğitilebilir. Bükülebilir. Kırılabilir.

Solumda Floriano sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi alçak sesle hırlıyor. Belki bir uyarı? Kıza karşı iddiasını mı ileri sürüyor?

Bir kıkırdamayı tutuyorum. Denediğini görmek isterim.

Bir sonraki ele geçme zamanı. Oyunculardan bir diğeri, Arnavut mafyasının alt patronu Besnik, kartları dağıtıyor. "Oyunlar başlasın" diye kıkırdadı. Kafa derisinden her açıdan dikilen beyaz saçları ve jöle dolu bir kase gibi sallanan bir göbeği var.

Oyuncular bahislerini koydukça pot masanın ortasında büyür. Ama Floriano boncuk gibi gözlerini Benedetti kızından asla ayırmıyor. Alnının ortasındaki siğil bile ona bakıyormuş gibi görünüyor.

Ama bu herifin böyle kırılgan, küçük bir geyik yavrusuna bakmaya bile hakkı yok. Sanki onu kıyafetlerinin üzerinden görebiliyormuş gibi ona daha az bakış atıyordu.

Adil olmak gerekirse, pullu bir mendilden biraz daha fazlasını giyiyor. Hiçbir karım bunu toplum içinde giymez. Afallayacak kadar çok şey bırakıyor. Çok fazla dekolte ve uyluk açıkta.

Onu kazandığımda, elbisesini yırtacağım ve kim olduğunu tam olarak anlayana ve onu görmesine izin verilinceye kadar benim için -sadece benim için- çıplak bekleteceğim.

Babasının babası olacak yaştaki Floriano, elini kel kafasının üstünde gezdiriyor ve bardağında kalan viskiyi geri atıyor.

Kaşlarımı çattım. Bu onun anlatımı, onun armağanı. Mudak'ın eli iyi olmalı.

Öte yandan ben bir çift ikiliye takılıp kaldım. Saati ve kızı saymazsak, tencerede on dokuz bin dolar var.

Ve benim de lanet olası bir ikilim var.

Arturo zorlukla yutkunuyor. Onun söylediği bu: hiçbir boku yok.

Floriano ve Arturo gibi başka bir İtalyan olan Gianpaolo, kartlarını kapalı olarak masanın üzerinde tutuyor ve sanki onu yok edecekmiş gibi parmaklarının arasında bir çip oynuyor. Onu henüz çözemedim. Ama kıza bakmadı bile o yüzden pek endişelenmiyorum.

Onun yaşlarında bir kızı olduğunu biliyorum. Onunla ilgilenmemesinin nedeninin bu olup olmadığından ya da o yokmuş gibi davranmak için kendi nedenleri olup olmadığından emin değildi. Her iki durumda da benim için önemli değil.

Benedetti kızı bir bacağına diğerinin üzerine atarak kıpırdandı. Floriano kızgın bir orospu gibi inliyor.

Belki onun dikkatini dağıtması benim yararına olur. Yükünü lanet pantolonunun içine atmaya omuzlarının bir tırtık uzağında. Bu onu savunmasız bırakmalıdır.

Önümdeki tüm cips yığını masanın ortasına doğru itiyorum. Yirmi binden fazla.

"Hepsi icinde."

Arturo terliyor ve yakasını çekiştiriyor. Bahsi zaten yapılmış. Bu onu tam olarak Yılın Babasının favorisi yapmıyor.

Kızının "Baba lütfen" diye fısıldaması ona bir bakış bile kazandırmıyor.

Bir damla ter daha Floriano'nun yüzünün yanından aşağı doğru bir iz bıraktı. Çip yığınlarına, ardından pottan kıza ve potaya bakıyor.

Karar vermesi uzun sürmüyor. Bahsi yatırıyor, sonra kendisindekiyle benim yirmi binim arasındaki farkı kapatmak için cüzdanını çıkarıyor. Hemen pas geçen Gianpaolo'ya bakıyor.

Bu beni, Arturo'yu ve Floriano'yu bir arada bırakıyor. Elimizde olanı gösterme zamanı.

Kartlarımı açıyorum. "İkili ikili," diye homurdandım. Bunun yeterli olmadığını biliyorum ama kartlar öyle diyor diye oyun bitmiyor. Her zaman önümde başka bir numara vardır.

Arturo elini göstermeden önce uzun ve dramatik bir duraklama bekliyor. "Tam ev, vale üzerinden yedili" diye ötüyor. Muzaffer bir aptal gibi sırtıyor.

Floriano huzursuzca başını salladı ve kendi kartlarına baktı. İçini çekerek üç veziri ters çevirir. "Sanırım..."

Bu yeterli değil. Arturo kazanır.

En azından o öyle düşünüyor. Bir anlığına.

Ta ki Arturo kollarını açıp para, para ve eşya yığınını süpürürken Floriano kıkırdayana kadar.

"Bekle, bekle, mio amico! Çok hızlı değil. Bitirmedim." Aksanı, memleketinin sesleri ve dizginsiz neşesiyle yoğun.

İşte o zaman masaya dördüncü bir vezir atar.

Arturo'nun yüzünden tüm renk tonları bir anda akıp gidiyor. Floriano'nun dört kraliçesi Arturo'nun tüm evini yendi.

Sonuçta kaybediyor.

Floriano kazanır.

Kız artık Verrattis'e ait.

Arturo'nun arkasında kızı sızlanıyor. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Artık kaçması gerekiyor. Yeterince hızlı hareket ederse

bu sefer gerçekten kaçmayı başarabilir. İlk denemesi, o bok kafalı kardeşinin suratına soğuk bir yara almasına neden oldu. Ama şu anda Floriano'nun tiyatro oyunları dikkatini dağıtıyor.

Sonunda bunun kaçmak için son fırsatı olduğunu anlar. Ama bir an çok uzun süre tereddüt ediyor.

Ve bu ona her şeye mal oluyor.

Kendi kredisine göre, deniyor. Anın kayıp gittiğini hissetmiş olmalı, çünkü tam o anda vücudunu sandalyede çevirip sanki babasının ona kumar oynadığı kaderden uzaklaşmak için soğuk çelik duvarın içinden atlayacakmış gibi yukarı doğru fırlıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıp eğlenerek izliyorum.

Kaz ve Misha gergin ve hazır bir halde çıkışı kapatmak için harekete geçti. Soldaki Floriano'nun adamından kaçıyor ama sağdaki korumanın göğsüne doğru koşuyor.

Adam iki kolunu da ona doluyor ve onu havaya kaldırıyor. Çılgınca bacaklarını bisiklete bindiriyor. Minik elbisesi yukarı kalkarak bacaklarının arasındaki ince dantelli kumaş parçasını ortaya çıkarıyor.

Siktir et beni, sessizce lanet ediyorum. Penisim pantolonumun içinde zonkluyor.

Arturo masaya döndüğünde Floriano'yu gömleğinin önünden yakalayıp çılgınca sallıyor. "Seni sahtekar, seni piç!"

Floriano onu geri itti ve çabadan dolayı biraz hırıldadı. "Adil kazandım, mio amico. Yine de endişelenmeyin: Kızınıza bir prenses gibi davranacağım. Korumasına el salladı. "Onu bana getirin. Ona gerçek bir erkeğin dokunuşunun zevkini göstereceğim."

Arturo çaresizlik içinde yeniden hamle yapıyor ama Floriano'nun serbest elli adamı onu geride tutuyor ve Floriano şimdiye kadar şahit olduğum en korkunç am yalama taklidini yaparak kıza dilini sallıyor.

Arturo sözsüz bir öfkeyle böğürüyor. Gianpaolo ve Besnik hareket etmeden izliyor.

Bütün bu lanet olay çılgınlığa dönüşmek üzere. Kız sessizce ağlamaktan çığlık atmaya ve yalvarmaya geçti.

Babası agresif bir şekilde mücadele ediyor ve Floriano'nun adamından neredeyse kurtuldu. Fırsat bulursa hiç şüphe yok ki Floriano'nun boynuna atlayacak.

Sonra bekle!"

Kendi sesim beni şaşırtıyor. Sanki başkasından gelmiş gibi.

Ne diyeceğime karar verirken duraklıyorum. Kızı kurtarmak umurunda olacak kadar cesur değilim. Ama onun gibi bir ödülü onun gibi bir canavara kaptırmaya da razı değilim. Eğer birisi onu sikip boyun eğdirecekse, bu mor hap ve kahrolası bir lastik pompası olmadan ayağa kalkamayan yaşlı bir adam olmamalı.

O ben olmalıyım.

"Bir el daha" diyorum ona. "Kazanan hepsini alır."

Floriano başını geriye atıp sanki bir espri yapmışım gibi gülüyor. "Ben zaten gecenin en büyük kazananıyım. Neden daha fazla oynayalım?"

Kızın tam önünde duruyor ve yüzünün yan tarafını yalamak için dilini çıkararak eğiliyor. Çığlık atıyor ve kafatasını onu tutan korumanın yüzüne doğru savuruyor.

Kemik kemiğe çarptığında serseri kükrer ve onu yana fırlatırken, kendisi de artık kanayan burnunu avuçlayıp inler.

Patlama karşısında gülümsedim. Güzel ve alıngan. Ne bir kombinasyon. Aletim başka bir ağrıyan zonklamayla aynı fikirde.

"Arturo'nun güney yakasındaki tüm mülkleri bende," diye hatırlatıyorum herkese.

Arturo şehrin uyuşturucu ticaretinin bu kadar kazançlı bir bölgesini daha önce kazandığım kazana attığında Floriano neredeyse kıskançlıktan ağzını açacaktı. Ben ona karşılık verdiğimde Arturo yeniden öfkeyle kükredi. Onu kalıcı olarak susturmak istiyorum. Ancak bu bekleyebilir; tam da beklediğim gibi, teklif Floriano'nun dikkatini çekmeye yetti.

"Ya karşılığında?" Floriano pirzolarlarını yalayarak soruyor.

Güney yakasındaki iş çok büyük. Arturo'nun kumar sorunu olmasaydı, bu bölge tek başına üç nesil Benedetti'nin hayatlarının geri kalanını Easy Street'te geçirmesine yetebilirdi.

Ne yazık ki o bir zavallı.

Ben sorumu düşünürken Floriano bana bakıyor. Tabii ki kızı istiyorum. Ona yapmak istediğim her şeyi düşündükçe aletim seğiriyor.

Ama Benedetti prensesini tatmaya ne kadar aç olduğumu Floriano'ya anlatamam.

"Bu gece kazandığın her şeyin yanı sıra kartelin Grand Avenue bağlantısını da istiyorum."

Bu başlı başına bir ödül. Uyuşturucu ticaretindeki ayak izimi genişletmek için çalışıyorum ve bu da devreye girmek için mükemmel bir fırsat. O zaman Floriano'yu tamamen işin dışına çıkarabilirim. Bu tamamlandığında Chicago'daki tüm uyuşturucu ticareti (kuzey, güney, doğu ve batı) Sorokin Bratva'ya ait olacak.

Yenilmez olacağız.

Floriano dudaklarını büzdü, dilini dişlerinin üzerinde şaklattı ve sanki salyalarını siliyormuş gibi elini çenesinin üzerinde gezdirdi.

Tam kabul etmek üzereyken parmağımı kaldırdım.

"Ve" yavaşça ekliyorum, "bunu istiyorum." Kızı işaret ediyorum.

Floriano tekrar kıza bakıyor. Bana.

Kızda.

Bana dön.

Sonra kendinden emin ve aptal bir tavırla gülümsüyor ve kısa ve tek bir onay işaretiyle onaylıyor. "Anlaşmak."

Benim tarafımda Arturo öfkeleniyor. Parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Romann Sorokin, seni piç!" Leo aramıza girip babasını geride tutarken parmağını bana doğru uzattı. "Değerli Lily'me asla sahip olamayacaksın."

"Değerli, onu sen mi aradın? O kadar değerli ki onu kumarla kaybettin. Bana o kadar da değerli gelmiyor, Arturo."

"Ona dokunmadan adamlarım seni öldürecek!"

Boş bir şekilde gülüyorum ve başımı sallıyorum. Elbette yapacaklar. Boş tehditler. Parayı kontrol eden, çalışanları kontrol eder. Bu, bu geceden itibaren sorumluluğun bende olduğu anlamına geliyor.

Arturo'dan sıkılmaya başladım. Henüz onu bitirecek ruh halinde değilim ama artık onun sızlanmalarını ve şikayetlerini de dinlemek istemiyorum.

Misha'ya bileğimi salladım ve o da böğüren Arturo'yu hemen odadan dışarı sürükledi. Floriano'nun da tavrını değiştirmesi gerekebilir diye Kaz yanımda duruyor.

Kaz'ın Floriano Verratti ve cılız korumasıyla baş edemediği gün, Glock'unu kapattığı gündür. Ve eğer durum gerektiriyorsa bir veya iki çenemi kırdığım biliniyor.

Bu dünyada itibar, servet ve para kadar önemlidir. Neyse ki Sorokin Bratva'da her ikisi de var.

Gianpaolo'ya baktım. Beni kazıklayarak hiçbir çıkarı olmayan tek kişi o. Ve eğer denemeye cesaret ederse kaybedecek çok şey var.

"Devam et," diyorum ona. "Kartları dağıt."

LİLY

Gerçekte neler oluyor? Yetişkin adamlar kimin beni ödül olarak alacağına dair kumar oynuyorlar. Öz kardeşim bana bir boksör gibi tokat atıyor.

Ve tüm bunlar babam tarafından onaylandı -kuşkusuz, onun burada yaptığı şey için bu oldukça hoş bir kelime.

Henüz umudumu kesmedim. Hala kaçabilirim. Koşabilirim. Ta ki... onlar beni aramaktan yorulana kadar saklanabilirim sanırım. Çünkü eninde sonunda pes edecekler. Sağ?

Beni yalamaya çalışan çirkin şişko herife karşı elini oynayan Romann Sorokin'e bir anlığına baktım. Sadece bu anıyı anlatmaya hazırım ama Romann bana baktığında -belki "için için yanan" demek daha doğru olur- birdenbire tek düşünebildiğim o oldu.

Adamın dünyadaki herhangi birinden dizlerimi zayıflatacak bir bakışı var. Ondan sadece midemin titremesine neden oluyor.

O muhteşem, evet.

Ama aynı zamanda tehlikeli.

Ölümcül.

Tasarımcı takım elbiseli şeytan.

Romann gibi bir adamın bana ihtiyacı yok. Hiç şüphesiz haftanın her gecesini yatağını paylaşmak için sıraya dizilmiş kadınlar vardır. Yani beni kendisi için istemesi pek olası değil. Muhtemelen beni söylentilerini duyduğum deri müzayedelerinden birinde satacak. Bakire bir mafya prensesi için büyük paralar ödeyecek yüksek teklif vereni bulun.

Ya da belki de sırf bir şeyi kanıtlamak için beni öldürmek istiyor. Babama ve herkese Chicago'daki en büyük, en kötü suç patronunun kim olduğunu göstermek.

Kahretsin. Buradan çıkmalıyım. Her iki seçim de benim için işe yaramıyor.

Ama kartlar dağıtıldı ve beklemekten başka seçeneğim yok. Bakmak. Ve planlamak.

İki kapı. Beş gardiyan. Masada beş adam. Ben bir şarkıcıyım, matematikçi değilim ama ben bile şansın benim için pek iyi görünmediğini görebiliyorum.

Romann bir kart değiştiriyor. Floriano üç tane alıyor.

Yaşlı İtalyan bana bakmak için eğiliyor, göz kırpmıyor, biraz daha bakıyor. Midem çalkalanıyor ve alnımdan soğuk terler akıyor. Kaçma ihtimalim her geçen saniye azalıyor.

"Oynuyor musun yoksa pas mı atıyorsun Floriano?" diye soruyor Romann. Sabırsızlık sesini derinleştiriyor ve korku tüylerimi diken diken ediyor.

Yanıt olarak Floriano kartlarını atar. "Bir çift kral."

Bu onun için iyi. Krallar. Yüksek kartlar. Bir çift.

Romann bana sırtıp başını salladı, sonra gülümsemesini yumuşattı. Umarım bu pişmanlık dolu bir gülümsemedir. Pişmansın, biliyor musun? Üzgünüm, kaybettiğim bir sırtış gibi.

Çünkü her iki adam da bana iğrenç şeyler yapmak isteyebilir... ama Romann bu süreçte bana acı çektirmekten keyif alacaktır.

İkisi arasında hangi kaderi tercih edeceğimi biliyorum.

Daha sonra dört as atar.

Dört.

Lanet olsun.

Aslar.

Aman Tanrım. Korku içimde kabarcıklar yaratıyor ve oradan çıkmak için bir şeyler yapmamı istiyor. Bir deneme daha. Bir umutsuz kumar daha.

Düşünmüyorum ve konuşmuyorum; Sadece hareket ediyorum. Sola takla atıyorum, sağa eğiliyorum ve bu sefer başarıyorum.

Kimse beni durdurmak için bir hamle yapmasına fırsat vermeden kapıyı patlatıyorum. Babam ve erkek kardeşim arkamdan böğürürken çıplak ayaklarımı yere vurarak depoda hızla koşuyorum. Ne duruyorum ne de arkama bakıyorum.

Sonra sokağa çıkıyorum, koşuyorum.

Okuldaki her beden eğitimi dersi ve spor salonunda geçirdiğim her dakikanın karşılığını alıyorum. Nefeslerimi ölçüyorum, kollarımı sallıyorum ve peşindeki adamlar geride kalırken hayatım için depar atıyorum.

Biri hariç. Onun ayak seslerini duyabiliyorum. Kim olduğunu bilmek için tahmin yürütmeme gerek yok.

Beni yakalamasına izin veremem. Kaçtığım için beni cezalandıracaktı. Belki daha sonra beklemek yerine beni şimdi öldürebilirsin.

İleriye doğru atlayıp bir ara sokaktan çıkıp sokağa çıkıyorum. Beş adamın toplum içinde bir kızı kovaladığı fark edilecek. Durmak zorunda kalacaklar.

Ama hayır. Gelmeye devam ediyorlar.

Bir tur daha atıyorum. Bir diğer. Bir diğer.

Ve sonra, gökkuşağının sonundaki bir küp altın gibi, terk edilmiş bir binanın otoparkında duran bir polis arabası görüyorum.

Kurtuluş. Polisler beni kurtaracak. Polisler beni koruyacak.

Hayatım buna bağlıymış gibi onlara koşuyorum, çoğunlukla da öyle olduğu için. Ama o anda bilmediğim şey bunun yeterli olmayacağıydı. Hiçbir şey beni gerçekten güvende tutamaz.

Romann Sorokin'den değil.

OceanofPDF.com

5

LİLY

Polis arabasına doğru hızla ilerliyorum. Yolcu koltuğundaki memur fenerini açıp açık pencereden bana doğrulttuğunda nihayet yeniden nefes alabiliyorum.

Güvendeyim.

Elbette bu kabustan kurtulmak için Xanax'a, köpük banyosuna ve benzeri olmayan bir pediküre ihtiyacım olacak. Ama bunların hepsi daha sonra gelecek.

Polis memuru arabasından inip kapının yanında duruyor. Hızla koşup kendimi onun kollarına atıyorum. Ben ona tutunup hıçkırarak ağlarken, elleri iki yanında duruyor; Romann ve adamlarından uzaklaştıktan sonra yarısı gözyaşlarıyla, yarısı da zorlukla nefes alarak.

“Lütfen,” diye yalvarıyorum, “bana yardım etmelisin. Bu adamlar beni kovalıyor.”

Ama arkamı işaret edip baktığımda tek bir adamın olduğunu görüyorum. Ve bu Romanlı değil. Aslında beni kovaladığını düşündüğüm adamlardan biri değil.

Görünüşüne bakılırsa, vardiyadan sonra eve dönmekte olan bir şehir çöpçüsü. Kaldırımında olduğumuz yerden geçerken bana tuhaf bir yan bakış attı ve bizi geride bırakarak yoluna devam etti.

Romann'dan iz yok.

Adamlarından iz yok.

Kimseden iz yok.

Karşısına çıktığım polis babamdan daha genç ama Romann'dan daha yaşlı ve onun kadar da yapılı değil. Elini omzuma koydu ve beni sıktı, sonra başparmağını cildimde boğazımla köprücük kemiğimin birleştiği yerde gezdirdi. Rahatlatıcı olmak için biraz fazla tuhaf ama belki de o sadece alingan bir adamdır. Kurtarıcılarımla konusunda seçici davranmayacağım.

"İyi olacak." İsim etiketinde Memur Johnson yazıyor. Bana gülümsüyor. Nefes alışverişimin iniş ve çıkışları göğüslerimi elbisemin kumaşına doğru itiyor ve gözlerinin muhtemelen profesyonel olduğundan biraz daha uzun süre orada oyalandığını fark etmeden duramıyorum.

Rahatsızlık duygum artmaya başlıyor. Tam o sırada polisin ortağı, rozetine göre Albertson sürücü koltuğundan iniyor. Arabanın etrafından dolaşiyor ve Johnson'ın hemen arkasında duruyor, kollarını kavuşturmuş, sırtı az önce kaçtığım tehlikeye dönük.

Bu da yanlış görünüyor.

Ama silahı var. Biri ona gizlice yaklaşırsa bile ihtimaller onun lehine, değil mi? En azından öyle olduğunu umuyorum, çünkü onun iyi şansı bu noktada benim de iyi şansım. Silahsızım, ayakkabısızım, telefonsuzum.

Sahip olduğum tek şey beni siyahlı canavardan koruyacak mavili çocuklar.

Gece karanlık, gökyüzünde ne ay ne de yıldız var. Tek ışık caddenin diğer tarafında bir blok ötedeki tek bir elektrik direğinden geliyor. Her yer çöp ve lağım kokuyor - ben buna Chicago demeyi seviyorum - ama olabileceğim en güvenli yerdeyim, bu iki iri yapılı, iri polisin tam ortasıdayım.

Leo odama girip giyinmemi emrettiğinden beri ilk kez kendimi güvende hissettim.

Kalbim hâlâ acı verecek kadar hızlı atıyor ve midem ağrıyor. Ama cinayete meyilli bir manyak ya da onun holiganları tarafından kovalanmıyorum. Bunu bir zafer olarak sayın.

Omzumun üzerinden az önce koştüğüm sokağa bakıyorum. Beni takip ettiğini düşündüğüm adamlar gitti. Ama hiçbir şekilde kendi başıma riske girmiyorum. Güneş doğana kadar bu polislerden bir kol mesafesinden fazla uzaklaşmayacağım.

Romann Sorokin dışarıda bir yerlerde, beni adil bir şekilde kazandığına inanıyor. Ve Romann gibi bir adam her zaman bahislerini toplar.

Bunları elde etmek için ne yapması gerekiyorsa yapsın.

İkinci polis Memur Albertson'a dönüyorum. Bana şüpheyle bakıyor. “Eh, yemin ederim beni kovalıyorlardı ve şimdi nereye gittiklerini bilmiyorum ama bana inanmalısın, onlardan bir ton vardı ve sanırım silahları ya da belki bıçakları vardı, ben değilim elbette, bakacak zamanım yoktu, sadece koşmam gerekiyordu çünkü—”

Albertson sözümü kesti. “Yavaş ol küçük hanım. Derin bir nefes al ve bana ne olduğunu anlat.”

Ortağı telefonunu çıkarır ve bir arama yapmak için uzaklaşır. Her neyse —sadece birinin dinlemesine ihtiyacım var. Hangisi olduğu önemli değil.

Onun dediğini yapıyorum. Derin bir nefes alıyorum, nefes verirken her şeyin dışarı fırlamasına izin veriyorum ve Leo'nun beni arabasına çekmesinden Romann'ın Floriano'ya karşı kartların son elini kazanmasına kadar olan tüm hikayeyi anlatmaya başlıyorum. O kadar şaşkınım ki, bana öğretilen her şeye karşı çıkıyorum, hatta isim bile veriyorum.

Babamınki dışındaki tüm isimler. Tüm bu karışıklığı başlatan kendisi olmasına rağmen. Babamın yardıma ihtiyacı var - ciddi, profesyonel bir yardım, iki bin dolarlık pantolonlu bir pano ve ofisinin duvarında on tane süslü Ivy League diploması olan bir kadından alabileceğiniz türden bir

yardım - ve parmaklıklar ardında sıkışıp kalırsa bu yardımı alamayacak. kızını kaçırdığı için.

Ben kelimeleri aceleyle söylerken Albertson sadece bana bakıyor.

"Yani evet" diye bitiriyorum. "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama yemin ederim ki doğru. Buradan uzaklaşmalıyız. Bunlar gerçekten tehlikeli adamlar ve..."

Beni tekrar baştan aşağı süzüyor. "Senin gibi güzel bir kız evinde, erkeğiyle yatakta olmalı" dedi.

Çenem düşüyor.

Ya bana asılıyor, söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedi ya da içinde bulunduğum tehlike umurunda değil. Hepimizin içinde olduğu tehlike.

Ama bunların herhangi birinin önemi var mı? Bakışları sürekli göğüslerime doğru kaysa da o benim son çarem. Beni oradan çıkarması için ona güvenmem gerekiyor.

Gerisini daha sonra çözebileceğim. Şimdilik sadece birlikte oynamam gerekiyor.

Ben de gülümsüyorum. "Biliyor musun? Haklısın. Muhtemelen benim için endişeleniyordur."

Albertson başını salladı. "Hımm." İkimizi de arabanın arkasına doğru yürütürken elini sırtıma koydu. "Sen içeri gir, ben de sevk görevlisini arayıp 10-76 yaşımda bir kurbanla birlikte olduğumu bildireceğim. Seni istasyona götüreceğiz, sen de gelip seni alması için birini arayabilirsin.

Rahat bir nefes alıyorum. Bu bana çok iyi bir plan gibi geldi. "Çok teşekkür ederim. Çok korkmuştum." Büyük bir minnettarlıkla neredeyse ona yeniden sarılıyordum ama kendimi dizginlemeyi başardım.

Başını salladı ve beni sürücü tarafındaki arka kapıya yönlendirdi. Ben içeri girdikten sonra kapıyı kapatıyor, sonra arabanın etrafından dolaşarak arabaya geri dönen ortağıyla konuşuyor.

Burası sessiz ve sıcak. Sonunda rahatlayabiliyorum. Tekrar normal nefes alın.

Polisler dışarıda durup konuşup el kol hareketleri yaparken gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum.

Ancak birkaç dakika geçtikten sonra tekrar ayağa kalktım. Bir süredir oradalar ve ben gerçekten bu bölgeden çıkmak istiyorum, bu yüzden Romann için o kadar da kolay seçilmiyoruz. Bu kadar uzun süren ne?

Pencereden dışarı baktığımda Memur Albertson arabanın içinden bana bakıyor, sonra hızla uzaklaşıyor. Ortağına başını salladı. Ön koltuklara geçmek için dolaşıyorlar. Kubbe ışığı yanıp sönüyor.

Onlar içeri girerken gevezelik etmeye başlıyorum. “Beni buradan çıkardığınız için size yeterince teşekkür edemem. Daha önce çok korkmuştum ve bunu tahmin edebileceğinizden daha fazla takdir ediyorum...”

Kaldırımdan uzaklaşırken iki polis de cevap vermiyor. Polis köprücük kemiğimi ilk okşadığında alevlenen huzursuzluk hissi şimdi intikamla geri geldi. Parmağımı üzerine koyamıyorum. Fırtına gelmeden önce havadaki statik elektrik gibi bir karıncalanma.

Karanlık şehir sokaklarından geçerek şehir merkezindeki karakola doğru gidiyoruz. Bu şehri avucumun içi gibi biliyorum. Bu yüzden bizi bölge karargâhına götürmesi gereken dönüş sağ tarafımıza geldiğinde rahatsızlığım rekor seviyelere çıkıyor...

Onun yerine sola dönüyoruz.

Sinirli bir şekilde boğazımı temizliyorum. “Eh, diğer tarafa gitmemiz gerekmez mi?”

Artık hız kazanıyoruz, şehir merkezinden uzaklaşıp sanayi bölgesinin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Dikiz aynasına göre polis karakolu yirmi ya da otuz blok geride.

Johnson yolcu koltuğundan dönüp bana bakıyor. Sarı saçları ve Kaliforniyalı sörfçü çocuk görünümü var. Normal bir günde ondan etkilenmiş olabilirdim.

Ama bugün hiçbir şey normal değil.

Mavi ve parlak gözleri geniş ve düz kalıyor. "Su borusu patladı" diye açıklıyor. "Sokak kapalı. Yoldan sapmamız gerekiyor."

"Ah. Tamam aşkım." Koltuğuma yaslanıyorum.

Bu mantıklı geliyor; ta ki Albertson başka bir yanlış yola sapana kadar. Sonra bir başkası.

Mağazalar ve vitrinler yerini depolara ve fabrikalara bırakırken, midemdeki kaygı düğümü ikiye, üçe katlanıyor. Kalp atışlarım kulaklarıma kadar çıkıyor ve yanaklarımdan sıcak kan yükseliyor.

"Kusura bakmayın memurlar, başınızı belaya soktuğum için üzgünüm ama biraz ters döndüğümüze eminim..."

Bu sefer Albertson konuşuyor. "Kapa çenenin."

Frene basıp arabayı park ediyor. Pencereleden dışarı baktığımda nerede olduğumuzu görüyorum: kaçtığım depoda.

Bacaları tanımasam bile Leo'nun Jag'ini ve makyaj plakasında SOROKIN yazan siyah Mercedes SUV'u tanırdım.

Aman Tanrım. Beni geri getirdiler. Bilmeliydim. Elbette Romann Sorokin gibi bir suçlunun tüm polis teşkilatı arka cebinde olacaktır. Yozlaşmış piçler.

Bu dünyada iyilik kalmadı mı?

Güvenliğimi düşünen kimse yok mu?

Park ettikten bir dakika sonra, çirkin yaşlı adam, beni kovalayan adam, kardeşim ve o zamanın piçi ortaya çıktı.

Kapı kolunu denedim. Kilitli.

Lanet olsun. Çok aptalım.

Ben arka koltukta sıkışıp kaldığımda, Johnson arabadan iniyor, etrafta dolaşıyor ve odadaki adamlardan biriyle el sıkışıyor.

Çirkin yaşlı adam Floriano kaşlarını çatıyor. Leo kollarını kavuşturdu ve sanki ben ailenin utancıymışım gibi baktı.

Ama hepsinin arkasında, gölgelerin kenarında duran Romann sadece gülümsüyor. Bu şekilde çok fazla seviyor.

Ama yine de onu içime çekmeden edemiyorum. Uzun boylu ve yapılı, kollarında ve omuzlarında damarlı kaslar var. Sokak lambasının altında parlayan koyu renk saçları ve fırtına bulutlarını andıran gözleri var.

Muhteşem.

Tehlikeli.

Ve şimdi, kontrol tamamen yeniden sizde.

Ağlamamaya çalışıyorum ama gözyaşlarım yaklaşıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Odaklan kızım, kendime kızıyorum. Düşünmek.

Henüz arabadan çıkmadım bile. Ve eğer yoluma devam edersem, asla dışarı çıkamayabilirim. Teşekkürler ama hayır teşekkürler. Sanırım artık burada yaşıyorum. Atıştırmalıklar gönderin.

Etrafımda silah arıyorum. Beni bu arabadan çıkarmaya çalışan herkesi savuşturmak için kullanabileceğim bir şey.

Ancak pek bir şey yok. Açıkçası, lastik demirini suçluların gittiği polis arabasının arka koltuğunda tam olarak tutmuyorlar. Asi bir tabanca ya

da cop da yok. Göz küresini çıkarmak ya da atardamarı delmek için kullanabileceğim bir kürdan bile yoktu.

İşte ben de bu noktadayım. Yalınayak, sanki kasabadaki şehvetli bir geceden yeni gelmişim gibi giyinmişim, çantam bile yoktu. çaresizim. Umutsuz. Kötü bir durumda olan bir genç kız ve yakınlarda bir şövalye yok.

Ben sadece mahvolmuş değilim; Tamamen ve kesinlikle mahkumum.

Sonra kapı açılıyor.

Memur Johnson içeri girdiğinde çılgık atıyorum. Parmaklarını kıvırıyor...

Büyük bir avuç hava çünkü anında karşı kapıya doğru gidebildiğim kadar uzağa koştum.

"Buraya gel kızım!" diye homurdandı. Arabanın içinde yarı yarıya eğilmiş, küfürler mırıldanıyordu; kendimi ittiğim kapı dışarı doğru sallandığında.

Topuklarımın üzerinde yere düşüyorum. "HAYIR!" Ayağa fırlayıp bedenimi arka çamurluğa yapıştırıyorum. Adamlar beni tehditkar bir yarım daire şeklinde topluyorlar.

Solda yer yok ama belki, sadece belki sağda yeterince açık alan vardır. Eğer dikkatli olursam, Eski ve Çirkin'in etrafında hızlı bir şekilde sallanıp örülürsem bir şansım olabilir. Dördüncü kez cazibesi var, değil mi?

Bir adım atıyorum ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Romann soğukkanlılıkla hareket ederek kaçışımı engelliyor. Heybetli adamlardan ve öfkeli gözlerden oluşan bir kule.

"Nereye gittiğini sanıyorsun Kiska?"

Sesi karnıma bir sıcaklık dalgası yayıyor. Sesinin, duruşunun veya görünüşünün hoşuma gitmesini istemiyorum. Ve muhtemelen onun kendini beğenmiş sırtışını benim kadar çekici bulduğum, benim için parlak bir an değil.

Kibir bile bana korkumu unutturacak kadar iyi göründüğünde - sadece bir milisaniye için, ama yine de - bir sonraki en kötü şeye, hatta onun ötesindeki şeye "battığımı" inkar etmek mümkün değil.

Adamına başıyla selam verdi. Baş sallamanın ne anlama geldiğini anlayamadan, söz konusu herif kolumun üst kısmını kavradı ve Romann'ı burun göğüse görene kadar beni sürükledi.

Bütün vücudum titriyor. Yakından bakıldığında daha da büyüktür. Daha da etkileyici.

Ve korkutucu. Çok ama çok korkutucu.

"Eve gitmek istiyorum." diye fısıldadım ona.

Kıkırdadı. "Nasıl istersen." Geri adım attı ama adam daha fazla dayanamadı ve Romann cebinden bir paket sigara çıkarıp birini silkeledi ve yaktı.

Dumanını dışarı üflerken beni baştan aşağı süzdü.

Bakışlarının dokunduğu her yer tenimi ısıtıyor. Ama bu duyguyu görmezden gelip varlığımın her zerresiyle ondan nefret etmeye odaklandım. Vahşi bir suç patronunun tek bir özelliğini bile çekici bulmayı reddediyorum. Otomatik bedensel tepkilerim programa uymalı ve geri kalanımın bu adamdan nefret ettiğini anlamalı.

Tekrar gülümseyip eğilirken titremesi tam bir ürpertiye dönüşüyor. "Biliyor musun," diyor, "her zaman kendime ait bir evcil hayvanım olsun istemiştım."

"Bir köpek al."

Tekrar gülüyor. Hoş bir ses değil. Buzdan hançerler gibi acımasız ve keskin. "Onu arabaya koy Misha," diye emrediyor. "Eve mi gitmek istiyor? O halde prensesin istediğini yapalım."

Onun ince vuruşunda yanılığa yer yok; aynı "ev"den bahsetmiyoruz.

Sonunda diğ er Sorokin haydutuyla birlikte dışarı çıkmaya tenezzül eden babama bakıyorum. "Baba lütfen!" diye haykırıyorum.

O an babamın beni kurtarması için yapmayacağım neredeyse hiçbir şey yok. En azından benim için savaşmasını sağlamak. Omuz silkmekten daha fazlasını yapmak.

Leo'da da  yle. Ben onun kız kardeşiyim, değil mi? Ben daha iyisini bilemeyecek kadar k    ken ona tapan aynı k    k kız mı?

Ama ikisi de sessiz kalıyor.

"Piçler," diye hi kırıyorum. "Sizi piçler."

Bunu fısıltıyla söylememe rağmen Romann duydu. Olduğu yerde donakaldı, döndü ve bana doğru ilerledi.

"Senin o ağzınla ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek."

Yanaklarımı parmaklarının arasına alıp sıkıyor, sanki beni acıyla cezalandırmak ona b y  k bir zevk veriyormuş gibi yeniden gülümsüyor. Sigarayı tutan elinin parmağını yüzümün kenarında gezdiriyor. Sigarasının sıcaklığını tenimde hissedebilsem de irkilmiyorum.

Yüzümü bir sağa bir sola çevirip beni  d     bir at gibi incelerken, "Ne kadar da sevimli bir bakire," diye düşünüyor.

 ltifatlara ihtiyacım yok. Özellikle elinin tersiyle yapılan türden değil. Buradan, bu pislikten uzaklaşmam lazım.

Ancak Romann'ın işi bitmedi. Başımı eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni kırmanın tadını çıkaracağım. Seni mükemmel k    k eşe dönüştürüyorum.

Gözlerim genişledi. Her şeyi görüyorum. Onun uğursuz gözlerindeki her bir altın zerresi. Yeterince odaklanırsam muhtemelen geleceği g rebilirdim ama kim kendi ölümünün zalim bir zorbanın elinde olduğunu görmek ister ki...

Beklemek. Onu doğru duymuş olamam. Eş? Kesinlikle benimle evlenmeyi düşünmüyor. Ben çok gencim. Çok deneyimsiz. Ondan nefret edemeyecek kadar kararlı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ona tükürmeye çalışıyorum ama o bunun geldiğini hissetti ve acıdan inlemekten başka bir şey yapamayacak duruma gelene kadar çenemin menteşesini çimdikledi.

"Onu arabaya koy Misha. Gerekirse bagajda." Bana anlamlı bir bakış attı. "Ve eğer yaygara koparırsa onu bayılt ki, onun kahrolası çığlıklarını dinlemek zorunda kalmayalım."

O SUV'una doğru yürüyüp arka koltuğa tırmanırken boğazım kapanıyor ve dizlerim bükülüyor.

Artık bana sahip olan adam bu.

Ve bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile yok.

OceanofPDF.com

6

ROMA

Şoförüne "Hadi eve gidelim Dan" diyorum.

Talimata ihtiyacı varmış gibi değil. Saat geç oldu ve ben hiçbir zaman Lincoln Park'taki evim dışında hiçbir yerde kalmayan türden bir adam olmadım. Yıllarca hizmetimden sonra Danilo beni iyi tanıyor.

Koltuğa yaslanıp ileriye baktım; masumiyet ve korkuyla dolu büyük mavi gözleri kasten düşünmemiştim.

Chicago sokakları bu saatte bile insanlarla dolup taşıyor. Dan onların arasından geçiyor ve şehri geride bırakıyor, evimin ışıkları önümüzde yanana kadar demir kapılardan geçiyor. Bunu gördüğümde memnuniyetle bir nefes verdim.

Bir Sorokin'e yakışan türden bir ev. Büyük ve görkemli, ayak bastığınız andan itibaren iradesini size dayatacak türden bir yer.

Ancak odaların çoğu boş. Bu boşluğu dolduracak bir aileye ihtiyacım var. Bratva tahtında soyunun hakimiyetini sağlamlaştıracak mirasçılara ihtiyacım var.

Bu gece kazandığım kız gibi genç, şekillendirilebilir bir güzellik mükemmel bir seçim. Güzel ama bir eşten ne beklediğimi anlayacak kadar genç.

Artı, Arturo ve Floriano'yu bir akşamda yenmek, bunu daha da tatlı bir zafer haline getiriyor.

Danilo arabaya biniyor. Onun bana kapı açması formalitesine katlanmıyoruz. Kendimi arabadan dışarı attım, içeri girdim ve girişte kardeşimin Lily Benedetti'yi teslim etmesini bekledim.

Uzun süre bekletmiyorum. Ben içeri adım attıktan neredeyse bir dakika sonra Misha ikinci arabayla geliyor. Kapıyı açar ve kızı içeri sürükler. Gözlerinin kenarları kırmızı ve yanaklarına renk veriyor ama ağlamıyor, mücadele etmiyor, topuklarını sürümüyor ve benim düşündüğüm gibi Misha'nın bedenini tırmalamıyor.

Bunun yerine omurgasını dik ve çenesini dik tutuyor.

Ne ayıp. Onun mücadelesini görmek hoşuma gidiyor.

Misha'nın elinden kurtuldu ve dönüp onu itmek için tıslayarak "Bu aşağılanmaya katlanmayacağım" diye tısladı.

Bu beni güldürüyor. Bu şımarık prenses veletinin önümüzdeki günlerde yaşayacağı aşağılamaların sınırı yok.

"Yapma." Sesim alçak. Bir tehdit vaadiyle süslenmiş. "Senin dramatikliğine katlanmayacağım."

Vahşı bir kedi gibi bana hırlıyor. Kaşımı kaldırdım ve çarpık dudağı normal pozisyonuna gelene kadar geriye baktım; somurtkan, dolgun ve yapmayı düşündüğüm şey için mükemmel bir pozisyona.

Misha'yı kapıya kadar takip ediyorum. Bana kıkırdamak için üst basamağa döndüğünde kapıyı kapatmak üzereyim.

"Veletle iyi şanslar" diye kıkırdadı.

Kapıyı yüzüne doğru itiyorum ve ona tekrar dönmeden önce yavaşça nefes veriyorum. Artık yalnızız.

"Gelmek. Sana odanı göstereyim."

Evin içi, yemek odasındaki tavan kirişlerinden mutfak kilerindeki raflara kadar temiz çizgiler ve metal detaylarla gösterişli ama acımasızdır. Ana oturma odasından geçerken Lily etkilenmiş görünmemeye çalışıyor. Ama onun bu duruma düştüğünü çok iyi biliyorum.

Onun bok kafalı babası benim burada yaptıklarımın yarısını asla yapamazdı.

Konuşmuyor ama köşede asılı olan resimlerden birine yürüyor ve bakıyor. Bir süre arkasında durup sabırla bekliyorum.

Hâlâ hareket etmeyince başımı kaldırıp tabloyu inceledim. Bir tuval üzerine sıçramış soyut mavinin çeşitli tonları. Çerçeve demir ve siyahtır. Merkezinde karanlık ve zonklayan bir şey yaşıyor.

"Seninle konuşuyor mu?"

Uzaklaştı ve fuayeye girerken bana soğuk bir bakış attı. Dudaklarını sıkıca kapalı tutuyor.

"Planınız benimle konuşmak değilse, o zaman teşekkürlerimi sunarım. Sessizliği sızlanmana tercih ederim."

"Sen bir adam kaçıransın," diye tükürüyor.

sırıtiyorum. "Kaçıran mı? Zorlu. Seni yendim."

"Bir insan kazanılamaz, pislik." Sesi bakışlarıyla uyum sağlıyor. Her ikisi de tüm evi yakabilir.

Ama benimle bu şekilde konuşarak fazla ileri gidemez.

Yaklaşıp duvar daha fazla ilerlemesini engelleyene kadar onu geri gitmeye zorladım. "Birinin bunu babana söylemesi gerekirdi."

Ona -şimdi, daha sonra, mümkün olduğu kadar çok kez ve mümkün olduğu kadar sık- onun bir mülk olduğunu hatırlatmak niyetindeyim. Daha spesifik olmak gerekirse, benim mülküm.

Ve bunu yüksek sesle söylemek bana aynı zamanda şunu da hatırlattı: Bir kadınla ilişkinin karmaşıklığına veya karmaşıklığına ihtiyacım yok. İhtiyaçlarımı gidermem ve işime devam etmem gerekiyor.

Faydası olmayacak gibi değil. Evin kadını olacak. Parası, hizmetçileri ve hayal edebileceği her şey parmaklarının şıklığında bekleyecek. Kalenin kraliçesi; yerini hatırladığı sürece.

Oturma odasından resmi yemek alanına doğru yürüyoruz.

"Arkadaşlarını satın almak zorunda olan bir adam için oldukça büyük bir masa" diye alay ediyor.

Güldüm. Küçük dikenleri çok sevimli. "Sen ve ben arkadaş değiliz. Arkadaşlarım var. Ben onlarla yatmam."

İşığın altına adım atıyor ve sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyor. Tüm bu ipeksi deri, okşanmak ve tadına bakmak için yalvarıyor. Onu hemen şimdi istiyorum. Masada, yerde, nerede olduğu umurumda değil.

Bana bakmak için başını kaldırdı, çenesi meydan okurcasına kasılmıştı. "O halde şaka sana, çünkü ben de seninle yatmıyorum."

Yaklaşıp yüzüne doğru eğiliyorum. "Zamanı geldiğinde bacaklarını hevesle açacaksın."

Geri çekilmiyor ya da korku göstermiyor.

Aslına bakılırsa bana saldırıyor bile.

Temasa geçmeden önce bileğini havada yakaladım. "Şimdi, prenses," diye azarladım. "Bu hoş değil."

"Siktir git. Senin için hiçbir lanet şeyi yaymayacağım. Bugün değil, hiçbir zaman."

Feisty, bu. Gözleri parlıyor ve o tatlı dudakları gergin, öfkeli bir çizgiye doğru çekiliyor. Yüzüne eğiliyorum ve üç küçük kelimeyi fısıldıyorum: "Evet, yapacaksın."

Sonra elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu yemek odasından merdivenlere doğru yönlendirdim. Bu gülünç pullu elbisenin üzerinden bile ona dokunduğumda nefesini tutmak zorunda kalıyor.

Parfümü ne olursa olsun, ona o şeyden binlerce şişe alacağım çünkü duyularımı çılgına çeviriyor; çiçeksi, gül ve narenciye kokulu bir şey. Onu içime çekmek ve asla nefes vermemek istememi sağlıyor.

Merdivenlerden yan yana çıkıyoruz. "Neredeydim? Ah, evet, ev turu. Solda yatak odaları, sağda ofis ve depo ve daha fazla yatak odası var."

Merdivenlerin başında durup bana döndü. "Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Ben oyun oynamam."

"Elbette senin gibi hissettiriyor." Elini sallıyor. "Bütün bunların amacı ne? Sevimsiz bir sunucu gibi davranıyorsun, sanki kahrolası bir realite TV şovundaymışız gibi."

Arturo'nun söylediği her şey o. O gelmeden önce bütün gece babasının onunla övünmesini dinlemiştim. Kusursuz on sekiz yaşında. Kırbaç kadar akıllı, melek gibi sesli. Güzel ve masum, kararlı ve azimli. Babasına göre bütün sıfatlar odur.

Bahsetmediği şey ise şımarık ve alıngandı. Asık suratlı. İnatçı. Saygısız.

"Mesele şu ki, baban seninle bahse girdi. Mülkiyet gibi. Yani sana sahibim. Mülk gibi."

Gözleri kısılıyor ve dudaklarını ayırırken alt çenesi öne çıkıyor. "Mülk, öyle mi?" dedi.

"Ve mülkümle de" diye ekliyorum, "istediğimi yaparım." Gülümsedim ve onu sahanlığı çevreleyen geniş ahşap korkuluklara yasladım. "Hata yapmayın: siz bir mülksünüz. Sen, ev, araba. Çok fazla fark yok. Bunları istediğim zaman kullanıyorum. İşim bittiğinde onları atın. Anlamaya başladın mı?"

Yanakları önce pembeleşiyor, sonra tamamen kızarıyor. Parmaklarını yumruk haline getiriyor. Ama ben tamamen birbirimize bastırılana kadar yaklaştığımda güçlükle yutkundu ve beni görmek için yukarıya bakmak zorunda kaldı.

"Diğer mülkünle birlikte garajda mı uyuyacağım?" o soruyor.

Acaba sinirlendiğinde ne kadar güzel görüldüğünü biliyor mu? Bir siren gibi, kirpiklerinin her vuruşunda aletimi zıplatıyor. şu anda genç ve saftır ama bir gün gücünün farkına varacak ve oyun sona erecektir.

Bu olmadan önce onu kırmam lazım.

Sikimi sert, düz karnına bastırdığımda gözleri güvensizlikle titriyor. Kısa bir nefes alıyor.

Hayır, diyorum ona. "Uyku düzenlemelerinle ilgili başka planlarım var."

Gerginliğin azalmasına izin vermek için geri adım attım. Lily elleriyle elbisesini düzeltiyor. "Kaç yaşındasın?" ciyaklıyor.

"Ne istediğimi bilecek ve onu alacak kadar yaşlıyım. Daha fazla soru yok. Hadi."

Koridorun sonunda biri benimki, diğeri onunki, bu geceden itibaren bir geçitle birbirine bağlanan iki oda bekliyor.

"Burası senin odan." O bana dik dik bakarken ben ahşap dolaba yaslandım.

Metal sayvanlı ve tül perdeli minderli yatağa, pelüş yorgana, bulutlardan daha yumuşak çarşaflara ya da Arturo'nun evinin yarısını içine sığdırabileceği dolaba bakmıyor.

Bunun yerine bana ters ters bakıyor. "Biliyor musun, sanırım garajda yaşamayı tercih ederim."

"Dikkatli ol: bu ayarlanabilir." Telefonumu çıkarıp bir tuşa bastım. "Igor'u gönder."

Beklerken Lily'nin bilerek etrafına bakmamasını izliyorum. Bunun yerine köşedeki tıka basa dolu sandalyeye oturuyor; sırtı dik, dizleri birbirine kenetlenmiş, ayakları yere basıyor.

Bundan sonra onun için hazırladığım şeylere bayılacak.

"Beni dinle, çünkü bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim," diyorum ona. "Bu pencerelerin dışında açık havadan başka bir şey yok. "Telefonumu kaldırdım" bununla kontrol edilen otomatik bir alarma bağlılar. Kapını açık bırakıyorum. Ama bunu istediğim zaman değiştirebilirim."

"Yani ben bir mahkumum."

"Eğer tercih ettiğin kelime buysa."

"Hangi kelimeyi tercih edersin?"

Sırıtiyorum. "Misafir."

Alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Misafirlere nasıl davranılıyor. İnsanlar seni ziyaret etmek için can atıyor olmalı."

Duvara yaslanıp onu inceledim. "Söyle bana prenses, benim hakkımda ne biliyorsun? Ne duydun?"

Burnunu kaldırıyor. "Bilmek isteyeceğin bir şey yok."

"Eğlendir beni."

Cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt ediyor. "İyi. Sen şeytansın. Vahşiliğinizde hiç merhamet göstermiyorsunuz. Ve sana karşı çıkan herkese karşı olduğu kadar kendi işinde de acımasısın."

Egom lanet bir oyun oynuyor. İtibarımın bozulmadığını duymak her zaman güzeldir.

"Yani biliyorsun ki, eğer sana söylediğim çizgiyi aşarsan, babana gidip onu, anneni, senin pislik kardeşini -hepsini- bitirmek konusunda iki kere düşünmeyeceğim. Sonra da peşinize düşeceğim ve yaşamınıza izin verdiğim sürece sizi her gün cezalandıracağım."

Bana bir soluk daha vermesini istiyorum.

Onun lanet korkusunu duymak istiyorum.

Ama görünen o ki yapacak daha çok işimiz var. Çünkü Lily sadece yavaşça, nazikçe başını salladı.

"İyi."

Memnun bir şekilde kapıya doğru yürüyüp kapıyı açıyorum. Beklediği gibi Igor dışarıda bekliyor. Koridorun sonunda devasa ve sessiz bir şekilde beliriyor.

Bratva'da çalışan tüm erkekler arasında en sadık olan Igor, bütün gece onun odasının dışında oturacak, ona ne dersem onu yapacak ve ona hizmet etme fırsatı verdiğim için bana teşekkür edecek. Onun gibi erkekler nadirdir. Ona göre ödeme yapıyorum.

Ona dikkat et, diye talimat veriyorum. "Saat." Gardıroba doğru yürüdüm, kapağını açtım ve odasındaki kameraya bağlı bir tableti ona verdim.

Her şeyi görebildiğini bilmesini istiyorum. Her şeyi görebiliyorum. Ve ikimiz de izliyor olacağız.

"Sorularınız mı var?" Lily'e soruyorum.

"Siktir git, seni canavar."

Gülümseyip sandalyesine doğru yürüyorum. Elimi onu saçlarının diplerinden yakalamak için uzattığım ve gözlerimin içine bakmak zorunda kalana kadar yüzünü yukarı doğru çevirdiğimde gülümsemesi kaybolmuyor.

"Merak etme prenses. Seni sikeceğim. Ama diz çöküp seni almam için bana yalvarana kadar değil. Adımı bağırana kadar seni becermem için bana yalvarıyorsun.

Titriyor. "Asla olmayacak."

Başparmağımı onun sulu alt dudağına doğru okşadım. Geri çekilmesini bekliyordum ama hareket etmiyor. Eğer bu onu istememi sağlamak için yaptığı bir oyunsaydı... eh, kahretsin, işe yarıyor.

"Ah, olacak," diye fısıldıyorum. "Öyle ya da böyle, küçük bakire..." Saçını keskin bir şekilde çekiştiriyorum. "... yalvaracaksın."

Sonra gitmesine izin verdim. Daha fazlası da gelecek ama bu uzun bir oyun. Bu gece birçoklarının sadece ilk adımı.

Kapıya doğru yürürken Igor'a dönüyorum. "Onun gözünün önünden ayrılmasına izin verilmemeli. Anlaşıldı?"

"Evet efendim."

"İyi."

Arka kattan mutfağa doğru yürüyorum. Kaz ve Misha tezgahta bira içiyorlar.

"Bir tane ister misin sobrat?" diye sordu Kaz bana bir şişe uzatarak.

Başımı sallıyorum. Bu gece daha güçlü bir şey istiyorum, son yarım saati benimle birlikte içinde bulunduğu korkunç tehlikeyi hissedecek kendini koruma içgüdülerine sahip olmayan şımarık bir sirenle geçirmenin etkisini azaltacak bir şey.

Dolaptan bir bardak ve burbon şişesini alıyorum, üç parmağımla döküyorum ve tek seferde geri itiyorum. İşlemi iki kez daha tekrarladıktan sonra kardeşlerime bakıyorum. İkisi de bana bakıyor.

"Kötü bir gece?" Misha soruyor.

Misha benden on ay bir gün daha genç ve eğer sırtışını kaybetmezse kış tekmelenmesinden yaklaşık iki saniye uzakta. Geçirdiğim geceyi çok iyi biliyor.

Ben cevap veremedim Kaz onun göğsüne bir tokat attı. O benden daha yaşlı ama çok daha pervasız. Dürtüsel. Don'un görevine uygun değildi bu yüzden babamız istifa ettiğinde onun yerine benim elime geçti.

"Benedetti aile mücevherlerini kazandığında Arturo'nun yüzünü gördün mü? Ne yazık ki Pop orada değildi. Arturo'ya o kartları yedirirdi."

"İsteseydim ona kartları yedirebilirdim. Ama tüm bu savaşlar devam ederken, o önemsiz küçük krysa ile uğraşmak bana katlanamam.

Zaten İrlandalılar ve Yakuzalarla uğraşmam varken Arturo'yla uğraşmaya değmez.

Misha, "Floriano'nun damarını patlatacağını düşünmüştüm" diyor. "Prensesi şatosuna geri götürmek ve onun küçük midillisine binmesine izin vermek için sabırsızlanıyordu."

Kaz gülüyor. "Tanrım, siktir et, Mish. Yine Disney filmlerini mi izledin? Şöyle diyebilirdiniz: 'Floriano güzel kızı becermek istedi ve Romann kazandığında yaşadığı kötü şansa inanamadı.' Tüm bu sansürsüz görüntülerden bizi kurtarın.

Misha gözlerini deviriyor. "Hepimizi uyutarak sıkmak istiyorsam." Bana bakıp omuz silkiyor. "Bok kafalı kardeşler: onlarla yaşayamam... Aslında hepsi bu kadar. Onlarla yaşayamam."

Kaz, "Evet, evet, evet sikimi yala" diye karşılık veriyor. "Romann, kızla ne yapacaksın?"

Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım varmış gibi ağzımı bir sağa bir sola çeviriyorum. Bu konuyu düşünmeye ne kadar zaman ayırdığımı bilmelerini istemiyorum.

Ancak cevap saatler önce kesin olarak belirlenmişti.

"Onunla evlen. Siktir et onu. Onu yere ser. Tekrar siktir et onu."

"Sen her zaman ne istediğini bilen bir adam oldun" diye gülüyor. "Yine de senin için oldukça genç. Şimdi nesen? Kırk?"

"Yirmi altı, Mudak."

Kaz sırtıyor. "Kahretsin. Bu onun için çok yaşlı. Neredeyse onun babası olacak yaştasın. Onu almama izin vermelisin.

"Ona iki kez baktığını bile görürsem sikini keserim."

"Ooh, büyük birader kıskanıyor." Misha, Kaz'ın göğüs kasına ters vuruş yapıyor.

"Bu benim. Kendinizinkini alın."

Kaz başını salladı. "Aşk nerede? Öylece kumarhaneye gidip kendi küçük bakirelerimiz üzerine bahis oynayamayız."

"Eğer kazansaydın kazanamazdın," diye kıkırdadım. "İkiniz de pokerde berbatsınız. Şimdi bana bu gece Floriano'nun adamlarından ne duyduğunu anlat."

Kaz yüzünü buruşturarak iş moduna geri döndü. "Floriano, O'Malley'e karşı harekete geçmeyi planlıyor. Görünüşe göre kaçakçılık işini ele geçirmek istiyor. Bu hafta sonu bir sevkiyat gelecek. Limanlardan yarım düzine kamyon getiriyorlar. Bilgisayarımda rota ve ayrıntılar var. Geriye kalan tek soru: müdahale edecek miyiz?"

Hem o hem de Misha beklentiyle cevabımı bekliyor. Gerilimi oluşturmak için bir an bekliyorum. Sonra gülümsedim ve başımı salladım. "Kesinlikle haklıyız."

Kardeşlerim de benimle birlikte gülümsüyor. Hiçbir şey imparatorluğumuzu genişletmekten daha tatmin edici olamaz; özellikle de düşmanlarımızın elinden pislikleri kopararak kazanç sağladığımızda.

Bu hafta sonu O'Malley klanına ve Floriano Verratti'ye tam olarak kimden korkmaları gerektiğini göstereceğiz.

Sonra eve gelip Lily'ye de aynısını öğreteceğim.

OceanofPDF.com

7

LILY

Öfkemi kimin daha çok hak ettiğine karar vermek zor: Papa, kartların son elini kazanması gereken şişman, çirkin adam...

Ya da o orospu çocuğu Romann Sorokin.

O iğrenç domuz Floriano ile acı çekmekten her dakika nefret ederdim ama en azından belirsizliğin ortasında sıkışıp kalmaz, kaderimi öğrenmeyi beklerdim.

O yaşlı canavar gibi adamların Romann'ın sahip olduğu sadist sabrı yoktur.

Ama hayır. En büyük kaybeden benim. Hatta babamdan bile daha kötü durumda. Her köşesinden beni izleyen kameraların olduğu yaldızlı bir hapisane hücresinde mahsur kaldım ve kameraların diğeri ucunda vücudumla oynamak için iğrenç oyunlar planlayan bir adam var.

Görüntüler zihnimde dolaşıyor. Direnmek için çok fazla.

Elleri kalçalarımın yukarı doğru kayarken boğazımı öpüyordu....

Elbiseyi kırımın kıvrımından yukarıya, sonra da göğüs kafesime kadar sürüklemek, ta ki serin hava kumaşın altında dönene kadar...

Ta ki göğüs uçlarım taşlaşana kadar...

Ta ki sırtım kendi kendine kavislenip beni ona maruz bırakana kadar...

Kameralarda mikrofon var mı bilmiyorum ama yine de inlememi bastırıyorum. Romann Sorokin'e şehvet duyamam.

Ama vücudum farklı bir hikaye anlatıyor. Külotlarım ıslak ve meme uçlarım dokunulmak için yalvarıyor.

Vücudumun bana ihanet etmesine izin verirsem lanetlenirim. Bu yüzden tavana bakıyorum. Oturup yastığıma yumruk atıyorum. Bir yandan diğer yana gidip geliyorum, koyunları sayıyorum ve bu arada varlığımın her bir parçasıyla Romann Sorokin'den nefret etmeye odaklanıyorum.

Karnımdaki ellerinin göğsümün üzerinden boğazıma doğru kaydığı rüya gibi düşünceden nefret ediyorum. Ama ondan nefret etmek onu daha da yoğunlaştırıyor.

Bir noktada uykuya dalıyorum. Uykunun nerede başlayıp gerçekliğin nerede bittiğini söylemek zor. Bu yarı rüya, yarı fantezide Romann benim yatak odamda. Eğilip dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Kendine dokun" diye emrediyor.

İtaat etmek için hareket etmediğimde beni yanıma çekiyor ve eliyle çıplak kıkıma vuruyor. Bir heyecan doğrudan içime hücum ederken nefesim kesildi.

"Amcığına dokun."

Dream Romann bacaklarımı ayırdı, sonra elini kalçalarımın yukarı ve tekrar kıkıma doğru kaydırды.

İkinci şaplak ilkinden daha kötü acıtır. İnliyorum ama tıpkı onun bana emrettiği gibi parmaklarımı göğüslerimin arasına ve karnıma doğru klitoritime doğru sürüklüyorum.

Kendi etrafımda dönüp içeri daldığımda inliyorum; bir kez, iki kez, tekrar ve tekrar, her seferinde daha da derine.

"Ben söyleyene kadar gelmeye cesaret etme," diye hırladı. Elleri beni keşfetmeye devam ediyor, ardı ardına tokat atmakla tehdit ediyordu.

Ama artık geri çekilmek için çok geç. Ben şimdiden uçurumun kenarından düşüyorum, çığlık atıyorum, ceza olarak bana tekrar şaplak atmak için elini uzatırken vücudumu sallıyorum.

Her vuruş sadece çığlıklarımı daha acil hale getiriyor, orgazmımı daha umutsuz hale getiriyor.

Daha fazla istiyorum.

Tekrar daha sert, daha sert dayak yemek istiyorum.

Tanrı yardımcım olsun: Romann Sorokin'i istiyorum.

Nefes nefese uyanıyorum.

Romann Sorokin'i ister misin? Hayır, kesinlikle istemiyorum. Dream Me'yi düşünmüş olabilir ama görünen o ki o azgın bir fahişe ve ona güvenilemez.

Belki de istediğini elde etmek için kelimenin tam anlamıyla öldüren bir adam olmasaydı, ona aşık olabilirdim. Babamın sorunlarını, kıcımın yanağında giderek kararan el iziyle çözmek isteyebilirdim. V-kartımı ona vermeyi bile düşünmüş olabilirim.

Ama onun rehinesi olduğum sürece değil.

Bana sahipmiş gibi davrandığı sürece hiçbir şeyin gönüllü katılımcısı olmayacağım. Berbat bir iltifat ya da dikilmiş takım elbise pantolonunun içindeki dar kıcını görmek beni aksi yönde ikna edemeyecek.

Tekrar onun bedeni hakkında düşünmeye başlamadan önce ayağa kalktım. Güneş pencereden içeri akıyor. Bu başka bir gün. Ve belki de günün ışığında buradan nasıl çıkacağımı bulabilirim.

Çünkü hiçbir şekilde, hiçbir şekilde burada kalıp Romann Sorokin'in bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu düşünmesini sağlayamayacağım.

Amcığına dokun. Puslu, rüya gibi anılar karşısında ürperiyorum.

Dream Me teslim olmuş olabilir. Canlı ve Renkli Ben ona kendi amına dokunmasını söyleyeceğim. Gerçek Ben, özgür olana kadar bu canavarla dişimle tırnağımla savaşıacağım.

Ayağa kalkıp bacaklarımı yataktan sarkıtıyorum. Elbisem uyunmak için uygun değil ve payetlerin yarısı arkamdaki çarşaflara yapışmış durumda. Birkaç kişi daha yemyeşil halıya doğru uçuyor. Fermuarını açıp dışarı çıktım ve iç çamaşırlarımla banyoya doğru yürüdüm.

Mermer tezgahın üzerinde, paketin içinde kalmış yeni bir diş fırçası ve bir tüp açılmamış diş macunu buldum.

Dişlerimi fırçalarken işiyorum ve tüm dolapları kontrol ediyorum. Fazladan tuvalet kağıdı, tamponlar, çeşitli losyonlar ve banyo yağları, on farklı çeşitte ve kokuda duş jeli, yastık yerine geçebilecek kadar kalın havlular buluyorum.

Duş çağırıyor. Dün geceyi üzerimden temizleme isteği -canavar kardeşimden poker oyununa ve Romann rüyasına kadar her şeyin kalıcı lekesi- direnilemeyecek kadar güçlü.

İçeri giriyorum ve düğmeyi en yüksek ısı ayarına getiriyorum. Su bedenimden akıyor, dünün kirini ve babamın ihanetinin anısını da beraberinde götürüyor.

Onu düşünemiyorum ya da acının içimde kalmasına izin veremiyorum. Düşünürsem burada daha fazla dayanamam. Ben dağılacağım ve Romann kazanacak.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Elbette, eğer onun banyo paspasına damlamasaydım, ya artık şenlikli olmaktan çok acıklı bir parti elbisesi ya da vücuduma bir bornoz gibi sarılmış bu havluyla günü nasıl geçireceğimi merak etmeseydim daha ikna edici olabilirdim. .

Sonra bir önseziyle gardırobu kontrol ediyorum ve külotla dolu sürgülü bir çekmece buluyorum. Bir diğerinin tam benim bedenimde düzgün sıralar halinde dizilmiş sütyenleri var.

Nasıl bilebilirdi...?

Derin bir nefes alıyorum, kendimi hazırlıyorum ve gömme dolabın kapılarını ardına kadar açıyorum.

Bir arya, gökten gelen ışıkların tasarım elbiselerin, kot pantolonların ve aman Tanrım ayakkabıların üzerine düşmesiyle oynuyor olabilir. Topuklu ayakkabılar ve sandaletler, arkası açık iskarpin ve stiletolar, düz ayakkabılar ve spor ayakkabılar ve botlar.

Hepsi benim bedenimde.

Ne oldu? Beni uykumda mı ölçtü? Babamın akşamki poker kazancının bir parçası olarak beni pota atacağını biliyor muydu?

Yoksa o sadece bir tipi olan ve bu odadaki son rehinenin tam olarak benim boyumda olduğu ve markalı her şeye tam olarak değer verdiğim bir sapık mı?

Bunun bir önemi yok ve bunu düşünecek zamanım da yok. Sabah oldu ve bu hapishaneden kaçıyorum.

Bir şekilde. Bir şekilde.

Helmut Lang atlet ve Rag & Bone kot pantolon giyiyorum. Gitmeye hazır olduğumda kapıyı açıyorum ve hemen adamla burun buruna geliyorum.

"Günaydın Kiska."

Sinirleniyorum, sonra iç çekiyorum. "Ne istiyorsun?"

Ama aman Tanrım: Eğer uyandığında böyle görünüyorsa -mükemmel taranmış ve ütülenmiş, dar bir kot pantolon ve lacivert bir topuklu ayakkabıyla- o zaman burada belki bir güne daha katlanabilirim.

Hayır. Hayır. Hayır. Hoşgörü yok. Sabahları nasıl görüldüğü kimin umrunda? Ben değil.

"En azından artık sokakta yürüyen birine benzemiyorsun" diyor. Bana bir kez daha utanmazlık yaptı. Cildimin her santimetresi cızırdıyor.

"Eğlenceli. Hala bir adam kaçıran gibi görünüyorsun."

Yemi yutmuyor. "Misafirlerimiz var" dedi bana.

"Misafirlerin var demek istiyorsun. Burada yaşamıyorum ve 'biz' diye bir şey yok."

Hala zehrime gözünü bile kırpmadı. "Dediğim gibi misafirlerimiz var. Ya aşağıya gelip onları kendi başına karşılayabilirsin ya da seni omzuma atıp aşağıya taşıyım. Size kalmış."

"Yeniden ifade edeyim: siktir git."

Bir kaşını kaldırdı. Bir eli, tehdidini yerine getirmeye hazır bir şekilde yan tarafında seğiriyordu.

O bunu yapamadan hemen Romann'ın yanından koridora doğru dans ediyorum. "Benden uzak dur." diye uyardım onu. "Yürüyeblirim."

Merdivenlere ulaştığımda odamın kapısını kapatıyor. "Beklemek."

Onu duymuyormuşum gibi davranmak asla işe yaramayacak çünkü beni fiziksel bir dokunuş gibi okşayan bir sesi var. Bu yüzden ona ne kadar karşı koyarsam koyayım, merdivenin en üst basamağında durup o yanıma gelene kadar bekledim.

Yaklaşırken sessiz bir hırıltıyla, "Eğer yaramazlık yaparsan, seni cezalandıracağım. Bu bir tehdit değil vaattir. Anlıyor musunuz?"

Yüksek bir falsettoyla onu taklit ediyorum: "Anlıyor musun?"

Ama merdivenlerden aşığı inmeye çalıştığımda Romann beni bileğimden tutarak kendisine doğru çekiyor. "Eğer sabrımı sınarsan seni dizimin üstüne çevirir ve oturamayacak hale gelene kadar şaplak atarım. Rüyalarındaki 'Lütfen bana şaplak at, Romann' saçmalıklarının hiçbirisi yok. Bu gerçek olacak ve söylediklerimde ciddi olduğumu anlayacaksın.

Çenem açık kalıyor.

Beni duydu. Nasıl olduğunu yalnızca Tanrı bilir ama beni duydu.

Hayır hayır hayır.

Romann bir süre daha yüzümü inceledi. Belli ki aradığı şeyi buluyor ya da en azından her düşüncemi kontrol etme ihtiyacını tatmin edecek kadar ona yakın bir şeyi. Hangisi olursa olsun bileğimi bıraktı ve tek kelime etmeden merdivenlerden aşığı indi.

Ben de cezalandırılmış bir halde onu mutfağa kadar takip ediyorum. İçeride zaten dört kişi var. Dün gece beni buraya getiren adam, onun daha eski bir versiyonu, başka bir koyu saçlı Sorokin klonu ve ancak Romann'ın annesi olabilecek bir kadın.

Kadın sakın bir şekilde gülümsüyor. O kadar sakın ki, oğlunun dünya çapında bir canavar olduğunun tamamen farkında olmadığını varsaymak zorundayım.

Romann, "Anne, baba, bu Lily Benedetti" diyor.

Yani anne konusunda haklıydım. Bu, yaşı adamın Rus Bratva'nın eski donörü olan kötü şöhretli Grigor Sorokin olduğu anlamına geliyor. Bu muhtemelen diğer iki gülen aptalın Romann'ın kardeşleri olduğunu varsaymamızı kolaylaştırıyor. Onları dün geceki korku programından belli belirsiz tanıyorum.

Kadın gülümseyerek yanıma geldi. "Ben Nataliya'yım."

Adamlar kısık, gırtlaktan kıkırdamalar arasında domuz pastırması dilimlerini çiğniyorlar. Görünüşe göre ben onların sabah eğlencesiyim.

Daha sonra şoförüm konuşuyor. "Onu bir poker oyununda kazandı."

"Aslında. Arturo nasıl?" Grigor siyah saçlı, altın gözlü yaşlı bir adamdır. Uzun, esmer ve düşünceli, tıpkı Sean Connery gibi aksanı ve karizması olmayan.

Önce ağabey konuşur. "Büyük dozda Adsız Kumarbazlar'a ihtiyacı var ama onun kaybı Romann'ın kazancı." Bana sırtıyor.

Hiçbir şeyi kaçırmayan Romann kolunu omuzlarıma doladı. Dokunuşumla titriyorum ama sesimi bulamıyorum. Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyorum.

Romann, "Onun kaybı kesinlikle benim kazancımdır" diye gürledi.

90'ların sitcom'unda olsaydık, bu cümleye başımın üstüne küçük bir öpücük eşlik edebilirdi. Tatlılık vücut bulmuş. Ama bu kabusta o piç onun yerine kışımı tutuyor. Hafifçe vurduğunda neredeyse inleyecektim.

O aptal rüya bütün gün aklımdan çıkmayacak.

Babası başını salladı. "Peki onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

Her iki kardeş de gözlerini başka tarafa çeviriyor. Ancak Romann'ın bakışları değişmez. "Onunla evleneceğim ve o da bana bir bebek verecek."

Annesi ve ben ona bakıp "Ne?" diye haykırıyoruz. çok farklı tonlarda.

Onunki yumuşak ve mutlu.

Benimki yüksek sesli - kahretsin, "ne oluyor".

Romann bana bakıp gülümsüyor, kendini beğenmiş ve fazlasıyla kibirli. "Bir eşe ve bir oğula ihtiyacım var. Bana ikisini de vereceksin."

Çenem birkaç dakika içinde ikinci kez düşüyor. Kaçmaya ne kadar ihtiyacım olduğu aklıma gelmeden neredeyse yere çarpacaktım. Mesela kığım yanıyor ve onun benzin kutusu var gibi bir kaçış yolu.

"Neden ben?" Tekrar söylüyorum, küçük bir ciyaklamayla.

Grigor oğlunun adına cevap veriyor. "Bizim işimizde bir eş ve çocuklar mirasımızın devam etmesini sağlar. Bir donörün her şeyden önce mirasını koruması gerekir."

Yaşlı adam, sanki onların boktan bir poker eline bahse girmeyi aklından bile geçirmeyecekmiş gibi oğullarına gülümsüyor. Hoş olmalı. Baba sevgisi en güzel haliyle.

Grigor Sorokin, Benedetti ailesinin yemek masasında sık sık lanetlenen bir isim. Ama eş ve bebek konusunda haklı. Annem her zaman, babamın dolaşmaması ya da bütün gece çocuklarla dışarıda kalmaması için mümkün olan en kısa sürede hamile kaldığını söylerdi. Ölümcul bir dünyaya karşı sigorta poliçesiyiz.

İstediğim hayat bu değil. Ben bir şarkıcıyım, bir sanatçıyım. Hiçbir şekilde yeteneklerimi, ciyaklayan küçük Sorokin prensleri için ninniler söyleyerek harcamayacağım.

Açık olmak gerekirse bunu kimseyle istemiyorum. Ama özellikle de Romann Sorokin gibi ruhsuz bir canavarla değil.

"Katedral için yarından sonraki gün için rezervasyon yaptırdım" dedi bana. Koyu gözleri parlıyor.

Bir anda paniğe kapılmaya başlıyorum. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, anlayamıyorum. Bu benim hayatım olamaz. Kötü bir rüya olsa gerek. Sadece uyanmam gerekiyor. Bunların hepsi yanlıştır, yanlıştır, yanlıştır.

Bir günden az bir süre önce geleceğim parlaktı. Aslında Juilliard'ın mektubu hâlâ evde yastığımın altında. Altın biletim, Hapishaneden Çıkış kartım; hem çok yakın, hem de çok uzak.

Artık geleceğimde Juilliard yok. Korkunç bir canavarın korkunç bir düğünü ve buna uygun bir düğün gecesi var.

Yani evet bu bir rüya. Kötü bir tane. Basitçe öyle olması gerekiyor.

Ama iki kez gözümü kırıştırtıp kendi kolumu çimdikliyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda, hâlâ bu soğuk tundrada, renksiz bir mutfakta, Sorokinlerden oluşan bir ailenin bana baktığını görüyorum.

"HAYIR." Kelimeyi kafamın içinde haykırıyorum ama yüksek sesle sadece bir fısıltı olarak çıkıyor.

Bunu gerçekten haykırmak, duvarları yıkmak, bu insanları kendi çılgın açgözlülüklerinin enkazına gömmek istiyorum. Ama boğazımdaki yumru buna izin vermiyor. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Lütfen hayır."

Annesi "Gel, gel" diye azarlıyor. "Ağlamak işe yaramaz. Sorokin erkekleri ağlayan bir kadınla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Şimdi bunu yapmamayı öğrenirsen en iyisi."

Sorokin adamlarının neyle baş etmede usta oldukları umurumda değil. Bu benim hayatım ve ben bir zorbaya, bir zorbaya ve bir barbara satıldım, hepsi tek bir adamda toplanmış.

Kendisine ait olduğumu düşünen bir adam.

Gözyaşları hala durmak bilmeyince Nataliya beni mutfaktan alt kattaki odaya götürüyor. Garip bir şekilde moda stüdyosuna benzer bir şey. Aynalı duvarlarda pahalı kumaşlar giymiş mankenler sıralanıyor ve ortada iki raf dolusu beyaz gelinlik bizi bekliyor.

Bizi içeri çekiyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni orada öylece bırakıyor, o da elbise rafına doğru geçip içeriyi karıştırmaya başlıyor.

Bir iki dakika sonra gözyaşlarım kuruyor ama hıçkırıklar hâlâ deprem artçıları gibi ara sıra geliyor.

"Bayan. Sorokin..." diye hırlıyorum.

Onun dikkatini çekmek ve buradan kurtulmama yardım etmesi için ona yalvarmak istiyorum. Bana merhamet et. Ama o benim ricamı görmezden geliyor ve onun yerine mavi tonlu, beyaz, trompet tarzı dantelli bir elbiseyi kaldırıyor.

"Ağlamayı bıraktın mı? İyi. Soyun."

Oğlu gibi o da sıradan biri ve ben onun yeni oyuncağıyım. Giydirdiği oyuncak bebek. Herhangi birinin akli başına gelmeden önce bunu ne kadar ileri götüreceğini yalnızca Tanrı bilir.

Eğer yaparlarsa, öyle.

"İstemiyorum..."

"Bu bir soru değildi Lyubimaya. Elbiselerini çıkar." Sesi sıfırın altında.

Yutkundum ve başımı salladım. Ne seçeneğim var? O da oğlu kadar çılgın. Eğer itaat etmezsem bana ne yapacağını kim bilebilir? Ya da Romann'a onun adına bana ne yapmasını söyleyecek?

Ben de atletten ve kot pantolondan dışarı çıktım ve o elbiseyi askısından çıkarırken sutyenim ve külotumun içinde titreyerek durdum.

"Şimdi gel." Benim için uzatıyor.

Ben içine adım attıktan sonra onu kalçalarımın doğru çekti ve korseyi tekrar bağladı ve kendi kendine mırıldandı.

Düzgün bir şekilde sabitlendiğinde ikimiz de aynadaki yansıma bakiyoruz. Elbise, dikişleri ve dantel kaplamasıyla çok güzel ama o bundan pek memnun görünmüyor.

"Hayır hayır hayır. Bu işe yaramayacak." Hoşnutsuzlukla gıdaklıyor ve korse düğümlerini gevşeterek işine geri dönüyor.

Bunu yapmasına izin verdim. Muhtemelen şu anda bana istediği her şeyi yapabilir ve ben de karşı koymam. Fazla uyuşmuşum, fazla şaşkınım, fazla suskunum. Bunların hiçbiri gerçek gelmiyor.

Yanaklarımdan yeni bir gözyaşı sel gibi akıyor. Gelinliğini denemek bir kızın hayatındaki en mutlu anlardan biri olmalı. Bunun böyle olması dehşet verici olmaktan başka bir şey değil.

Sırtın bağcıkları nı şözmeyi bitiriyor. Elbise ayaklarımdın etrafında beyaz bir su birikintisine dőřüyor. Tekrar dışarı çıkıp denemem işin başka bir tane şeşmesini bekliyorum.

İkincisini zorlukla yerine oturtttuktan sonra yeniden mırıldanmaya başladı.

"Kesinlikle hayır. Bunun işin ne kalşan ne de gőđüslerin var." Onu çekip çıkarırken beni tırmaladı ve dikkatsizce odanın diğer ucuna fırlattı.

Sonraki saat bulanık. Elbise üstüne elbise raftan alınıyor, yerine çekiliyor ve hemen atılıyor. Bu süreçte gőđüslerimin hem şok büyük hem de yeterince büyük olmadığını, omuzlarımdın ince olduğunu, köprücük kemiğimin şıkıntılı olduğunu, kalşalarımdın ya şok geniş ya da şok yüksek ya da şok dar ya da şok alçak olduğunu ve rengimin değişmediğini őđreniyorum. hiçbir şey işin şalışmıyorum.

Bu tam olarak bir güven artırıcı değil.

Ama umurumda değil. Benim ilgilenecek kapasitem yok. Zaten bunların hepsi bir rüya. Ben de kendime bunu söylüyorum. Oz'daki Dorothy gibi, her an yeniden uyanacağım ve bu New York'lu erkek arkadaşıma kahve ve kruvasan işerken anlatacağım eğlenceli bir hikaye olacak.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Nataliya, elinde tölün işine kristaller dikilmiş ve boncuklu korsajlı bir prenses elbisesiyle geliyor. Aynı şarkıyı söyleyip dans ediyoruz.

Uzatıyor. İçeri giriyorum. Onu belime doğru çekiyor.

Ama bu sefer hakaret yok. Fermuarımı içeri çekerken nefesi kesiliyor. "Evet! Ah, sen benim Romannımın hak ettiği vizyonsun."

Değerli Romannının hak ettiği şey o parlak turuncu hapishane tulumlarından biri. Bunu söylemek yerine ona baktım. En yumuşak, en kederli sesimle ona şunu soruyorum: "Gerçekten nasıl biri?"

Bu aptalca bir soru. Onun gerçekte nasıl biri olduğu neden umurumda? Ama bunu ikinci kez tahmin etmeye fırsat bulamadan içimden çıkıyor.

"Çok tatlı bir bebektir" diyor özlemle. "Ama... bu hayat bir adamı değiştirir."

Hala nemli olan saçlarımı eliyle düzeltti. Bu hassas bir jest. Neredeyse anne gibi. Bu sadece beni ürpertiyor ve daha fazla gözyaşını bastırıyor.

"Bu onu zamanından önce zorlaştırdı" diye devam ediyor. "Ve onun zor bir işi var. Varis yeterince büyüdüğünde birisini kendi oğluna devredecek.

"İnsanları öldürüyor" diye açıklığa kavuşturuyorum. Birimizin bunu söylemesi gerekiyor. O yapmazsa ben yapacağım.

"Bazen adaleti zordur."

Alay ediyorum. "Bu sadece haklı olduğumu söylemenin başka bir yolu."

Gözlerini kısıyor. "Sorokin Bratva nesiller öncesine dayanıyor ve bu ailedeki kadınlar çocuklara bakmak ve kocalarımıza iyi bir yuva kurmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyorlar. Bunu anlıyor musun, Lily?"

diye mırıldanıp omuz silkiyorum.

Çenemi tutuyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Sana bir soru sordum canım."

Anne gibi, oğul gibi görünüyor. Her ikisi de beni kendi hastalıklı ihtiyaçlarına göre yönlendirme konusunda takıntılıydı. "Evet," diye mırıldandım. "Anladım."

Başını salladı ve aynada bana baktı. "Bu elbise," dedi kararlı bir sesle. Korsajı önce çekiştiriyor, sonra yukarı itiyor ve aniden göğüs dekoltem oluşuyor.

Nataliya tatmin olmuş bir şekilde tekrar başını salladı. Ama hiç bu kadar itici hissetmemiştim. Göğüsleri olan ışıltılı bir marshmallow'a benziyorum. Kim, fotoğrafı sözlükte "kötülük" kelimesinin yanında yer alan bir katille evleniyor?

Ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için sadece iki günüm var.

OceanofPDF.com

8

ROMA

Öğleden sonramı hem çalışmaya çalışarak hem de masamın önündeki duvardaki güvenlik monitörlerinden Lily'yi izlememeye çalışarak geçiriyorum.

Zamanını somurtmak, somurtmak, kollarını kavuşturup açmak ve kendi kendine mırıldanmak arasında bölüyor. Spor salonundan bahçeye, bahçeden kütüphaneye, kütüphaneden mutfağa dolaşıyor.

Bir noktada, ön kapıya gidip kapıyı açtığında ve dışarı çıktığında onu benim kovalamam gerektiğini bile düşündüm.

Ama dönüp içeri giriyor. Öfkeden kaşları çatılmış ama bir daha ayrılmaya çalışmıyor. Bunun yerine düzenli olarak planladığı programa geri dönüyor.

Ve her odada video ve ses için kablolar bulunduğundan hepsini görüyor ve duyuyorum.

Kalçalarının salınımını izliyorum. Dilinin dudaklarını kaydırması ve sonrasında dudaklarının parlaması. Yürürken göğüslerinin sallanması.

Bir erkeğin onu becermekten başka bir şey düşünmemesi yeterlidir. O kadar uzun süredir sertleşiyorum ki sikim ağrımaya başlıyor.

Dün geceki görüntüler meseleye yardımcı olmuyor. Zaten iki kere tekrar izledim. Lily, ateşli bir rüyanın sancıları içindeydi, hâlâ o lanet elbiseyi giyyordu ve onu tokatlamam için sızlanan sesi...

"Blyat", diye yüksek sesle küfrediyorum.

Baskıyı hafifletmek için mastürbasyon yapmayı düşünüyorum. Ama ilgilenmem gereken şeylerle dolu bir masam var. Böyle saçmalıklara zaman yok.

Ayrıca - zamanı geldiğinde, küçük baskılara onun kaldırabileceği her parçamı vereceğim.

Bakışlarımı önümdeki şehir haritasına çeviriyorum. Bu geceki O'Malley klan sevkiyatının rotası kırmızıyla özetlendi. Her iki taraftaki paralel çizgiler kamyonlarımın onu kesmek ve ele geçirmek için kullanacağı rotaları işaret ediyor.

Sevkiyat elimizde olduğunda, malları güvenli bir şekilde saklamak üzere depoya gideceğiz. Floriano'nun kendisi için çalacağını düşündüğü kargoyu geri alma fikri ortaya çıkarsa, bu işi halletmeye hazır silahlı adamlarım var.

Diğer hazırlıkları yapıyorum. Kamyonlara gaz veriliyor. Sürücüler beklemede. Silah deposu dolu ve hazır.

Her şey iyi görünüyor. Şimdi Floriano Verratti ve şehrin en önde gelen İrlandalı piçlerinden ikisi olan Ian ve Dugal O'Malley ile gece geç bir randevum var.

Henüz bilmiyorlar.

Kendimi iyi hissediyorum, zaten benimmiş gibi hissettiren şeyi almaya hazırım...

Sonra tekrar Lily'yi görmek için önümdeki monitöre bakma hatasını yapıyorum.

Kütüphanede, kanepede kıvrılmış, bacaklarının üzerinde bir battaniye var ve yanındaki masada bir fincan bir şey var.

Rahat bir sahne. Evimde güzel bir kadın, eşyalarımın arasında yer alıyor. Peki neden bununla ilgili bir şey göğsümün gergin olmasına neden oluyor?

Ben bu hissi düşünmeye fırsat bulamadan Misha kapımdan içeri daldı. Sık sık yaptığı bir şey değil bu yüzden başımı kaldırıp bakıyorum.

"Romann," diye patladı, "yeni haber aldım. Josip Eski Şehir'de ve Verratti'nin adamlarından birinin baskın hakkında konuştuğunu duymuş. Şimdi yerlerine geçiyorlar."

Vahşi bir zevkle yumruklarımı sıkıyorum. Artık bu tüm dikkatimi verebileceğim bir dikkat dağıtıcı şey.

"O halde gidelim. Her zamanki yerde buluşacağız."

Elimden gelse asla malikanede toplantılara katılmam. Doğru miktarda paranın, evime böcek yerleştirmeye yetecek kadar herkesi tehlikeye atabilecek güce sahip olduğunu bilecek kadar akıllıyım. Veya güvenlik sistemimi hackleyin. Veya operasyonuma bir casus yerleştirmeye çalışın.

Ve sadece diğer mafya patronları ve ailelerini yakından takip etmekle kalmıyorum, aynı zamanda FBI'ı, ATF'yi, yerel polisi ve muhtemelen bunun üzerine paraflı diğer yüzlerce teşkilatı da göz önünde bulundurmam gerekiyor. Beni becermeye ve benim olanı almaya çalışan insanlardan oluşan bir alfabe çorbası.

Riske girmiyorum.

Misha'ya "Eve iki adam daha koy" diyorum. "Ve onlara kıza göz kulak olmalarını söyle. Çok dikkatli bir göz."

Misha, önde Kaz, arkada da ben olacak şekilde bizi marinaya götürüyor. Vardığımızda park edip birlikte yata doğru yürüyoruz.

Güvertenin altındaki yemek alanında adamlarım toplanmış ve silahlı olarak beni bekliyorlar. Yapılacak pek bir şey kalmadı. Nereye ve ne zaman vuracağımızı biliyoruz ve bu bok savaşın yarısıdır. İlham verici toplanma çılgınlıklarına gerek yok.

Ne yapacaklarını biliyorlar; öldürüyorlar.

Neden öldürdüklerini biliyorlar çünkü ben emretmiştim.

Ve bunun nasıl yapılması gerektiğini biliyorlar; mümkün olduğu kadar kanlı bir şekilde.

Onlara, "Neden burada olduğumuzu unutmayın çocuklar," diyorum. Bütün gözler üzerime odaklanmış durumda. "İrlandalılara bu lanet şehri kimin yönettiğini hatırlatmak ve Floriano'ya küstahlığının asla hoş görülmeceğine dair bir mesaj göndermek. Bratva'nın yalnızca şu kuralı olduğunu unutmayın: Bir mermi işini yaparsa, ikinci ve üçüncüyü de eklediğinizden emin olun. Bazı mesajlar çok fazla çekim gerektiriyor."

Kükreme gök gürültüsü gibi geri geliyor, elli ses hep birlikte: "Evet, yapma!"

Sonra dağılırız.

İki dalga halinde yola çıkıyoruz. İlki Floriano'ya geldiğimizi bildirecek. İkincisi ona ciddi olduğumuzu gösterecek.

İrlandalılara gelince? O zavallı piçler çok geç olana kadar hiçbir şey bilmeyecekler.

İlk dalgada araba kullanıyorum. Yüzümün görülmesini istiyorum, böylece Floriano'ya koşan orospu çocuğu ona bu hazineyi burnunun dibinden kimin çaldığını söyleyebilsin.

Hızlıca siteye giriş yapıyoruz. Yarım düzine başka araba ölüm yağmuru gibi benimkinin yanından geçiyor.

Arabamdan atlayıp saldırı tüfeğimi, gölgelerin kenarında duran Floriano'nun iş arkadaşlarından biri olan Naldo'ya doğrulttuğumda, arabam henüz dönmeyi bırakmamıştı. Yüzüne iki el ateş ediyor ve kaya gibi düşüyor.

Kurşunlar uçuşuyor ve kaldırımlar kanla ıslanıyor. Floriano'nun yaklaşık 30 askeri karşılık veriyor. Sayıca ve silah bakımından üstünler ama sağlam bir şekilde yerleşmişler. Eğer hızlı bir şeyler yapmazsam uzun bir mücadele olacak.

"Koru beni!" Adamlarıma ve kardeşlerime bağıriyorum.

Sonra park etmiş bir arabanın kapağının arkasından çıkıp gururla sokağa doğru yürüyorum, hareket eden her şeyi çekiyorum. Eğer yanıp sönerse kurşunuma düşer. Bugün hayatta kalan hiç kimse, Sorokin Bratva'nın donörünün savaşı yönetmesini özlemeyecek.

Solumda bir hareket görüyorum; bir çekim sonra hareketsizleşiyor. Ölü bir İtalyan guruldayarak kanalizasyona düşüyor.

Sağımda yine hareket var ve yine aynı hızla onu söndürüyorum.

Silah seslerinden kulaklarım çınlıyor. Başka bir hedefi gözetleyip nişan alıyorum. Ancak tüfek tık sesi çıkardığında ve ateş açılmadığında yüzümü buruşturarak boş olduğumu fark ettim.

Şarjör değiştirmek yerine tüfeği sırtıma asıyorum ve kemerimin kınından bıçağı çıkarıyorum. Bıçağın bir tarafı pürüzsüz, diğer tarafı tırtıklı ve ıslak kanın ve metal kesme kemiğinin sesiyle Verratti adamlarını kesiyor.

Merhamet yok. Tek bir adamı bile ayırmaya gerek yok.

Bıçakla art arda bir, iki, üç zavallı piçi öldürüyorum. Ben saklanma yerinden saklanma noktasına dolaşan ve şehrimi İtalyan farelerinden kurtaran Azrail'im.

Sonra onu görüyorum: Niccolo Verratti. Floriano'nun yeğeni. O genç ve cesaretin ve sağduyunun olması gereken yerde aptallığını taşıyor.

Bir elinde Glock, diğer elinde Ruger'la saklandığı yerden dışarı çıktı; ikisi de bana nişanlıydı. Ama onun tereddütü benim açılımımdır.

Geri çekilip kılıcımı bir şimşek hızıyla fırlatıyorum. Yuvasını boğazının dibindeki yumuşak deride bulur.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, daha da büyüyor... ve sonra içlerindeki ışık sönüyor. Her iki silah da elinden düşüyor. Niccolo'nun cesedi onu takip ediyor.

Gerçek kavgalar filmlerdeki gibi değildir. Lideri öldürdüm diye bu iş bitmiyor. Kurşunlar çınlamaya devam ediyor. Erkekler (özellikle Verratti erkekleri) sokaklardaki kan havuzlarına düşmeye devam ediyor.

Niccolo'nun cesedine doğru yürüyorum, bıçağımı boğazından çekiyorum ve gömleğine temizliyorum.

Sonra işe dönüyorum.

OceanofPDF.com

9

ROMA

Bittiğinde adamlarımdan sadece biri yaralandı. Bir gecelik çalışma için fena değil. Ama artık gitme vaktimiz geldi. Yakın mesafeden sirenler çalarken Floriano'nun adamlarını düştükleri yerde ölü ya da ölmek üzere bırakıyoruz.

Birkaç saat sonra İrlandalıların işini hızla hallediyoruz. Floriano'nun adamlarıyla olan çatışmamız kadar kanlı değil. Geldiğimizi asla görmüyorlar.

Ve sonra neredeyse başladığı kadar hızlı bir şekilde ganimet bizim oluyor. Adamlarım onu depolarıma götürüyor, orada yeniden paketlenip Sorokin malı olarak satılıyor.

Misha ve Kaz'la birlikte yola çıkıyorum. Havadaki adrenalin o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum.

Kaz mutlu bir şekilde içini çekerek, "Bu, kutlanması güzel bir sikiş gerektiren türden bir gece," dedi.

Misha başını geriye atıp uluyor, hâlâ kana susamışlık ve saldırganlıkla dalgalanıyordu. "Temizleneceğim, sonra da Mama Chen'e gideceğim" diye duyurdu.

Mama Chen'in yeri bir yeraltı genelevidir. Misha istediği kıcı alabilir ve hepsi bedava çünkü onun sahibi biziz.

Kaz sırtıyor. O da hâlâ savaştan haberdar. "Mary Kate'i göreceğim. Beni yıkayacak, sonra da beni pis bir şekilde becerecek.

Başımı salladım ama düşüncelerim başka yerdeydi. Küçük kardeşlerimin kendi bastırılmış enerjilerini serbest bırakmak için büyük planları var.

Tek düşünebildiğim Lily'nin evde beklemesi. Güvenli ve sağlam, güzel ve masum.

"Benimle Mama Chen'e gel." Misha dikiz aynasından beni izliyor. Bir profesyonelle sevişebileceğim halde arabanın arkasında oturup müstakbel gelinimi düşündüğümü bilseydi çılgına dönerdi. "Bütün gece boyunca istediğin kadar inebilirsin."

Başımı sallıyorum. "Başka planlarım var."

Birkaç mesaj atıyorum, sonra arkama yaslanıp kimin daha iyi bir gece geçireceğine karar vermek için tartışan kardeşlerimi görmezden geliyorum.

Bunun yerine kendi yakın geleceğime odaklanıyorum. Beni bekleyen kadına.

Tartışmalarının başlamasıyla malikanede yollarımızın ayrılması arasında geçen bir zamanda bir karar veriyorum: Lily bu evliliğe gönüllü bir taraf olarak girecek. Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak koridorda sürüklemek zorunda kalmak istemiyorum.

Mecbur kalırsam elbette yaparım. Ancak bana tam olarak istediğimi - isteyerek - verene kadar onun direncini kırma fikri çok çok daha çekici.

Igor akşam talimatlarını fuayede bekliyor. "Bu piçleri cehenneme mi göndereceksin patron?" İçeri girdiğimde soruyor.

"İrlandalı ve İtalyanlar aynı."

O sıırtır. "Bu benim duymak istediğim."

Ona kısaca başımı salladım. "Kıza akşam yemeği için giyinmesini ve otuz dakika içinde aşağıda olmasını söyle."

Açlıktan ölüyorum. Adrenalin azaldı ama açlık devam ediyor. İlk başta, sikişme açlığı vardı. Ama kendimi bu tatminden mahrum bıraktığım için -şimdilik- yiyeceklerin yeterli olması gerekecek.

Odama gidip duş alıyorum. Lily'nin bu çatının altında bir yerlerde olduğu düşüncesi penisimi sertleştiriyor.

Ama bir şeye karar verdiğimde fikrimi asla değiştirmem. Allah'ın belası bir nedenden dolayı, Lily'nin karım olana kadar saf kalmasını istiyorum. Ancak o zaman onu bekaretinin yükünden kurtarmanın mutluluğunu yaşayacağım.

Uzuvlarımdaki yangını söndürmek için duşu buz gibi soğuğa ayarlıyorum. Lily'nin yatağında kartal açmış hali kafamda belirene kadar üç saniye boyunca işe yaradı.

Yüzüm buruşarak duştan çıkıyorum, giyiniyorum ve kontrole odaklanarak yemek odasına doğru yürüyorum. Hiçbir zaman dürtülere

teslim olan bir adam olmadım. Küçük bir İtalyan velet bunu değiştirmeyecek.

Onu görene kadar.

Resmi yemek odasına giden kemerli geçitte bekliyor. Parıldayan beyaz bir elbise giymiş, etek boyu uyluk hizasında, göğüsleri yukarı kalkık, ayaklarında sik beni topuklu ayakkabılar var.

Mükemmel yürüyüş.

Derin bir nefes alıyorum ve otokontrolümü iki katına çıkarıyorum. Masaya doğru ilerleyerek sandalyeyi onun için çekiyorum.

"Oturmak."

Girişte oyalanarak tereddüt ediyor. Bir an için bu akşama bana meydan okuyarak mı başlayacağını merak ettim.

Ama sonra içini çekiyor, uzun adımlarla ilerliyor ve tek kelime etmeden koltuğa çöküyor. Kaşlarını çatmasını görmezden gelip kendi yerime oturdum.

Yüzü o kadar taze ki (makyajdan eser bile yok) neredeyse parlıyor. Kaymaktaşı derisi ve doğal olarak yakut renginde dudaklar. Mavinin en açık tonunda dişi gözleri ve siyah saçlarının bir kısmı başının üstünde toplanmış, geri kalanı ise uzun bir şekilde sırtından aşağı sarkıyor.

Masa altın tabaklarla, pahalı şaraplarla ve titreşen mumlarla süslenmiştir. Onu mum ışığında görmek tamamen yeni ve hiç de hoş karşılanmayan bir deneyim. Garsonlar mutfak kapılarından içeri giriyor ve hoş kokulu yiyeceklerle dolu tabakları dikkatle masaya bırakıyorlar.

Enginar bruschetta. Sarımsaklı tereyağlı kızarmış ekmek noktaları ile ıstakoz bisküvisi. Yaz domatesi ve beyaz peynirli salata. Çöken kırmızı sosta yüzen yengeç mantısı. Yanında patates kızartmasıyla birlikte sulu dana eti.

Her şey servis edildiğinde ona baktım. "Yemek yemek."

Hâlâ itaatsizlik etmeyi düşünüp düşünmediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Bunun yerine, yemeği yeni keşfeden bir adam gibi rosto etimi kestim. İlk ısırık neredeyse bir orgazmdır. Gözlerimi kapatıyorum ve lezzetin dilime işlemesine izin veriyorum.

Bundan keyif almak istiyorum ve çoğunlukla da alıyorum. Ama görmezden geldiğim diğer açlık, Lily'ye olan açlığım, iki iştahımdan açık ara daha güçlü olanıydı. Bunu inkar etmek giderek zorlaşıyor.

Çatalımı bırakıp ona bakmadan önce kendimi birkaç ısırık daha almaya zorluyorum. "Bana ailenden bahset."

"Endişelenmeni gerektirecek bir kişi yok mu?" Sesindeki keskinlik neredeyse sevimli. "Ailem seni ilgilendirmez."

"Çok komik. Kardeşin seni pek önemsiyormuş gibi davranmıyor."

Omuz silkiyor. "Leo, Leo'yu önemsiyor."

"Peki Lily neyi önemsiyor?"

"Eve gitmeyi umursuyorum." Patateslerini dürtüyor, onları dağlık bir yığının içine itiyor ve iç çekiyor.

"Eve gidiyor?" Güldüm. "Seni satan insanlara mı?"

"Annem orada." diye çıkıştı.

"Bilmediğini mi sanıyorsun?"

Lily gözlerini kısıyor ve bakıyor. Eminim bana defolup gitmemi söylemek istiyor. Gözlerimi oymak istiyor. Bu etkileyici yüzle hiçbir şeyi gizleyemez. Her duyguyu gösterir, her düşüncüyü telgrafla iletir.

İçten içe gülüyorum. Bunu kırmak çok kolay olacak.

"Farklı bir sorgulama yöntemi deneyelim. Tutkularınız nelerdir?"

Cevabı sert ve anında. "Senden uzaklaşmak için."

"Bunun olmasına izin vereceğimi sana düşündüren ne?"

"Bunu durdurabileceğini sana düşündüren ne?"

Kötü hareket Kiska, kafamı içeri soktum. Artık çok ileri gittin.

İç geçirip peçeteyle dudaklarımı siliyorum. Düzgünce katlayıp tabağımın yanına koymaya özen gösteriyorum.

Sessizlik oluşuyor. Gerilim artıyor. Lily'nin korkusu artıyor.

Sonra hamlemi yapıyorum.

Sandalyemi geriye ittim, masanın köşesini hızla döndüm, onu koltuğundan çektim ve tek kolumla masayı temizledim. Yiyecek dolu tabaklar yere düşüyor ve patlıyor.

Umurumda değil. Bırakın kırılsınlar. Her şeyin bozulmasına izin ver.

En çok da onu.

Onu sırtına atıp vücudunu benimkiyle örttüğümde dehşet içinde inliyor. Yüzüne karşı, "Direnebilir ve savaşabilirsin," diye hırladım. "Aslında umarım öyle olur. Teslim ettiğinizde çok daha tatlı hale gelecektir. Sen bana söz verilen eş olacaksın."

Cevap olarak tükürüyor. Tam da kahrolası yüzüme karşı.

Bir an duraklıyorum. Acı çekmeyi reddettiğim bazı hakaretler var. Bunu ona kanıtlamanın zamanı geldi.

Onu yemek salonundan çıkarıp merdivenlerden yukarı doğru adım adım sürüklüyorum. Tokat atarak ve tırmalayarak karşılık veriyor. Hiç de işe yaramıyor.

Merdivenlerin başında onu koridordan aşağı sürüklemeye devam ediyorum. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım ve onu içeri ittim. Birkaç adım sendeleyerek içeri giriyor, sonra tekrar bana dönüyor.

Elbisesinin bir askısı omzundan düşmüş, teninin soluk bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Merdivenleri çıkarken verdiği mücadele yüzünden saçları darmadağındı ve her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu.

Gözlerindeki o ateş; onu söndürmek mi yoksa ikimizi de küle çevirene kadar daha yükseğe inşa etmek mi istediğime karar veremiyorum.

Sanki zorlu bir anlaşmayı müzakere etmeye çalışıyormuş gibi şiddetli bir kararlılıkla, "Eğer gitmeme izin verirsen şu anda seninle yatarım" diyor.

"Büyük, cesur sözler." Ona tepeden tırnağa bakıyorum. "Fakat burada pazarlık yapacak fazla yeriniz yok, Lily Benedetti. Ne teklif edersen et, sikileceksin. Elbiselerini çıkar."

Sessizlik.

Gergin, titreşen bir sessizlik.

Sonra beni şaşırtacak şekilde tam olarak istediğimi yapıyor.

Kollarını elbiseden çıkarırken göz temasını kesmedi. Ayaklarının dibinde havuz yapmak için vücudundan aşağı doğru kayıyor. Kendini örtmüyor. Kilometrelerce el değmemiş deri açığa çıktı. Son birkaç santim transparan bir sütyen ve amını kaplayan küçük üçgen dantel külotla kaplı.

Başını kaldırıyor. Sonuna kadar meydan okuyan.

"İyi kız" dedim başımı sallayarak. Bunu uzatmayı, bakışlarımın altında yanmasını çok istiyorum. O kusursuz bedenini karşısında içmek. Onu yutmak için.

Ama daha iyi bir fikrim var.

"Şimdi yat."

Kapıyı kapatıp kilitledim ve odama çekildim.

Kapıyı arkamdan çarparak soyunuyorum. Camı kesecek kadar sertim. Elimi aletimin etrafına sardım ve ürperdim. Gözlerimi kapatıyorum, yüzünü görüyorum. Dudaklarının aralandığını, dilinin ucunun boyum boyunca yukarı ve aşağı kaydığını hayal ediyorum.

Aletimin ikinci ve üçüncü vuruşları göğsümden derin inlemelere neden oluyor. Ve dördüncüde bacaklarım bükülüyor.

Haliya gömülüyorum. Uçtan precum damlıyor ve ben onu kullanarak gövdeyi yumuşatıyorum ve Lily'nin tatlı ağzının yumruğumla birlikte çalıştığını hayal ediyorum. Dudaklarına girip çıktığımı, saçlarını ellerimin arasında dolaştırdığımı hayal ediyorum.

Kafamda o gergin meme uçlarını, krem si uyluklarının arasındaki o çıplak boşluğu görerek şaftımı salladım...

Salınım hızlı, yoğun ve her şeyi tüketiyor. Patlarken tükürüyorum. Dünya kararıyor ve tek bir şeye indirgeniyor: Onun adı kafamda. Onun şekli zihnimde canlanıyor.

Sonunda yavaş yavaş bilinç geri gelir. Başka bir düşünceyle birlikte...

Bu bir hata olabilir.

OceanofPDF.com

10

OceanofPDF.com

LİLY

Kilit tıklanıyor ve ben yalnızım.

Ben de çıplağım ya da ona yeterince yakınlım, ki bu benim için sorun değil, çünkü o elbise çok çirkindi. Leo'nun fahişelerinin her zaman giydiği türden bir şey.

Nefesim hâlâ kısa aralıklarla geliyor. Ensem den sırtıma doğru bir ter damlası süzülüyor.

Onun evinde çıplak dururken kendimi çok kirli hissediyorum. Beni buraya getiren piçten ne kadar nefret ettiğimi tekrar tekrar yastığıma haykırma isteği kadar duş da beni çağırıyor.

Ama önce duş al. İç çamaşırlarımın geri kalanını çıkardım, içeri girdim ve sıcak suyun vücudumdan aşağıya akmasını sağlamak için fayans duvara yaslandım.

Romann Sorokin'i küçümsemek için binlerce neden var. Beni inkar etmeyi planladığı gelecek bunlardan en önemlisi. Seçebilmem gereken sevgili. Sanatçı. Bana izin verecek adam...

Onun her yerinde yürümek mi? Kim benim için yeterince alfaya yakın değildi? Kim Romann kadar yakışıklı ya da güçlü değildi?

Kahretsin.

Benim hayal gücüm bile koridorun karşısındaki adamla boy ölçüşebilecek başka birine izin vermiyor. Lanet bir Viking gibi masayı temizlemiş ve beni yüzeye yapıştırmıştı. Dudakları sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Nefesindeki şarabın kokusunu alabileceğim, her nefes alışındaki sıcaklığı hissedebileceğim, gözlerindeki renk noktalarını görebileceğim kadar yakınımdaydı.

Ve tabii ki, aletin göbeğimde zonkladığını hissetmek.

Amım nabız atıyor. Bu son derece ahlaksızca bir şey: Beni esir tutan adam için nasıl da acı çekiyorum, ilk etapta beni bu odaya kilitleyen aynı orospu çocuğu için.

Düşün düğmesini buz gibi soğuğa çeviriyorum. Bu hormonal olmalı. Esaretimden dolayı vücut kimyamda bazı değişiklikler oldu. Bu harflerden biri olan E, D vitamini eksikliği. Sadece kafamı tekrar toparlamam gerekiyor.

Sabunsuz durulanır durulanmaz cildime sürdüğümü hatırlamıyorum, duştan çıkıyorum ve havluyu üzerimden atıp yatağıma gidiyorum.

Neyle uyanacağımı bir an düşünseydim, uyumak için bu kadar acele etmeyebilirdim. Öyle ki, eski klişenin dediği gibi, yorganın altına girip uykuya dalmadan önce pijamalarımı bile giymiyorum: Başımı yastığa koymadan önce.

Sabah bir dakika sonra gelir.

En azından böyle hissettiriyor. Hemen dışarıdaki koridordan gelen bir gürültüyle uyanıyorum. Sonra kapı hızla açılıyor ve Nataliya, dün seçtiği elbiseyi sanki beyaz bir tül bulutunun üzerindeymiş gibi tutarak içeri giriyor. Tanımadığım başka bir kadın da saç maşasının sıcaklığını test ediyor. Üçüncüsü renk paletlerini ve makyaj fırçalarını ayarlamaktır.

Her şey bir anda aklıma geliyor.

Bu benim düğün kıyafetim.

Bu benim düğün günüm.

Gerçekten çıkış yolu yok. Boğazım kapanıyor, gözlerim yanıyor.

"HAYIR." Yatak başlığına doğru ilerleyip dizlerimi göğsüme doğru çektim. "HAYIR. Hayır hayır." Acınası bir durum ama sahip olduğum tek savunma bu: Hiçbir şey ifade etmeyen bir ret. Öfkeli gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

Nataliya, omzunun üzerinden resmi bir nedime elbisesi giymiş, makyaj istasyonunu hazırlayan uzun boylu kadına bakıyor. "Yalnızca suya dayanıklı maskara. Yüzünden aşağı uzanan siyah çizgilerle ya da elbiseyi lekeleyerek fotoğrafları mahvetmek istemiyorum." Dikkatini bana çeviriyor. "Ve sen... sus artık. Yaşayacaksın."

Sahte endişesi neredeyse dokunaklı. Ona gidip kendini becermesini söyledim ama boğazımdaki düğümden hiçbir şekilde söz edemiyorum. Ayrıca, bir kez tamamen ağlamaya başladığımda nasıl duracağımı bilemiyorum. Hiç tanımadığım bir kadın saçımı yaparken diğeri gözyaşı lekeli yanaklarıma fondöten sürerken.

Gözyaşları akıyor, omuzlarım titriyor ve bana gelinliğimi giydirme konusunda seninkinden daha az yardımcı olan kimse yok. Bacaklarım

Çimentodan yapılmış. Kollarım hiç hareket etmiyor. Bağırsaklarım sürekli ağrıyor.

Her zaman hayalini kurduğum hayat, ışıltılı danteller ve saten korseden oluşan bulanık bir korsajla sona ermek üzere.

Nataliya beni rktmeye yetecek kadar hafifçe yanağıma tokat attı. "Buna artık son verin" diye emir veriyor. "Oğlumu aptal yerine koyma, yoksa yüz kat daha fazla cezalandırılırsın."

Tehditleri hiçbir şeyi değiştirmiyor. Denesem de kendime hakim olamadım.

Sonraki saat bulanık geçiyor. Drtleniyorum, drtkleniyorum, makyaj yapıyorum ve giyiniyorum. Gözyaşları gelir ve gider, gelir ve gider. Her şeye karşı uyuşmuş durumdayım.

Nataliya ve iki asistanı beni çaresiz küçük bir porselen bebekmişim gibi giydiriyorlar. Hızlı ve becerikli ellerle etrafıma bağlanan beyaz iamaşırı. Kalalarıma kadar uzanan beyaz gelinlik ve kaburgalarıma dolanan korse nefesimi kesecek kadar sıkıydı.

Aynaya bakmama izin vermiyorum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Ve sonra, tam umutlarımla tükendiğini düşündüğüm sırada odaya başka biri giriyor.

Annem.

Babam onun arkasında Armani takım elbise giyiyor. Bu sezonun Chanel'inde olduğunu fark ettim. Aniden Rockefeller'lar mı oldular? Babası kızını kumarda kaybedecek kadar parasızdı ama hâlâ bu kadar güzel kıyafetler alacak kadar parası mı vardı?

Eğer onlar bu kadar zenginse benim burada ne işim var?

"Anne!" Kendimi ona atıp aramızdaki on bin metrelik kumaşı açmaya çalışıyorum. "Lütfen beni buradan çıkarın."

Alt dudağının kenarını dişlerinin arasına alıp babama bir bakış attı. "Yapamam Lily. Baban... yaptığını yaptı. Artık geri dönemeyiz."

Eğer ona son bakışı sivri uçluysa, çenesinin alt yarısı kaymış ve gözleri dar yarıklara çekilmiş olan bu bakış, gerçek fiziksel yaralanmaya neden olmak anlamına geliyordu.

Ama babam bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Annemin önünde bana yaklaşıyor. Bir kolunu omzuma doladı ve her şeye rağmen, ben küçük bir kızken bana yatmadan önce hikayeler okuyan adam tarafından teselli edilmek tuhaf bir şekilde iyi hissettiriyor.

Belki de birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekliyorum.

Beni buraya ilk getiren adam olsa bile.

Kulağıma eğilip fısıldadı: "Sabırlı ol, caramia. Seni kurtaracağım.

Sabırlı ol? Bunu yapmamı nasıl öneriyor?

Sanki bir şekilde koridorda "sabırla" yürümem gerekiyormuş gibi.

"Sabırla" çenemi kapalı tut.

Hayır, siktir et şunu. Sabrın canı cehenneme.

Babama ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu çok fazla; bunların hepsi çok fazla. O yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Muhtemelen tam da onun istediği gibi.

OceanofPDF.com

11

OceanofPDF.com

LİLY

Zırlı bir şehir arabasının arkasında Nataliya ile annemin arasında sıkışıp kaldığım katedral yolculuğu gözyaşlarımı durdurmuyor.

Yeraltı suç dünyasının tüm önde gelen elebaşlarının ve onların çeşitli suçlu yavrularının sıralara dizildiği ve acımasız bir sessizlik içinde izlediği koridorda yürümek de öyle.

Koridorun sonunda kendi Armani'siyle duran, Giorgio'nun gelip ölçümü kendisi yaptığı yakışıklı canavar da yok.

Büyük resme odaklanamıyorum; bu sadece hıçkırıklarımın daha da sertleşmesine neden oluyor. Bunun yerine küçük ayrıntılara odaklanmaya çalışıyorum.

Gözyaşlarımın sisi arasından her şeyi görebiliyorum.

Annem keten bir mendille gözlerini siliyor.

Kardeşim sanki ellerimi kurabiye kavanozunun içinde yakalamış ve ispiyonlayacakmış gibi sırtıyor.

Romann, sonunda akli başına gelmiş gibi sunağın üzerinde ciddiyetle duruyordu.

O son görüşte karnımda umut kıpırdandı. Dirseğimi tutan, gözleri dümdüz karşıya bakan babama bakıyorum. Onunla koridorun sonunda beni bekleyen adam arasında güç veya otorite açısından hiçbir karşılaştırma yok.

Bu odadaki hiç kimse Romann Sorokin'le kıyaslanamaz.

Yakınında bile değil.

Koridorda hızla koşuyormuşuz gibi geliyor. Göz açıp kapayınca kadar kendimi sunağın dibinde buluyorum. Babam yanağımdan öpüp beni bırakıyor. Beni titrerken, hıçkırıklarımı bastırırken görmesine izin vermemeye çalışıyorum.

O zaman yukarıdan başka gidecek yer yok. Adımları teker teker atıyorum. Beni ayakta tutmak için kendi bacaklarıma zar zor güveniyorum ama bir şekilde başarıyorum.

Ve sunakta donun önündeki yerimi alıyorum.

Uyandığım andan beri tüm bunlar bana bir kabus, beden dışı bir deneyim gibi geldi.

Şimdiye kadar.

Romann'a bakınca birdenbire gerçekmiş gibi geliyor. Bu sabah bana hissettiren uyuşukluk onun bakışları altında yok oluyor. Sıcak, yakıcı bakışları beni tüketiyor ve daha ikimiz de yeminimiz hakkında tek kelime etmeden bana sahip çıkıyor.

Bana bakıyor, sonra uzaklaşıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Ama gözleri ona ihanet ediyor. Gözleri beni istiyor.

Ve bu bilgi faydalıdır.

Ama yeminlerimi söylemeyi kolaylaştırmıyor bu. Rahip vızıldayan giriş konuşmasını yapıyor. Bana dönüp ne söyleyeceğimi söyleyene kadar zar zor duydum.

İtaat etmeye çalışıyorum, gerçekten yapıyorum. Bütün bu gözler üzerimdeyken tam bir işbirliği yapmazsam, Allah'ın belası bir cezanın beni beklediğini biliyorum.

“Ben, Lilianna...”

Ama kelimeler bir hiçkırığın eşiğinde ölür.

Bir noktada Romann'ın ne zaman ellerimi eline aldığından emin değilim. Şimdi parmak eklemlerimi acı verici bir şekilde sıkıyor. Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor.

"Söyle." Fısıltısı gizli bir tehditle örülmüş.

Bu beni ateşliyor. Öyle olsun. Eğer bu canavar orospu çocuğu yeminlerini istiyorsa, o zaman Tanrı adına yemin edecekler.

"Ben, Lilianna, seni yasal kocam olarak kabul ediyorum Romann. Zengin, fakir, hasta, sağlık..." Neyse.

Bitiriyorum ve sonuna alaycı bir gülümseme ekliyorum. Tanrı'nın ve katedrali dolduran tüm serseri meslektaşlarının önünde ona "piç" demiyorum. Ama o kelime ağızımdan çıkmadan önce dudaklarımı sımsıkı kapatmaya konsantre olmam gerekiyor.

Takım elbise ceketinin içinden Cebelitarık büyüklüğünde bir kaya çıkarmak için bir elini bırakıyor. Bunu rahibe uzatırken neredeyse çenem düşüyor.

Rahip yüzüğü Romann'a geri vermeden ve bana sade bir gümüş bant vermeden önce, bantların bir kutsaması var, bu ne anlama geliyorsa. "Yüzüğü sol elinin üçüncü parmağına tak" dedi bana.

Rahip, sanki bu tüm dünyadaki en tanıdık Sekme A-Yuvası B durumu değilmiş gibi trafiği yönlendirmek konusunda ısrar ediyor. Bir Hallmark filmini anlayacak yaştaki herkes bunun nasıl yürüdüğünü bilir.

Ama söyleneni yapıyorum çünkü bu katedraldeki tüm canavarlar yanıımızdayken kaçacak kadar cesur değilim. Başka seçeneğim yok.

"Bu yüzükle seninle evleniyorum."

Romann yüzüğümü parmak eklemimin üzerine kaydırıldı. Ona bakıyorum, elimin ağırlığına kapılmamaya çalışıyorum ve bekliyorum.

"Bu yüzükle seninle evleniyorum."

"Şeytanımın rahminize doğmasını sağlamak amacıyla" ifadesini eklemiyor, bu ne kadar doğru. Elbette bu onun mükemmel törenine dair illüzyonu bozmuş olabilir.

Rahip gülümsüyor. Terli ellerini havaya kaldırıyor, benim başımın ve Romann'inkinin tepesine dokunuyor ve mutluluğumuz, dindarlığımız ve kutsal yaşam yaratmadaki doğurganlığımız için dua ediyor.

Sonra sırayla hepimize bakıyor ve uyandığımdan beri korktuğum kelimeleri söylüyor.

"Cennetteki Tanrı'nın ve Illinois eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Böylece günümün son ve en korkutucu dehşetine geldik. Romann beni eteğin izin verdiği ölçüde kendine çekti ve elini karmaşık örgülü saçlarıma soktu.

Tarafsız bir gözlemciye göre bu, yeni evlilerin coşkusu gibi görünebilir. Ama gerçekte ne olduğunu bilecek kadar Romann gördüm.

Bu güç. Bu tahakkümdür. Bu sıcak ve ilkel bir iddia.

Ve sonra beni öpüyor.

Dili ağzımı açmaya zorluyor. Hain bir kaltak olan bedenim eriyor. Beni bir arada tutan tek şey korse üstü ve Romann'ın belime doladığı koluydu.

Derinlere iniyor ve talep ediyor, ellerinin ve sözlerinin bana defalarca söylediği şeyi öpücüğünü kullanarak söylüyor: Sen benimsin.

Geri çekildiğinde inliyorum, karıncalanıyorum, titriyorum ve muhtaç durumdayım. Başparmağının elmacık kemiğimdeki dokunuşu, yok etmeyi isteyemeyeceğim hayalet bir duygu.

Bundan sonra olan her şey bulanıklıktan başka bir şey değil. Sanırım bir dua olur. Belki bazı "huzur içinde git" sözleri. Kalıcı bir izlenim bırakan hiçbir şey yok.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, kocamın (yudum) önünde duruyorum ve titriyorum.

Acaba bütün gelinler bunu hissediyor mu? Bu... bana nasıl buraya geldiğimi, yine yutkunarak kocamın yanında diz çöktüğümü unutturan şeyi hissediyor mu?

İşimiz bittiğinde, savaşa giden askerler gibi el ele tutuşmadan veya dokunmadan koridorda yan yana yürüyoruz.

Chicago'nun suçlu kreması geçerken karşılama sırasında duruyoruz. Baş sallamalar, yanaktan öpücükler ve sınırları anlamayan insanlardan birkaç hızlı kucaklaşma var.

Ama çoğunlukla Romann, misafirleriyle ciddi bakışlar atıyor. Öte yandan ben çoğunlukla acıyan bakışlarla karşılaşıyorum. Birkaç "Ah, seni zavallı kız" diye fısıldayanlar moralimi yükseltmeye neredeyse hiçbir katkıda bulunmuyor.

Daha sonra kendi ailem ortaya çıkıyor. Annem beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarılıyor ama sonunda bırakıyor. Babam sanki bu fazlasıyla güvence veriyormuş gibi gülümsedi, sonra elini omzuma koydu ve bana kasvetli bir şekilde başını salladı. İkiisi de tek kelime etmiyor.

Leo göz teması kurmayı bile bırakmıyor. Sadece ön tarafta engellilere uygun bir yere yasadışı bir şekilde park etmiş olan arabasına doğru yürüyor ve hızla uzaklaşıyor.

Nataliya ve Grigor arkadan geliyorlar. Grigor oğlunu kucaklarken, Nataliya kollarını bana doluyor ve şöyle fısıldıyor: "Kendini aptal durumuna düşürmediğine sevindim." Geri çekilip gülümsüyor. "Ve yakında bir çocuk olacak!"

Ben de buna bir şey diyemiyorum. Söylenecek ne var? Burada oyum yok. Ben sadece bir oyuncağım, bir süs eşyasıyım ve çok geçmeden bu ailenin sahip olduğı vekil anneye en yakın şey olacağım.

Nihayet katedralin fuayesinden çıktığımızda, kocam -ah, Tanrım, onu böyle düşünmenin giderek kolaylaşmasından nefret ediyorum- elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. Limuzine giderken misafirler başımıza pirinç fırlatırken o da onu orada tutuyor.

Resepsiyonun yapılacağı yere gitmek için sabırsızlanıyorum ki o da bir an önce bitsin. Bütün gün bitsin ki odama gidip kocamı unutabileyim; hayır, bunu geri alıyorum, bunu söylemek hâlâ çok zor.

Belki biraz Rus votkası tüm bunların daha hızlı gerçekleşmesini sağlar.

Limuzinde Romann, sanki köpeğini tekmelemişim gibi kaşlarını çatıyor. Bir anlığına ondan ve onun güzel bakışlarından uzaklaşarak pencereden dışarı baktım.

Arkamı döndüğümde bakışları yumuşadı.

"Bana bakmayı bırak." diye çıkıştım.

"Sahip olduğum şeylere bakmayı seviyorum."

Yanaklarım kızararak hemen arkamı döndüm. Ona bir daha bakmadım.

Dikkatimi geri çekmek için iç çekip boğazını temizliyor. "Kuralları tartışmamız lazım."

"Harika. Bekleyemiyorum. Zemin sizindir."

"Olay çıkarmayın. Olmanız gereken mükemmel eşten başkası gibi davranmayın. Bunu yaparsan seni daha sonra cezalandırmayacağım. Anlıyor musunuz?"

"İngilizce konuşmaya devam ettiğiniz sürece anladığımı rahatlıkla söyleyebiliriz."

"Ah," diyor umursamaz bir tavırla. "Je vais gainer de vous donner une fessée plus tard."

Kaşlarımı kırıştırdım, özellikle de Fransız aksanının kusursuz olması nedeniyle. "Fransızca? Beni tokatlamakla tehdit edecek olsaydın bunu Rusça söyledin diye düşünürdüm. Vatandaşlarınıza adalet vermiyorsunuz."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdum." Başını eğiyor. "E quando ti sculaccio, urlerai."

Bunun Latince olduğuna eminim. Çok dilli. Kutsal sıcaklık.

Ama söylediklerinde yanılıyor. Çok yanlış. Ayrıca burada kendimi biraz ucuza satıyorum. İngilizceden daha fazlasını anlıyorum. Bana Fransızca ne söylediğini biliyorum. Bana Latince ne dediğini de biliyorum.

Daha sonra sana şaplak atmaktan keyif alacağım.

Ve sana tokat attığımda çığlık atacaksın.

Limuzin şehrin en seçkin golf kulübünün girişinde durana kadar cevap vermiyorum. Kapıyı iterek açmadan önce şoförün gelmesini beklemiyorum.

Bu kabarık elbiseyle elimden geldiğince dışarı atlıyorum, başımı limuzine sokmak için dönüyorum ve bildiğim kadarıyla yakıcı bir sesle, "Yanılıyorsun, orospu çocuğu. Bana şaplak attığında çığlık atmayacağım. Sana o lanet tatmini yaşatmayacağım."

Romann sadece kıkırdadı. "Ne olacağını bildiğiniz sürece gerisinin kendiliğinden çözüleceğine eminim."

OceanofPDF.com

12

OceanofPDF.com

LİLY

"Tebrikler Romann!"

İyi dileklerini sunan kadın, yanağından zorunlu olarak öpmek için eğiliyor. Romann, burada bulunduğumuz saat içinde zaten otuzdan fazla dolar dağıttı, etrafta dolaştı, şimdiye kadar uydurulmuş en az samimi en iyi dilekleri ve tezahüratları kabul etti. Birkaç "sana şapka çıkartıyorum" ve hatta bir "tebrik" duyuyorum.

Bütün bunların saçmalığı olmasaydı, yürek ısıtan bir şey olabilirdi. Ve eğer gerçekte değilse bile kendi düğününden çığlıklar atarak kaçmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bir sonraki korkunç Chicago gremlininin ganimet eşine doğru ilerlerken Romann elini belimde tutuyor. Bu, Jackie O. saç modeli ve Titanik'ten Gül şapkası olan bir sarışın. Ondan sonraki, incilerle ve alçak topuklu ayakkabılarla tamamlanmış bir June Cleaver havasına sahip ve Fran Drescher'in Dadı'sı gibi genizden ve yüksek bir sese sahip. O da diğerleri gibi bizi tebrik ediyor, sonra Romann eğilip yanağını öpmesine izin veriyor. Benimki için geldiğinde geri çekiliyorum. Romann bana kaşlarını çattı.

Diğer herkes için bir gülümsemesi, bir kıkırdaması, bir sırıttışı var. Sanki içinde sosyal, normal ve iyi olmayı umursamayan başka biri varmış gibi gülüyor. Nazik bir Romanlı. Tatlı bir Romanlı.

Gerçek Romanlı hala orada.

Ama o karanlığı benim için kurtarıyor.

Gece boyunca bunun yansımalarını görüyorum. Herhangi bir erkek bana çok uzun süre baktığında ya da çok alçak sesle konuştuğunda, beni uzaklaştırıyor, göğsünde her zaman hafif bir hırıltı titriyor. Bir yanım bunu neredeyse... sevimli buluyor.

Diğer yanım onun taşaklarına yumruk atmak ve çığlıklar atarak tepelere doğru koşmak istiyor.

Ama kaçmaya karar versem bile Romann'ın her çıkışta serserileri var. Kocam elimi tutmadan ya da bir tür tuhaf vantrilok kuklası gibi beni yönlendirmeden dış kapının yanına yaklaşırsam, vücutça iri yarı ağız soluyanlar beni çarpıyorlar.

"Canım."

Bunu doğru duymuş olamam. Ama yine de sesinde bu kadar sıcaklıkla başka bir fahişeye hitap etmediğinden emin olmak için ona döndüm.

Ama yakınımızda kimse yok. Bütün gün ilk kez sadece o ve ben varız.

"Yiyeceğiz?" Nefesi kulağımı ısıtıyor.

Benden başkası için bu muhtemelen mutlu çiftin arasındaki özel bir an gibi görünecektir. Yüzüne karşı alay etmek istiyorum, Sen kime 'sevgilim' diyorsun, pislik? Ama gerçek şu ki açlıktan ölüyorum.

Bunun yerine, sarmaşıklar, yeşillikler, mumlar, çiçekler ve bir uçtan diğer uca yanıp sönen ışık dizileriyle süslenmiş, keten ve dantel kaplı uzun bir masanın ortasındaki belirlenmiş noktamıza beni yönlendirmesine izin verdim.

Otururken öfkenin acısını göğsümde hissetmeden duramıyorum. Romann bunu benden çaldı; hayalimdeki düğün.

Belki bu sadece aptal bir küçük kız fantezisiydi ama kafamda her zaman bunun benim için nasıl olacağına dair bir vizyon vardı. Nedimeler ve sağdıçlarla birlikte oturduğum masanın arkasında, süs olarak uzun çiçek vazoları -zambaklar da vardı tabii ki- ve donuk mavi ışıklar olurdu. Tavanda gümüş renkli masa örtüleri ve parlak ışıklar olurdu. Nedimelerim gümüş giyerdi, sağdıçlar ise kravat ve yelekleri için ışıklarla aynı mavi tonunda giyinirlerdi. Babam beni son derece farklı koşullar altında koridordan aşağıya yürütürdü ve ben bu şatafatlı tül canavarı değil, kılıflı bir elbise giyerdim.

En önemlisi sunakta beni seven bir kocam olacaktı. Kim beni sevmek ister, beni yok etmek istemez.

Ama hayır.

Romann Sorokin bu hayali alıp paramparça etti.

Bütün gün üzerime yapıştırdığım sahte gülümseme, acımın altında kaybolup gidiyor. Umarım fotoğrafçılar başka yerlerde meşguldürler. Bu yöne doğru şekerlemeler yapmaya başlarsa düğün kıyafetleriyle cenaze yemeği gibi görünecek.

Bir grup garson, ellerinde tabaklarla mutfaktan çıkıyor. Romann bana doğru eğilip gülümsedi. Başka bir sahte samimi an.

“İyi gidiyorsun. Beklediğimden daha iyi.”

"Vay be, karne için teşekkürler."

Alaycılık biraz rüzgara tükürmek gibi geliyor ama başka ne yapabilirim? Karşı koyamam. Yüzüne bağırمام. Bana yaşattığı şeyler ya da sonrası için planladığı dehşetler yüzünden ona tokat atamam.

Nataliya beni görebilmek için mumu kenara çekiyor. "Dik otur. Bir kambura benziyorsun."

Eğer yeni hayatımın ağırlığını omuzlarımda taşıyormuş gibi görünüyorsam ve omuzlarım bunu taşıyacak kadar güçlü değilse ve yeni hayatın üzerime getirdiği tüm acıları taşıyacak kadar güçlü değilsem, o zaman belki öyle, evet . Muhtemelen Notre Dame'da zili çalmam gerekiyormuş gibi görünüyorum.

O mini lafı geri yutuyorum. Nefesimi boşa harcamaya değmez. Bu yüzden sadece başımı salladım, doğruldum ve onun istediği gibi göğsümü dışarı doğru ittim.

Memnuniyetle başını salladı. "İyi. Ve gülümse. Bu senin cenazen değil."

Diğer tarafta kocam babasıyla konuşuyor ama bir elini masanın altında benim üzerimde tutuyor; onun ağırlığı da kalçamı kaplayan seksen kiloluk eteğin üzerinde yatıyor. Yemin ederim tüm o kumaşa rağmen dokunuşunun sıcaklığını hissediyorum.

Yemek yerken herkes beni görmezden geliyor; şu anda her şeyi batırdığım her durumda ayrıntılara dikkat eden etkileyici bir bakış sergileyen Nataliya dışında.

"Daha yavaş çiğneyin. Brokolinizi yiyerek olay çıkarmak istemezsiniz."

"Kayıt edilmiş."

Şarap kadehimi alıp bitirirken, "Ayrıca ayık kalmak isteyeceksin," diyor. "Demek Romann'la geçirdiğin ilk gecenin tadını çıkarıyorsun."

"Nasıl istersen."

"Ve yine gülümse. Hayır. Öyle değil. Hasta görünüyorsun. Daha az diş."

İç çekiyorum. Bu çok uzun bir gece olacak. Nefes almaya, yeniden ayarlanmaya, kendime bir dakikaya ihtiyacım var. Özellikle kimseye "Tuvalete gidiyorum" diye ilan etmiyorum.

Nataliya da benimle birlikte duruyor. Kolunu benimkine doluyor. "Elbiseyi mahvetmemek için yardımına ihtiyacın olacak."

Kısa bir yalnızlık anı için bu kadar.

Partinin içinden tuvaletlere doğru ilerlerken konuşmaya başlıyor. "Biliyor musun Lily, ben o zamandan beri Sorokin'in karısıyım... peki, sonsuza kadar çok uzun bir dilim diyelim. Size şunu söyleyeyim: Sorokin'li bir adamın kol şekeri olmak biraz sabır ve biraz anlayış gerektirir, hatta öz disiplini de gerektirir."

Şu anda onu görmezden gelmek kolay olurdu. O benim en kötü kabusumun annesi ve kendisi de tam olarak güneş ışığı ve gül değil.

Ama bu çetin sınavdan sağ çıkmayı planlıyorum. Nataliya'nın bana yardımcı olabilecek bir şeyi varsa, kulaklarım hazır.

"Bana daha fazlasını anlat," diyorum; yalnızca biraz alaycı bir tavırla.

Durdu ve yüzünü bana çevirdi. "Gönder" diyor acilen. "Ya da kırılacaksın. Bunlar senin sadece iki seçeneğin.

Boş ver. Sonuçta onun tavsiyesini istemiyorum.

Banyo işini hızlıca hallediyorum. En azından şu anki durumumla olabildiğince hızlı. Nataliya ben işerken eteğimi kaldırıyor ki bu hem yararlı hem de dehşet verici. Ancak şu anda endişelerimin en küçüğü bu.

Tuvaletten ziyafet salonuna dönüyoruz ve Romann bana doğru yürüyor. Bunun nedeni, Nataliya'nın benim için bitirmesinden önce içmeyi başardığım şaraptan dolayı biraz sarhoş olmam olabilir ama bir anlığına durup ona bakıyorum.

O gerçekten çok güzel. Uzun ve zarif. Fırtınalı ve baştan çıkarıcı.

Ama kendime onun da üşüdüğünü hatırlatıyorum. Duygusuz. Bir katil. Geri dönmek, mecbur kalırsam banyo penceresinden sürünerek çıkmak ama ne pahasına olursa olsun uzaklaşmak istiyorum.

Bu iki zıt duygu arasında sıkışıp kaldım, sessiz duruyorum. Hareketsiz.

Artık her zamankinden daha fazla kendime hakim olmaya ihtiyacım var. Allah aşkına bir şeyler yapın.

Ama sadece duruyorum.

Roman yaklaşıyor. Elini sunuyor. Garip bir şekilde bu ondan gördüğüm en insani hareketti. Kontrollü değil, önceden planlanmış değil. Neredeyse... tuhaf.

"İlk dansımızın zamanı geldi."

Ben yutarım. Bu neden bu kadar önemli geliyor? Yok, eğer bu gerçekse, kendime hatırlatıyorum. Bunların hiçbirisi önemli değil.

Ama önemli. Çok önemli.

"Bekleyemiyorum" diye yanıtlıyorum.

Avucumu onunkinin üzerine kaydırdım ve onun etrafında bir daire çizerek beni yönlendirmesine izin verdim. Sonra onun kollarındayım, göğsüne bastırılıyorum.

Beni döndürüp döndürürken, beni kendine yakın tutarken, beni dışarı fırlatırken ve zahmetsiz bir zarafetle beni tekrar içeri çekerken müziği zar zor duyuyorum. Ve tüm bu süre boyunca kalbim göğüs kemiğime vuran bir çekiç gibi atıyor.

Kokusu, vücudunun hissi, damarlarımdaki alkol; hepsi birlikte, kurmaya çalıştığım her türlü savunmayı yerle bir ediyor.

Çevre yardımcı olmuyor. Cinderella'nın elbisesini ve ayakkabılarını giydiğim ve kocamın gerçek hayattaki bir prene benzediği bu günün fantezisini ve masalsılığını görmezden gelmek biraz daha zor.

Canavar bir prens. Mahvolmuş bir prens.

Ama yine de bir prens.

Beni son bir kez kendine çekti ve bedenlerimizi yan yana sallarken beni kendine yakın tuttu. Bakışları tenimi yakıp kavuruyor, o kadar şehvetli ki düşünemiyorum.

"Dans etmeyi nerede öğrendin?" diye mırıldandı.

O pek bilmiyor, beni ayak parmaklarını çıkarmaktan alıkoyan tek şey elbise. "Kanatlıyorum" diyorum dürüstçe.

Gerçek şu ki, onun kollarındayken pek bir şey bilmeme gerek yok. Romann liderliği ele alıyor. Beni bu şekilde tutarken başarısızlığa yer yok.

Benim için özel bir şey yok. Bir çift memeye sahip olan herhangi bir zavallı zavallı da bu rolü benim kadar iyi oynayabilir.

Peki neden odada kimse yokmuş gibi bana bakıyor?

Elbette bu yanılsama bir süre sonra parçalanıyor. Bu dünyada hiçbir tatlı kalıcı değildir. Beni tekrar döndürüp kaşlarını çatı. "Gülümsemek. İnsanlar izliyor."

Gülümsemiyorsam, muhtemelen bu anın rüya versiyonuna yakalanmış olduğumdandır; sevdiğim kocanın bana güzel göründüğümü söylediği ve bu sözleri gerçekten kastettiği anın.

Ama o hayal yok. Onu benden aldı.

Müzik bittiğinde Romann beni gereğinden fazla tuttu, sonra bıraktı.

"Bir içkiye ihtiyacım var" diye mırıldandı.

Gitmeden önce ellerimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Tekrar değerlendiriyorum; o kadar tuhaf bir şekilde şövalyece ki, bir an bu aptal eteklere takılıp kafamı mı çatlattığımı merak ediyorum.

Ardından POP, fotoğrafçının kamerasının flaşı patlıyor.

Ve Romann dans pistinden bara doğru yürümek için dönmeden önce ellerimi sıcak kömür gibi bırakıyor.

Ah. Şimdi anladım. Fotoğraf çekimi için hazırlıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için dans pistinin tam kenarında duruyor. Tek gereken bu - için için yanan bir bakış - ve kendimi eğitilmiş bir köpek gibi onun peşinden yürürken buluyorum.

Ben titriyorum. Zaten kancalarını bana takmış durumda. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Ama ona bunu bilmenin tatminini yaşatmak istemediğim için çenemi yüksekte tutarak peşinden koştum.

"Viski" diye emretti.

Barmen başını salladı. "Peki ya bayan için?"

"Ben..." diyecek oldum ama Romann sözümü kesti. "O susuz değil."

Barmen Romann'a güzel şeyler getirmek için telaşla uzaklaşırken ona baktım ama kocamın umrunda değilmiş gibi görünüyordu. Beni görmezden geliyor ve kalabalığa dikkatli bir gözle bakıyor.

Barmen bir süre sonra elinde içkiyle geri döner. "İşte buradasınız efendim" diyor parayı barın üstüne doğru kaydırırken.

Sonra yeni bir ses duyuluyor. Floriano Verratti hastalıklı tatlı bir sesle "Şarap" diye soruyor. "Toskana'ya özgü bir şey."

Barmen "Hemen efendim" diyor.

Floriano bakışlarını bana çeviriyor. O yakın. Çok yakın. Nefesindeki viskinin ve terinin kokusunu alabileceğim ve karnının büyük kısmının kolumu sıyırdığını hissedebileceğim kadar yakınım.

"Yine karşılaştık prensim." Sesinde o çok fazla filtresiz sigara sesi gibi tiz bir ses var ve gözleri elbisemin dekolteli yakasının tam üstüne sabitlenmiş durumda.

Romann bardağından bir yudum alıyor. "Neden büfeye bakmıyorsun Floriano?" sert bir dille öneriyor. Bunun anlamı açık: defolun bizden.

Ancak Floriano bu ipucunu anlamak istemiyor gibi görünüyor.

"Sorun nedir Romann?" alay etti. "Küçük kedinin dili var mı? Aramızda kırgınlıkların olmadığını varsayıyorum."

Romann karanlık bir şekilde gülüyor. "Neden kötü hislerim olsun ki? Ödülü alıp ayrılan kişi benim."

Floriano cevap veremedi Misha soldan yaklaşıyor. "Romann, konuşmamız lazım." Başını barın yanında duran bir grup erkeğe doğru salladı. Sonra bana baktı ve anlayamayacak kadar aptalmışım gibi tatlı bir şekilde gülümsedi.

Ama ben bu hayatın içine doğdum. Arka sokaklarda yapılan, genellikle kan dökülmesiyle sonuçlanan türden gizli toplantılar hakkında her şeyi biliyorum. Araba koltuklarının altına saklanan silahları ve babamın sabah üçte evden fırlayıp birkaç saat sonra başka bir adamın kanını damlatarak çamaşır odasından içeri girmesinin ne anlama geldiğini biliyorum.

Ailemin kirli işlerini yapmalarına yardım etmek için asla parmağımı kıpırdatmadım. Ama paranın nereden geldiğini biliyorum.

Ya da en azından eskiden nereden geldiğini. Yıllardır akıntı giderek zayıflıyor. Görünüşe göre o kuyu birkaç gece önce tamamen kurumuş.

Şanslıyım.

Romann, Misha'yla birlikte uzaklaşırken bana bakmıyor bile. Keşke beni yalnız bırakmasaydı. K bir milleti giydirecek kadar kumaşım var ama yine de Floriano'nun bakışları beni çıplak hissettiriyor. Sanki elbisenin içini görebiliyormuş gibi.

Artık kocam uzaklaşınca Floriano yanıma yaklaşıyor ve konuşurken bana daha da yaklaşıyor. "Rus'la iyi vakit geçiriyor musun?" Tam olarak ince bir şaka olmasa da, kalçalarını müstehcen bir şekilde itti.

Cevap vermiyorum.

Bu da onu yıldırmıyor. "Gerçek bir erkeğin sana zevk göstermesine hazır olduğunda beni görmeye gelirsin." Vücudumun yukarı aşağı bakışı tüylerimi diken diken ediyor.

"Hayır, teşekkürler." Bir soru bile değil.

"K Rus prensinin sana ayak uydurabileceğini mi sanıyorsun? Hayır. Bu yüzden bütün evli kadınlar bana geliyor." Horozunu işaret ediyor. "Askerimin dayanıklılığı var. Gecenin geç saatlerine kadar çığlık atmana neden olabilir."

Onun k "askerinin" Yıldız Savaşları'nın temasını ısıklıla çalarken takla atması umurumda değil. Hiçbir şekilde onun ya da bağlı olduğu adamın kaba siğilinin yanına gitmeyeceğim.

Ama hala konuşmuyorum. Gz açıp kapayıncaya kadar kötü niyetli bir tavırdan şiddete dönüşen bir adama benziyor. Son zamanlarda bundan bıktım, çok teşekkür ederim.

"Siz kadınlar gerçek İtalyan sikine karşı koyamazsınız."

Bir şakayı bastırıyorum. "Beni izle."

Bu pisliğin güvenini yok etmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığı açık ve bunu denemek için zaman harcamaya da pek niyetim yok. Zaten uğraşmam gereken bir pislik var; İhtiyacım olan son şey başka bir şey.

Bu yüzden hayatımın daha fazlasını Chicago'nun en iğrenç adamıyla şakalaşarak harcamak yerine, hızla düğün masasına dönüp yerime oturuyorum. Sırf Floriano'nun kokusunu ağızımdan çıkarmak için de olsa, Romann'ın kadehinde kalan birkaç santim kadar şarabı hemen bitirdim.

Verratti don, rahatsız edici derecede uzun bir süre bardan bana bakıyor. Acaba beni kovalayacak mı diye merak ediyorum.

Ama sonra omuz silkerek kalabalığın içinde kayboluyor.

Küçük iyilikler için Tanrıya şükürler olsun.

Ailemi arıyorum. İlk başta onları göremiyorum ama sonra... orada. Annem başka kadınlarla birlikte dans pistinin kenarında duruyor. Elinde bir martini var ve dudaklarına en sahte gülümsemesi yapışmış.

İyi bir günde sosyalleşmeyi pek sevmeyen babam -ki bu ikimiz için de iyi bir gün değil- barın yakınındaki yüksek bir tepede tek başına oturuyor ve bir içki içiyor.

Ona koşmadım çünkü beni Floriano'yla yalnız bıraktığı için Romann'ın dikkatini bu kadar önemli bir şeye çekmek istemiyordum.

Ama bu benim, belki de son şansım, babamın yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu görmesini sağlamak için. Sinirimi kaybetmeden önce ayağa kalkıp ona doğru yöneldim. Ona doğru yürürken yanından geçtiğim herkese gülümsüyorum.

Yeterince yaklaştığım zaman acilen "Baba" diye fısıldıyorum.

Yukarıya baktı. Gözleri yuvalarında fırıl fırıl dönüyor. "Küçük kızım" diye hırlıyor. "Lily'im."

Sarhoş gevezeliklere vaktim yok. Dikkat etmesine ihtiyacım var. "Baba, dinle beni. Lütfen beni bundan kurtarın. Beni de yanında eve götür. Beni sakla."

Belki evliliğimden kurtulmanın bir yolunu bulana kadar beni İtalya'daki kuzenlerimizin yanına gönderebilirler. Bu benimle iyi; Mecbur kalırsam

sonsuzu kadar orada kalacağım. Eğer bu, Romann'ın geleceğın sosyopatları için bir kuluçka makinesi olmaktan başka bir şey olarak hayatımı yaşamakta özgür olmam anlamına geliyorsa, İtalya'ya, Sibiryaya'ya ya da kahrolası Timbuk-tu'ya giderim.

"Lily, git kocanın yanında ol. Artık seninle ilgilenebilecek tek kişi o."

Omzunu sarsıyorum. "Baba!" Bu benim babam değil. Bu, beni evin içinde omuzlarında gezdiren, beni her yıl St. Mary Magdalene'deki baba-kız dansına götüren adamın sesi değil.

Bu bir yabancı.

"Sana yardım edemem" diye ekliyor.

"Yapamamak? Yoksa olmayacak mı?"

"Fark ne?"

"Baba," diye sızlandım. Diz çöküp elini tutuyorum. "Lütfen..."

Onun ikna edilmesi gerekiyor. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermeliyim. Doğru kelimeleri bulmam lazım. O zaman beni kurtaracak.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Beni burada bırakma. Ben ona ait değilim."

"Lily, sen artık Romann'a aitsin. Gitmek." Bardağının içine sanki altına kazınmış sihirli bir cevap varmış gibi bakıyor ve eğer yeterince dikkatli bakarsa bunu görebilecek.

"Baba lütfen!"

Hata. Büyük hata. Çok çaresiz kaldım, çok gürültülü.

Ve insanlar bunu fark ediyor.

Başlar dönüyor. Ağızlar düşüyor. Kalabalık bunu benden önce görüyor ama çok geçmeden hissediyorum: Büyük bir el üst kolumu mengeneyle sıkıyor.

Romann'ın nefesi kulağımda sıcak. "Seni olay çıkarma konusunda uyarmadım mı?" Beni odadan sürüklerken hırlıyor.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ondan özür dilemeyeceğim, orası kesin. Ve şimdi bunun için "cezalandırılacağım". Kendim için daha iyisini istediğim için.

Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken başka bir şey daha geçiyor: Bu fikre onu inandırmanın bir yolu.

Bir umut ışığı hayatta kalıyor.

Umarım işe yarar.

OceanofPDF.com

13

OceanofPDF.com

ROMA

Gerçekten kızgın olamam. Ne de olsa Lily'nin babasının yanına gidip onu kurtarması için yalvarmadan önce akşam sekize kadar dayanamayacağına dair Misha'ya on binine bahse girdim.

Saatime bakıyorum; 7:08. Kazandığım en kolay para.

Ama yine de Lily'ye küçük gösterisinin ona pahalıya mal olacağını göstermem gerekiyor. Bu yüzden onu dışarı, sağanak yağmurun altında, bekleyen limuzine doğru çekiyorum. Umurumda olmayan harap olmuş bir elbise endişelerimin en küçüğü.

Vücudunu kendimle hâlâ kapalı olan araba kapısı arasına sıkıştırıyorum. "Kendine davranamıyor musun, değil mi?" Yüzüne hırlıyorum.

Yağmur makyajını bozarken gözlerindeki korkuyu istiyorum.

Onun çözülüşünü izlemek istiyorum.

"Floriano'yla flört ediyorum" diye devam ediyorum. "Yardım için babama koşuyorum."

Burun delikleri parlıyor. "Eğer o dünyadaki son insan olsaydı ve tüm insanlığın hayatta kalması ona nazik bir söz söylememe bağlı olsaydı, bu sapık pislikle flört etmezdim."

Kıkırdadım. "'Siktir git'in işe yarayacağı yerde her zaman seksen kelime kullanmak zorunda mı kalırsın?"

Gülmek istemiyorum. Aslında ona fena şaplak atacağım korkusuyla onu titretmekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

Ama elimde değil: kız çok eğlenceli.

"Peki gerçekten sevgili babanın seni kurtarmak için parmağını kaldıracağını mı düşündün? Belki unuttun, seni buraya ilk getiren oydu."

"Demek bana hatırlatıp duruyorsun."

"Ses tonuna dikkat et, karım."

"Aman Tanrım, lütfen yüreğinde beni affetmeyi bul," diye alaycı bir şekilde konuşuyor.

Omzunu tutuyorum. Nazikçe değil ama morluk bırakacak kadar da değil. "Tekrar deneyin."

Yüzünü buruşturuyor ama bağırıyor. "Ö-özür dilerim" diye kekeliyor.

Şimdilik tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım. "Daha iyi."

Kenara çekiliyorum, arabanın kapısını açıyorum ve onu içeri atıyorum, sonra da içeri giriyorum. Kapı kapandığı anda araba hareket etmeye başlıyor. Danilo bizi nereye götüreceğini biliyor.

"Nereye gidiyoruz?" Lily soruyor. Klimanın içinde titriyor, yağmur damlaları çıplak omuzlarına elmas gibi vuruyor. Cevap vermeyince "En azından bana cevap verebilirsin" diyor.

Başımı iki yana sallayıp ona bakıyorum. "Bir karı koca düğünden sonra geleneksel olarak nereye gider?"

"Bu durumda cevabın 'ayrı yollarımız' olmasını umuyorum."

"Tahmin etmeye devam et."

Gözleri şişiyor. "Beni balayına mı götürüyorsun? Lanet bir balayı mı? Yüzü tamamen bana dönük, çenesi tamamen açık bir şekilde dönüyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Jete yakıt dolduruldu ve bekliyor. Bavullar zaten gemide. Cennet seni bekliyor moya zhena."

"Ama sanırım gerçek bir balayı değil. Aruba'ya falan giderken beni bir haftalığına bodrumda saklayacaksın, değil mi? Sahte düğünümüze eşlik edecek sahte bir balayı mı?"

Gülüyorum. Birçok erkeğin ölmeden önce gördüğü aynı tehlikeli gülümseme.

Lily elbette bunu bilmiyor. Ama o aptal değil. Bunda şiddetli bir şeyler hissediyor ve beyaz tül kumaştan oluşan okyanusunun derinliklerine dalıyor.

"Seni temin ederim tatlım, düğünümüz yüzde yüz gerçektir. Yaklaşan küçük maceramız gibi.

Sanki mükemmel bir zamanlama yapmışım gibi, limuzin tam o sırada havaalanına yanaştı ve jetin yanına park etti.

Lily beni ya da sürücüyü beklemek yerine kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. Bir milisaniye sonra kafasını tekrar arabanın içine uzatıyor. "Özel jet mi? Doğrusunu söylemek gerekirse şaka yaptığınızı düşünmüştüm."

"Asla şaka yapmam."

Danilo yanıma gelip kapımı açıyor. Dışarı çıkıp pistte dalgalanan esintiye karşı elbisemi düzeltiyorum. Burada yağmur yağmıyor ama kara bulutlar çok uzakta birikmiyor. Yakında elimizde olacak.

"Bu senin?" diye soruyor, uçağa kendi gözleriyle bakıyor ama hâlâ tam olarak inanmıyor.

Rölantide çalışan motorlardan gelen rüzgar eteğinin kenarlarını öpüyor. Hala annemin seçtiği elbisenin çok iğrenç olduğunu düşünüyorum ama karımı giyebileceği son günde beyazlar içinde görmenin cazibesi hakkında söylenecek çok şey var.

"Evet."

"Yolculuk için mi demek istiyorsun?"

Güldüm. Kasıtlı olarak düğmelerime basmaya çalışıyor. Bundan çok daha fazlasını denemesi gerekecek. "Uçağın sahibi benim, pilotun sahibi benim, pistin sahibi benim."

Gözlerini deviriyor. "Gerçek bir 'Işığın dokunduğu her şey benim' anı. Ne kadar sevimli."

Sesi iğneleyici ama içindeki özlem notasını da gözden kaçırmıyorum. Benedetti ailesinde zor zamanların geçtiği bir sır değil. Yeniden ele geçirmeler oldu. Arturo'nun ödeyemeyeceği parayı bulmak için etrafta dolaşan tehlikeli adamlar.

Yani, benden ne kadar nefret etse de, sahip olduğum bir jetin kuyruk kanadına soyadımın ve armamın boyanmasının getirdiği zenginlik ve yozlaşmadan kendini alamıyor.

Onu yaparken izlemenin bana büyüleyici gelen bir tarafı var. Bu önemsiz şeylere beş yaşımdan beri, babamın Bratva'yı ele geçirebilmek için amcamı çıplak elle katlettiğini gördüğümünden beri sahip olmadığım bir masumiyetle bakıyor.

Elimi ona uzatıyorum. "Benimle gel. Eğer dışını seviyorsan, içerisi gerçekten külotunu ıslatacak."

Kaşlarını çattı. "Lanet rüyalarında."

Prenses karımın bir kıvılcımı var, onu ona vermeliyim. Bir anda sıfırdan korkusuzluğa gidiyor.

Onu daha da hızlı bir şekilde dehşete düşüreceğim.

Elini onu tekrar kavramama yetecek kadar sertçe çekiyorum. Onu sararak eğiliyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Rüyalarımnda bundan çok daha fazlasının gerçekleştiğini gördüm, moya zhen."

Daha fazlasını söylemiyorum ama söylememe gerek yok.

Sızlandı ve elini elimden çekti. Bana sırtını dönerek eteklerini yukarı kaldırdı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Yalnız uçtuğumda genellikle beni emen hostes Mari, içeri girmesine yardım etmek için tepede bekliyordu.

Lily geçip gittikten sonra ben de onu takip ediyorum, Mari elini pazılarına koyuyor. "Bu gece üçümüz müyüz?" diye mırıldanıyor, gözleri parlak. Aletimin çevresinde görmekten hoşlandığım koyu kırmızı bir ruj sürmüştü.

Normalde üçlü, arkasında durabileceğim bir fikirdir. Ama benden başka birinin Lily'e dokunması fikrinden hoşlanmıyorum. Aslına bakılırsa, öfkelenmeden onun yanında başka birini hayal etmeye cesaret edemiyorum. Gezegendeki başka hiçbir kadının kıyaslayamayacağı dil numaralarına sahip, düzgün vücutlu, baştan çıkarıcı bir kadın bile değil.

Bu yüzden başımı sallıyorum. "Hayır, bu gece uçak içi servise ihtiyacımız olmayacak."

Mari sadece gülümsüyor. "Peki, belki başka zaman, efendim."

Bana asla isimle hitap etmez. Benim için inlediğinde ya da benim için çalıştığında değil. Her zaman "efendim"dir, başka bir şey değildir.

Yıllardır bu benim için sorun değildi. Sadece onun için değil, yatağımlı paylaşan her kadın için.

Ama şimdi bazı nedenlerden dolayı adımı özellikle bir kişinin dudaklarından duymak istiyorum: Lily.

Bir inilti olarak.

Bir lanet olarak.

Herhangi bir şekilde onu alabilirim.

Bu düşünce beni sinirlendiriyor. Ona bağlanamıyorum. Onun tek bir amacı var; bana bir varis vermek. Bunu unutmanın bu kadar kolay olması beni biraz dehşete düşürdü.

Sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Bana bu konuda yardım eder misin? Ulaşamıyorum."

Lily'nin sırtı dönük, bir eliyle korsenin üst kısmını tutuyor. Onu soymamı istiyor. sırtıyorum. Bu bir hile. Pazarlık yapıyor ve bunu yapmak için vücudunu kullanıyor. Beni alt etmeye çalışıyorsun.

Bu konuda iyi şanslar tatlım.

Birkaç santimlik el değmemiş cildin beni rahatsız etmeye yeteceğini düşünüyorsa, tamamen yanılıyor değil. Onunla ilgili bir şeyler aklıma geliyor.

Ama bu kadar basit bir şeyi pantolonuma sığdıramayacak kadar çok eğitim aldım. Ayrıca yakında istediğimi alacağım. Ben sabırlı bir adamım. Bekleyebilirim.

Kravatları hızlıca hallediyorum. Elbise aşağı doğru sarkıyor ama yüzünü bana çevirdiğinde elbisesinin ön kısmını göğsüne doğru tutuyor. "Teşekkür ederim Ey Hayırsever. Kalkıştan önce üzerimi değiştirmek istiyorum. Majesteleri için buna izin verilebilir mi?"

"Sana ses tonuna dikkat etmeni söylediğimi sanıyordum."

"Evet mi hayır mı?"

El sallıyorum. "Gitmek."

Bavulunun bulunduğu arka yatak odasına adım attı ve cep kapısını kapattı.

Birkaç saniye sonra kendi yolunda tekrar kayarak açılıyor. Lily başını dışarı çıkarıyor, şimdi cildini parlatan leylak rengi bir yazlık elbise giyiyor. "Bu yatağı gördün mü? Tıpkı bir bulut gibi."

Tabii ki yatağı gördüm. İçinde uyudum. Lanet olsun. Ama onun coşkusu beni eğlendirmeye devam ediyor.

"Belçikalı," diye bilgilendiriyorum onu. "Dünyanın en iyisi."

Yatak odasından çıkıp karşıma oturuyor. Karmaşık örgülerinden onlarca saç tokası çıkarmaya başlarken soruyor: "Bu uçağı almak için kaç kişiyi öldürmek zorunda kaldın?"

"Bir insan hayatının maliyetini soruyorsanız, bu hayata bağlıdır. Bulunduğum yere ulaşmak için, sahip olduklarımı elde etmek için öldürüp öldürmediğimi soruyorsanız... cevabım evet." Ona yalan söylemenin bir anlamı yok. "Ama özellikle seni öldürmeyi planlayıp planlamadığımı soruyorsan cevabım hayır."

"Ne kadar nazik."

"... Sorun haline gelmediğin sürece."

Gözleri önce korkuyla, sonra da güçle titriyor. "Ve daha sonra?"

"Bunu hızlı ve acısız hale getirmeye çalışacağım çünkü sen benim karımsın. Ama seni uyarayım, bazen kendimi kapırtıyorum ve her şey... uzuyor."

Titriyor. "Neden bana karşı bu kadar zalimsin?"

"Sana karşı kayıtsızım, zalim değilim. Senin amacın var. Ve eğer takip ederseniz ödüllendirileceksiniz. Zaten yarı yoldasın. Doğum için nezaket şart mıdır?"

Bana göz kırpmıyor, o tatlı dudaklarını yalıyor ve arkasını dönüyor. "Sanmıyorum."

"Ben öyle düşünmedim. Kemer bağlamak. Birazdan yola çıkacağız." Sesimi sert tutuyorum. Kendime hatırlatmak için olduğu kadar, onu hatırlatmak için de onu hizada tutmam gerekiyor.

Bana bakıyor, sonra kemerini kucağına geçirip pencereye dönüyor. Dışarıya bakıyor ve beni açıkça görmezden geliyor.

Bana göre iyi. Zamanı geldiğinde çok gürültü yapacak.

OceanofPDF.com

14

OceanofPDF.com

ROMA

Uçuş olağanüstü derecede sessiz. Uçuyoruz, iniyoruz ve uçak villanın yakınındaki pist şeridinin sonunda duruyor.

"Neredeyiz?" motorların ne zaman durduğunu soruyor.

"Bir ada."

"Ne kadar spesifik," dedi. "Onu daraltmak ister misin?"

"Burası ailemin uzun zamandır sahip olduğu bir ada."

Gözleri genişliyor. "Senin de bir adanın mı var?"

sırıttıyorum. "Uçak ateşinizi yaktıysa villayı seveceksiniz."

"Kendimi çok fazla tekrarlamayacağım ama koca bir adaya mı sahipsiniz? Bir villayla mı?"

"Biri olmadan diğzerinin pek bir anlamı yok. Günübirlik bir gezi için biraz uzak." Ayağı kalkıp koltuğumun altındaki bölmeden çantalarından birini alıyorum. "Hadi."

Uçağın ön kısmına doğru yürüyoruz. Ev adamlarından biri Lily'nin açık kapaktan geçmesine yardım etmek için elini uzatıyor. Kendi başına bu o kadar da önemli değil; ta ki mudak sanki onu içine çekmek istiyormuş gibi oyalanana, eline elmadan yapılmış gibi dokunana kadar.

Kendini hatırlayıp bırakacak mı diye gergin bir an bekliyorum. Hizmetçi uzun boylu, genç ve muhtemelen kadınlara çekici gelen bir adam ve hayatını olmasa da işini kaybetmek üzere.

"Geri çekilin," diye hırladım. Aralarında hareket ediyorum ve o dehşet içinde geri çekildi.

Lily bana dik dik baktı. Çantayı karıma saldıran orospu çocuğuna fırlattım. Gözlerinde korku ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

Boş bir bakışla ona bakarken gözümü kırpmıyorum ya da bakışlarımı başka tarafa çevirmiyorum ve hafif bir homurtu ekliyorum: "Karıma benden başka kimse dokunamaz."

Yutkunuyor ve elinden geldiğince çabuk ortadan kayboluyor.

İyi kurtuluş. Mari'ye dönüp şöyle dedim: "Hizmetçiye söyle: Eğer o orospu çocuğunu bir daha görürsem, onu öldüreceğim."

Sonra Lily'nin elini elime alıyorum ve jetin merdivenlerinden asfalta iniyoruz. Bu temastan pek heyecan duymuyor ama topuklarının üstünde titrek bir halde buna uyuyor.

Limuzin uçağın birkaç metre uzağında bekliyor. İçeri girdiğimizde, Lily'nin bakışlarının yerini bir kez daha o hayret dolu iri gözlü bakış aldı.

Limuzinin abartılı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Cilalı meşe iç kısım ve altın kaplama, beş adet parlak ekran, üst rafta likör, şampanya ve

şışelenmiş su sunan bir içecek servis kabı. Deri koltuk arabanın yolcu bölmesini sarıyor, pürüzsüz ve yumuşak bir dokunuşa sahip.

Lily hemen mümkün olduğu kadar uzağa hareket etti.

Kıkırdayarak, "Ben ısırmam, biliyorsun," dedim.

Gözlerini kısıyor. "Evet."

"Eminim öyledir, küçük kiska. Eminim öyledir."

Oturduğumuzda araç sorunsuz bir şekilde hızlanıyor. Asfalt hızla yerini güzel vahşi doğaya bırakıyor. Arazi yolunun bir tarafında sahile kadar uzanan kır çiçekleri, diğer tarafında ise çimenli bir çayır var. Arabayı sürerken çimen setler incelik bir yarımadaya dönüşüyor, ta ki etrafımız beyaz kumlarla ve yuvarlanan safir dalgalarla çevreleninceye kadar.

Yol plajın çevresinden villaya doğru kıvrılıyor. Aslında daha çok bir malikane. Her nesilde yeniden şekillendi, genişletildi ve daha yükseğe inşa edildi.

Önceki Sorokin don'larından biri düzgün bir kale istiyordu, bu yüzden kuzey ve güney uçlarına taretler ekledi. Bir diğeri evi rüzgârdan ve erozyondan korumak için duvar yapılmasını istedi. Tüm Sorokin hocaları gibi o da tam olarak istediğini elde etti.

Ama içi gerçek mimari harikasıdır. Mermer zeminler. Yivli sütunlar. Bilardo salonu, balo salonu ve lise spor salonu büyüklüğünde bir mutfak. On beş yatak odası, on dokuz banyo, her pencerenin yanından okyanus manzarası.

Aklımdaki şey için güzel bir şey olacak.

Limuzin yanaştı ve durdu. Şoför kapıyı açıyor. Dışarı çıkıp Lily ile yüzleşmek için geri dönüyorum.

"Gel" diye emir veriyorum. Elimi ona uzattığım sırada gözlerini yere indiriyor.

Ama onu almak yerine uzanıp şoförün ön kolunu tutarak o uzun, zarif bacaklarını açıp araçtan dışarı adım atarken kendini dengelemeye çalışıyor. Bunu yaparken bana bakıyor, böylece bunun bir kaza olmadığını anlayabileyim. Uçaktaki hizmetçiye nasıl tepki verdiğimi, ona tek parmağını bile sürmesinden ne kadar nefret ettiğimi gördü.

Benimle alay ediyor.

Kafamın içindeki bir ses kopmak istiyor. Onu hemen orada kırmak için. O elbiseyi işe yaramaz paçavralara parçala ve ona vücudunun benim için neler yapabileceğini ilk elden göster.

Ama daha güçlü bir ses beni beklemeye teşvik ediyor. Lily yakında başına geleni alacak.

O yüzden sadece gülümsüyorum.

Şoförü bırakıp geniş mermer merdivenlere ve iki katlı çift ön kapıya bakıyor.

"Bu şekilde sanırım?" diyor bir yığın alaycı tavırla.

Başımınla onayladım. "'Bu şekilde' doğrudur."

Burnunu çekiyor ve uzaklaşıyor.

Taş merdivenlerden fuayeye çıkıyoruz. Bir tarafta altınla süslenmiş meşe ve mermer masanın üzerinde bir Degas yağlıboya tablosu, diğer tarafta ise bir Monet asılı.

"Bunlar gerçek mi?" Lily gözleri büyüyerek sanat eserini soruyor.

"Sana sahte mi görünüyorlar?"

"Kahretsin" diye nefes veriyor.

"Anlamaya başlıyorsun. Fazlası var. Onu yere bırak," dedim ona, çantayı elinden alıp masanın üzerine bırakarak, "ve bu tarafa gel."

Mülkün hizmetçisi ve bekçisi Mallory, satın almasını söylediğim mayo ve aksesuarların bulunduğu birkaç rafı bitişikteki odaya yerleştirdi. Ben onu

çağırarak, misafirimiz geldiğinde giydiği siyah-beyaz üniformasıyla, elinde iki flüt şampanya dolu bir tepsiyle beliriyor.

Lily bana bakmıyor ya da kıyafetlere hayran kalmıyor. O bıkkın ve çileden çıkarıcı iç çekişinden başka bir şey yapmıyor.

Her iki el için de tepside birer flüt alıp ona uzatıyorum. "İçmek."

Önce bana bakıyor, burnunu kırıstırıyor ve başını sertçe sallıyor. "Hayır teşekkürler, geçeceğim."

"İçki içmiyor musun?"

"Seninle değil. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bugünün kutlamaya değer olduğunu pek düşünmedim."

"Onu iç."

"Hayır teşekkürler dedim." Kollarını göğsünün üzerinde çaprazlıyor.

"Ben de iç dedim."

Tekrar meydan okurcasına dik dik bakıyor. "Susamadım."

Onu duvara sıkıştırıyorum. "Ben öyle dediğim için içeceksin," diye homurdandım yüzüne. "Söylediğim her şeyi ben söylediğim için yapacaksın."

Korku gözlerini daha da koyulaştırıyor, yanaklarının rengini çekiyor. "İyi. Lanet şampanyayı içeceğim." Ama sesindeki ısırtığı gidermiyor.

"Şimdi böylesi daha iyi." Flütü uzatıp almasını bekliyorum, sonra ona gülümsüyorum ve geri çekiliyorum.

Bir dikişte içti ve boş bardağı göğsüme itti. "Memnun?"

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, yavaşça, gözlerimle soyunuyorum. "Oraya varıyorum. Ama bu gece sana gerçek tatmini göstereceğim."

Dudağı titriyor. "Ne?"

Ama söylediklerimi duyduğunu çok iyi biliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, konuyu gündeme getiriyor. "Roman, ne demek istiyorsun? Bu gece ne var?" Sesi titriyor.

"Bu bizim düşün gecemiz. Ne demek istediğimi düşünüyorsun?"

"Eğer önerdiğin buysa, seninle yatmayacağım," diye tükürdü.

"Ne kadar cesur sözler. Öyle ateşli konuştun ki." Kalçalarımı tekrar onunkine bastırdım ve kirli çenemin, ağzım kulağına gelene kadar yumuşak yanağı boyunca kaymasına izin verdim. "Merak etme moya zhen. Fazla uyumayacağız."

Sonra işlerin gidişatından memnun olarak geri çekiliyorum. "Git bir mayo giy."

Bu sefer her şey gerçekleşmeyi bekleyen bir tartışma. Ama şu anda biraz telaşlı. Önce bana, sonra da bikini raflarına aval aval bakıyor. Sonra aklını toplayarak raftan rastgele bir tane kapar ve soyunma odasına girip kaybolur.

Er ya da geç benim isteğime boyun eğeceğine güveniyordum. Bir süre sonra tekrar ortaya çıktığında bu kadar inanılmaz görüneceğini tahmin etmiyordum.

Minik beyaz üst göğüslerini lezzetli bir şekilde yukarı doğru itiyor. Dilimi aralarına kaydırmak, tatmak, öpücüğüm ve ısırığımla onu işaretlemek istiyorum. Ve kedisinin üzerindeki kumaşın alt üçgeni bacaklarının arasında kaybolana kadar aşağıya doğru iniyor. Bir kalçasının üzerine örtülmüş ve diğerinden bağlanmış, işe yaramaz derecede şeffaf bir şalı var.

Kahretsin. Penisim seğiriyor ve kanıtları saklamak için kıpırdanıyorum. Muhtemelen ona iyi görüldüğünü söylemeliydim ama bu sözleri yüksek sesle söylemek ereksiyonun azalmasına zarar verirdi.

Lily, "Bu uyku durumu hakkında konuşmamız lazım," diyor, dışarı çıkmadan önce soyunma odası aynasında aynı cümleyi tekrarladığını bana hissettiren bir soğukkanlılıkla.

Sırıtiyorum. Daha azını beklemiyordum. Ve ona bunun işe yaramayacağını göstermem gerekiyor. Söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek.

"Şimdi değil."

"Neden?"

"Çünkü öyle dedim."

"Biliyor musun, bu cevaptan gerçekten sıkılmaya başladım," diye çıkıştı.

"Buna alış, kiska. Bunları çok duyacaksınız."

Elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu evin arkasından sahile doğru yürüttüm.

Ayaklarımızın altındaki kum şeker gibi yumuşak, önümüzde ise okyanus yeşil ve ışıltılı. Güneş, bugün adanın diğer tarafındaki ormanlarla kaplı dağların üzerinde parlayarak işbirliği yapmaya karar verdi.

Sahilde bir masa kurulmuş; çiçekler ve mumlar, beş yıldızlı şefin hazırladığı bir yemek, parıldayan gümüş takımlar, kristal bardaklarda soğutulmuş şarap.

Yayılmayı görünce Lily'nin çenesi düşüyor. "Aman Tanrım. Bu bizim için mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Balayının ilk gecesi. McDonald's'ı mı bekliyordun?"

Onu öldürmeden önce çok kısa bir süre gülmeye başlar.

Onun için sandalyesini çekiyorum ve o da zarafetle sandalyeye yerleşiyor. Sanki kabul etmek istemiyormuş gibi, neredeyse isteksizce, "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Gelinimin karşısındaki koltuğuma otururken başımı salladım. "Gün batımına da rüşvet verdim."

Sırıttıyor. "Ne pahasına olursa olsun, buna değer." Sonra gülümsemesi soldu, sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibiydi. "İsteddiğini almaya alışkınsın."

"Ya da alıyorsun. Ya da onu kazanmak." Boğazımı temizleyip şarap şişesini kaldırdım. "İzin verirsiniz?"

"Bana mı soruyorsun, yoksa bana mı söylüyorsun?"

Bardağını ağızına kadar dolduruyorum. "Pek bir fark yok, sanmıyorum." Şişeyi bıraktım ve yemeği işaret ettim. "Hadi yiyelim."

İçeri girerken ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz. Tereyağlı ıstakoz kuyruklarını ve taze ahi ton balığını hazırlayan meleklerin tadındaki yiyecekler.

Bir anım var, onun yemek yemesini izliyorum - ya da daha doğrusu onun yemekten keyif almasını izliyorum - neredeyse masayı bir kenara çevirip onu o an ve orada kendime çekiyorum. Güneş onun siyah saçlarına altın rengi bir dalga vuruyor ve parlıyor. Rüzgar görünmez parmaklar gibi buklelerini fırçalıyor.

"Kütüphanenizdeki bütün bu kitapları okuyor musunuz?" aniden soruyor.

Villaya girerken içinden geçtiğimiz odalardan birinde ada kadar eski ilk baskılar var. Büyük ihtimalle içinde Tanrı'nın İncil kopyası vardır.

"HAYIR."

Alay ediyor. "Bu rakamlar. Diz kapaklarını kırmak falanla meşgulüm."

"Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Seni, senden hoşlanmayacak kadar tanımıyorum. Ama evet, senden hoşlanmıyorum."

"Biz bunu tamir edebiliriz. Gerçekten önemli olduğundan değil. Bir amaç için buradasın."

"Peki amacıma hizmet ettiğimde ne olacak?"

"Sonra altı hafta bekleyip ikinci çocuğu yapmaya başlıyoruz. Ve ondan sonra üçüncüsü."

"Çenesi kasılıyor. "Ya reddedersem?"

"O zaman işleri farklı bir şekilde yaparız." İç çekmeden önce bir dakika düşünmesine izin verdim. "Kadınları yatağıma zorla sokmam. Bu kadar istekliye gerek yok. Ama öyle ya da böyle çocuğuma sahip olacaksın. Benim yolum daha eğlenceli olacak."

"Bu pek de müzakere edilecek bir şey değil."

"Sevgilim, pazarlık yapacağımızı kim söyledi?"

Yüzünü buruşturuyor ve bir süreliğine yemeğe dönüyoruz. Tatlı geliyor: Taze toplanmış ahududulu çikolatalı mus. Lily bir ısırık aldı ve sonra onu itti.

"Hayranı değil?" Soruyorum.

"Obur değilim" diye düzeltiyor.

"Ah. O halde kocana göre vücudunu düzgün tut."

Gözlerini deviriyor. "Kendini övme."

"Neden yapayım? Bunu benim için yapman gerekiyor."

İlkinden daha dramatik bir şekilde gözlerini ikinci kez deviriyor. "Burada işimiz bitti mi? Yoksa bu daha çok akşam yemeği ve gösteri tarzı bir şey mi?"

Cevap olarak ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum. Birlikte geçireceğimiz koca bir haftamız var. Artık tüm korkutmalarımı yapmaya gerek yok.

Alması için elimi uzatıyorum. İsteksizce bunu yaptığında, onu sahilden aşağı, sandalyelerin sahil boyunca sıralandığı ve kristal suların okyanustan geldiği koya doğru götürüyorum.

Belindeki şalı çözüyor, dikkatsizce bir kenara atıyor ve düz şezlonglardan birine uzanıyor. Bir anda ağzım kuruyor. Bir baldırını diğer ayağıyla ovuşturuyor. Ayak parmakları koyu kırmızıya boyalı, o kadar seksi ki bakmadan duramıyorum.

Tanrım, onun kahrolası ayak parmakları bile aletimi sertleştiriyor. Ve kaslarını gerdiğinde ve esnediğinde çıkan küçük inilti... Bunların hepsi çok fazla. Kilometrelerce bacak. dönümlerce açıkta kalan cilt. Benim hala burada durduğumu tamamen unutmuş gibi uykuya dalarken kirpiklerinin uçuşması.

Bitişikteki şezlonga çöktüm. Gözlerimi Lily'den ayırma çabası. Ama sonunda anlıyorum. Kapatmalarına izin verdim. Güneş göz kapaklarımı şeffaflaştırıyor ama bir süreliğine uyuyakalıyorum.

Rüya görmüyorum. Nadiren yaparım. Benim gibi erkeklerin uykumuzda fanteziler yaratmasına gerek yok; uyanık olduğumuz saatleri istediğimiz her şeyi almak için kullanırız.

Bir süre sonra uyanıyorum ve Lily'e bakıyorum. Ben uyurken bir noktada karnının üstüne uzanmak için döndü. Sırtı pembe, bikini üstüne kadar uzanan askılar daha da kırmızı.

Hiç düşünmeden sandalyesinin yanındaki cebe uzanıp bir şişe güneş kremi çıkardım ve yanına doğru ilerledim.

"Uyan, prenses." Tekrar uykulu bir şekilde geriniyor, kolları başının üzerine doğru gidiyor ve tatlı kıcı esniyor, beyaz parlak takım elbisenin altını içeri çekiyor, gelen bronzlaşma çizgisinin ilk ipuçlarını gösteriyor.

"Gösteri zamanı mı?"

"Güneş kremine ihtiyacın var."

Kendine bakıp omuz silkiyor. "Tamam aşkım." Elimdeki şişeyi almak için elini uzattı.

"Ben hallederim."

Lily kaşlarını çattı. "Bu kesinlikle gerekli değil—"

Üstündeki kancayı açtığımda sözleri kesildi. Nefesi kesiliyor, kasılıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

İyi bir kız. Öğreniyor.

Şişeyi devirip pürüzsüz losyonun bir kısmını avucuma döküyorum. Sonra, bunun kötü bir fikir olup olmadığına karar vermeden önce, onu vücuduna, esnek cildine sürüyorum, parmaklarımın okşamasına ve masaj yapmasına izin veriyorum.

Bu onu istememin aciliyetini azaltmıyor.

Ve mayolarımdaki taş gibi sert ereksiyonu dizginlemek hiçbir işe yaramıyor.

Sırtının üst kısmını bitirdiğimde daha da aşağıya inip parmaklarımı bikini altının beline batırıyorum. Bir nefes alıyor ve tutuyor. Ellerimi uyluklarından aşağı kaydırmak için hareket ederken nefesini horozumda hissediyorum.

Ama dizlerine doğru ilerlemek yerine, uyluklarını birbirinden ayırıyorum, ellerimi içeri doğru amına doğru bastırıyorum ve yaklaştıkça bir nefes daha bekliyorum...

Gelmiyor.

Ona bakmıyorum. Onun istediği de bu; bazı savaşları kazanabileceğini, bazı anlarda geri adım atabileceğini hissetmek. O yanılıyor. Çok yanılış.

"Ön tarafı yapabilmen için ters mi dönmeliyim?" diyor. Alay edilme tehdidi sesinin ucunda varlığını sürdürüyor.

Kahretsin evet. Memelerinden bir avuç dolusu sıkmak, meme uçlarının çakıl taşını elimde, sonra ağızımda hissetmek istiyorum. Ve-

"Roman?" Sesi titremiyor. Çatlama ve kırılma yapmaz. Küçük Kiska ne yaptığını tam olarak biliyor. "Romanlı mı canım?"

diye homurdandım. Kimse Romann Sorokin'i tuzağa düşürmek için vixen oynamıyor. Özellikle sahip olduğum biri değil.

Ayağa kalkıp güneş kremi şişesini yanına bıraktım. Şortumdaki aletimi ayarlayıp, uzaklaşmak için arkamı dönüyorum. "Öne kendin de ulaşabilirsin."

Eğer bunu yaparsam bir sonraki nefes alışından önce onu çıplak bırakacağım.

Bu geceye kadar beklemek gerekecek.

OceanofPDF.com

15

OceanofPDF.com

LİLY

Hiçbir zaman bir erkeğin eli üzerimde olmadı.

Çocuklar, evet. Ama bir adam? Gerçek bir adam?

Asla.

Onuncu sınıfta Joey Gallo'nun ikinci aşamaya geçmesine izin verdim. Dikkatini beni öpmek ve sutyenimin içinden göğsümü okşamak arasında bölmeye çalışıp başarısız olduğu süre boyunca bu otuz saniye sürdü. Daha sonra hemen kendi pantolonuyla geldi.

Başka bir sefer, Leo'nun Martin adındaki bir arkadaşı, kız arkadaşıyla işi bittiğinde kıcımı tuttu ve beni onunla karıştırdı. Martin içki kokuyorken tökezlediğinde mutfak tezgâhının önünde duruyordum. Kıcımı elledi ve sonra aletini içine soktu. Hatta elini geri çekmeden önce göğsümü

tutmak için uzandı. Beklediği D-bardaklarını bulamayınca aslında onu yakmışım gibi bağırdı.

Yani evet, bu benim cinsel geçmişimin hemen hemen toplamı.

Az önce olan şey... o değildi.

Buna uzaktan bile yakın bir şey değildi.

Hiçbir erkek ellerinde bu kadar güçle, parmaklarının her vuruşunda, fırçalamasında ve kıvrımında bu kadar şehvet ve tutkuyla çıplak tenime dokunmamıştı.

Hiç kimse sadece sırtıma masaj yaparak daha ileri gitmemi sağlamadı. İçimdeki bir özlemi, çok daha fazlasını isteyen bir şeyi ortaya çıkardı.

Romann onunla dalga geçtiğimi sanıyordu sanırım. Ama yanılıyordu.

Kendimi gümüş tepside sunuyordum.

Ama bu sadece bir anlık aptalca bir yanılsamaydı. Parmakları sihirlerini yapmadığında, tüm bu mutluluk verici hisler silinip gidiyor ve ben yalnız kalıyorum. Kocası uzun adımlarla uzaklaşırken, güneşte bir şezlongun üzerinde çoğunlukla çıplak yatan acınası bir kadın; bana dokunmaktan etkilenmemiş, hatta sıkılmıştı.

İç çekmemeye çalışıyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum. İşler kesinlikle daha kötü olabilir, değil mi?

En azından Romann, bana bir bebek sikmeye çalışması konusunda endişelenmeden tropikal güneşin altında tembellik etmem için bana bir süreliğine huzur verdi.

Ancak güneş ufka yaklaştıkça midem daha da bulanıyor.

Güneş battıktan sonra yerine getirmem gereken yükümlülükler var. Romann'ın bana tekrar tekrar hatırlatmaktan çarpık bir zevk aldığı evlilik yükümlülükleri.

"Ne gerekiyorsa" derken neyi kastettiğinden hâlâ tam olarak emin değilim. Bunu öğrenmekten korkuyorum.

Gölgesi sandalyemi yeniden kararttığında güneş neredeyse denize giriyor. "Eve geri dönmeliyiz."

"Ah evet, merhaba, merhaba, öğleden sonranız nasıl gidiyor?" Çekiyor. "Ben oldukça iyi durumdayım, bronzlaşmam iyi gidiyor, manzara gerçekten oldukça muhteşem..."

"Eve dönmeliyiz." diye tekrarladı.

Ona bakarken elimle gözlerimi gölgeledim. "Sen gerçekten çok konuşan bir adamsın."

"İşaret edip homurdanmamı mı tercih edersin?"

Gülmeden duramıyorum. "Sanki Caveman Romann normal versiyondan farklıymış gibi."

Sadece gözlerini deviriyor. Aslında güneş yüzünü gölgeliyor o yüzden kesin bir şey söyleyemem ama öyle olduğundan eminim. Zaten vücudu biraz dikkat dağıtıcı. Düğmelerinin çoğu açık, beyaz keten düğmeli bir gömleğin altına soluk yeşil bir mayo giyiyor. Okyanus melteminde esiyor, göğsündeki saçlarını, birkaç mürekkep rengi dövme dalını, karın kaslarındaki kesikleri ve çukurları ortaya çıkarıyor.

Şeytan her zaman bu kadar güzel görünmek zorunda mı?

"Sana bir daha sormayacağım" diyor. "Hadi gidelim."

"Bana hiç sormadın," diye homurdandım. Ama yine de ayağa kalktım ve uzattığı eli görmezden gelerek şalı belime bağladım.

Romann tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve hızlı adımlarla villaya doğru yola çıktı. Benim yönüme bakma zahmetine bile girmiyor. Elbette şu anda gösteriyi yola koymak için büyük bir acelesi var.

Günahlar karanlıkta yapılırsa günaha benzemez.

Romann'ı eve doğru takip ediyorum, kavisli merdivenlerden çıkıp koridordan geçiyorum. İlk çift kapılı kapıdan geçiyoruz, ardından ikincisinden geçiyoruz.

Daha farkına bile varmadan geldik.

Romann, "Geri döneceğim" diyor. "Rahatına bak."

Sonra ben söyleyecek iğneleyici bir şey bulamadan koridorda gözden kaybolup gitti.

Ve yakında suç mahalli haline gelecek olan yerde yalnız kaldım.

Yatak odası çocukluğumun geçtiği ev kadar büyük. Odadaki tek mobilya, içi yastıklarla dolu sayvanlı kral boy yatak, uzaktaki duvarın önünde beliriyor. Yerleşik kitap rafları kimsenin okumayı umursamadığı kitapların çoğunu barındırıyor, ancak Sorokin'in servetine bahse girerim ki bunların değeri dünyadaki açlığı çözebilir.

Tabandan tavana pencereler, yakındaki okyanus üzerinde batan güneşin odayı zengin kırmızılar ve altın tonlarıyla yıkamasını sağlıyor. Bir taraftaki kapı hayatımda gördüğüm en büyük ve en süslü banyoya açılıyor.

Küvet on kişiye yetecek kadar geniştir ve kubbeli bir cam çatının altında yer alır. Mermer lavabonun üstü duvar boyunca uzanıyor ve tezgahın bir köşesinde insanoğlunun hayal ettiği her türlü losyon ve sabun, krem, yumuşatıcı, jel, yıkama, kese ve parfüm var; hepsi sıra sıra bekliyor. cam kavanozlardan.

Duşta, her altı veya sekiz inçte bir taş duvarlardan dışarı fırlayan çok sayıda baş üstü püskürtücü ve jet bulunur. Makyaj ışıklı bir tuvalet masası ve içine bakmaya cesaret edemediğim bir mücevher kutusu var.

Küvetin karşı tarafındaki başka bir kapı dolaba açılıyor. Bir sallantıyla dolabımın olduğunu fark ettim. Giysilerim askılara düzgün bir şekilde asıldı ve raflarda özenle istiflendi.

Külotlarım ve sütyenlerim için bir çekmecem var, pijamalarım için de bir çekmecem var. İpek, saten ve dantellerle, koyu kırmızılar ve lacivertlerle, kar beyazlarıyla ve altınla süslenmiş koyu siyahlarla geceden geceye. Jartiyerler ve ayıcıklar, kombinezonlar ve çoraplar.

Ben en az cimri sabahlığı seçiyorum -kestane rengi, çünkü bu benim rengim değil ve Romann'a iyi görünmek istemiyorum- ama her şey göz önüne alındığında yine de oldukça cılız, beyaz dantelli derin v-omuzlarda yaka ve ince saten askılar.

En azından içini görmüyor ki bu da bir şeydir. Çok değil ama bir şey.

Duş mu yoksa banyo mu istediğimi ileri geri tartışıyorum. Sadece kendim için dev küvete su akıtmak israf gibi görünüyor, ama kesinlikle kocamı kese için davet etmeyi planlamıyorum ve boşa giden para benim değil.

Üstelik neler yaşayacağımı bildiğim için banyo yapmak hak ettiğim lükslerin en sonuncusu.

Yani banyo yap.

Duvardaki kontrol panelinde düğmeler, kadranlar, anahtarlar ve dijital okuma pencereleri bulunur. Su sıcaklığını, jetlerin sayısını ve yoğunluğunu, suda istediğim kokuyu (vanilya, gül, lavanta, yasemin, hindistan cevizi) ve ayrıca vücut yağları, baloncuklar ve dinleyeceğim müzik gibi su katkı maddelerini seçebiliyorum ben ıslanırken.

Bu küvetin yapmadığı tek şey evin içinde kendi kendine dolaşmasıdır.

Ayarlarımı yaparken bir bombayı etkisiz hale getiriyormuşum gibi hissediyorum ama sonunda her şeyi beni tatmin edecek şekilde ayarlıyorum. Banyo dolarken bikinimi çıkarıyorum.

Aynada çıplak vücuduma bakmak için dönüyorum. "Senin burada ne işin var kızım?" Kendi kendime fısıldıyorum.

Bekaretimi bu şekilde kaybetmek istemedim. Bunu sevdiğim adama vermek istedim. Beni seven bir adam. Öncesinde, sırasında ve sonrasında nazik olacak ve benimle ilgilenecek biri.

Ne olacağını bilmediğim söylenemez. Zaten V-kartlarından kurtulan birden fazla arkadaşımın duyduğum kan ve acıdan korkuyorum.

Bir şey bekliyordum. Ne olduğundan emin değilim. Sanırım Joey Gallo'nun arabasında bir şipşaktan daha değerli olduğuma dair görkemli fikirlerim vardı.

Ama sonumun bana damızlık bir inek gibi davranan, kendi isteğiyle kullanılıp atılacak birisiyle karşılaşacağımı bilseydim, Joey'nin arka koltuğuna atlar ve bu işi yıllar önce hallederdim.

Küvet hazır olduğunda dumanı tüten suya daldım. Burada hiçbir şey gerçek değilmiş gibi davranmak çok kolay. Bu evin karanlık koridorlarında ağızda benim adımla gizlenen bir canavarın olmadığını.

Tam bir deniz kızı olmaya çalışıyormuşum gibi görünmeden, mümkün olduğu kadar küvette kalıyorum. Daha sonra bir yirmi dakika daha havayla kurutarak ve ulaşabildiğim her yere losyon sürerek geçiriyorum.

Dişlerimi fırçalarım, yüzümü yıkarım, saçlarımı kuruturum. Bütün bunlar bittiğinde, yapacak başka bir şey bulmak için etrafa bakındım. Ama boş geliyorum.

Artık kaçınılmaz olanı erteleyemem.

Oyalanacak yer kalmadan kapıyı açıp yatak odasına giriyorum. Tamamen, garip bir şekilde, bariz bir şekilde boş yatak odası.

Kocam hiçbir yerde görünmüyor... tabii yatağın altına saklanmaya karar vermemişse?

Eğer öyleyse umurumda değil. Kesinlikle onu aramaya gitmeyi düşünmüyorum.

Bunun yerine yatağın üstüne çıkıp yastıkları hareket ettirerek ortasına kendi koruyucu duvarımı inşa etmeye başladım.

Romann'la seks yapmak "zorunlu" olabilirim -en azından ona göre- ama eğer o bunu istiyorsa, bunun için kesinlikle çalışması gerekecek. Bu, benim tarafımla onun tarafı arasına ittiğim dekoratif süsler dağını yok etmekle başlayacak.

Aramıza uygun bir bariyer koyunca yorganın altına yerleşiyorum ve sarılıyorum. Romann hâlâ ortalıkta görünmüyor.

O içeri girdiğinde uyanık olmak istiyorum ki gözlerimdeki ateşi, yüreğimdeki kavgayı görebilsin.

Ama Tanrım, ben de sadece uyumak istiyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi, beni boktan yeni hayatımın boktan yeni gerçekliğinden çok uzaklaştıracak rüyalara kaptırmak.

Ama ne kadar koyun saysam da, bir o yana bu yana kaç kez çevirsem de gözlerim kapalı kalmıyor.

İç çekiyorum ve sırt üstü düşüyorum. Orada ne kadar yattığımdan emin değilim, çarpan dalgaları dinleyerek ve ev ile ay arasında dalgalanan ağaçlardan tavanda dans eden gölgeleri izleyerek.

Romann'ın nereye gittiğini ya da neden hala yatmadığını merak etmemeye çalışıyorum. Onun burada olmasını istediğimden değil, tabii ki hayır. Ama babam her zaman düşmanlarını yakın tutmaktan bahseder.

Ben de bunu yapıyorum.

Ya da en azından kendime öyle yaptığımı söylüyorum.

Peki ne tür bir "düşman" Romann'ın bugün yaptığı gibi üzerinize güneş kremi sürüyor? O anıyı kafamda tekrar tekrar yaşadım. O kadar...

nazikti ki, sanırım buna öyle demek gerekir. Bunun için başka bir kelime yok. Nazik... ama güçlü. Dayanılmaz.

Bacaklarımı ayırdığında sıvıya dönüştüm. O an benden isteseydi yuvarlanırdım. Daha geniş bir alana yayılırdım. Ona izin verirdim...

Tam o sırada kapı açılıyor ve içeri eşim giriyor.

Neredeyse tamamen donup gözlerimi kapatıyorum. Onu izleyebilmek için göz kapaklarımda yeterince aralık bıraktım.

Karanlıkta sessizce kıyafetlerini çıkarıyor. Midesindeki çıkıntıları ve boxer külotunun içindeki sikinin şişkinliğini gizli bir silah gibi görebiliyorum.

Yatağın etrafından yanıma doğru yürüyor. İstemsizce ürküyorum.

Ama o benim için gelmiyor. En azından henüz değil.

Yatağın yanından geçip uzak duvara doğru ilerlemeye devam ediyor. Orada durup neredeyse çıplak bir halde pencereden dışarı bakıyor, kolunu başının üstünde pencere çerçevesine dayamış.

Belki de beni sakinleştiren dalgaların aynısı onu da rahatlatıyordu. İçini çekiyor, sonra hareketsiz. O anda bir heykel olabilir. Bir portre. O tamamen keskin açılara ve şık çizgilere sahip. Bir sporcunun vücudu.

Ve Tanrı yardımcım olsun, çok seksi.

Tekrar iç çekiyor ve yatağın etrafından kendi tarafına doğru yürüyor. Gözlerimi sonuna kadar kapatıyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum. O içeri girerken yatağın kaymasının ağırlığını hissediyorum. Yastık duvarını fark etse bile bu konuda hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyor.

Birkaç sessiz dakika geçiyor. Gerçekten uyuduğuma inandığından neredeyse emin olana kadar nefesimi düzenliyorum.

Sonra birdenbire karanlığın içinden Romann'ın sesi duyulur.

"İyi geceler karım."

Fısıltısı neredeyse yumuşaktı. Bunun ne anlama geldiğini anlayamadan uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

16

OceanofPDF.com

ROMA

Gençlik ve güzellik arasında doğrudan bir ilişki vardır. Bunu her zaman biliyordum. Ama şimdi ilk elden elimde. Tam karşımda.

Lily Benedetti -karım- mükemmelliğin tanımıdır.

İlk başta bunun saç olduğunu düşündüm. Uzun, akıcı, canlı. Yumruğumun etrafına düğümleyip geri almak isteyeceğim türden kilitler.

Ama sonra düşündüm ki; Hayır, belki dudaklar. O kadar dolu ki, sikime sarıldıklarında nasıl hissedeceklerini düşünerek saatler geçirebilirim. Kalçalarının arasını yaladıgımda minik, ürkek bir inleme çıkarmak için nasıl ayrılacaklarını.

Bir süre sonra fikrimi değiştirdim: onun gözleri. Lanet olsun bana, o gözler. Dikkat çekici. Etkileyici. Nefreti, öfkesi, arzusu, tutkusu, ruhuna açılan o küçük pencerelerin derinliklerine yansiyordu.

Ama bu düşüncelerin hiçbiri bizi olmamız gereken yere götürmeyecek ya da ondan ihtiyacım olan şeyi - çocuğumuzu - almamı sağlamayacak.

Çünkü günün sonunda Lily sadece bir ödül. Bir sahiplik. Çocuk oyunlarına ya da beni sevmesi için onu kandırmaya zamanım yok. Ve onun yapmayı sevdiği öfke nöbetleri için kesinlikle zamanım olmadığından eminim.

Bir gün kendi kendime onun bu küstahlığına, bu isyanına izin vereceğimi söyledim. Buna düğün hediyesi diyelim.

Ama yarından itibaren sorumluluğun bende olduğunu öğrenene kadar ödenmesi gereken bir bedel olacak.

Dolunayın altında okyanusun sesi bile beni sakinleştirmiyor. Hiçbir şeyin, eşimle aramızdaki yastık duvarının bile içimizdeki canavarı sakinleştirme şansı yok. Bütün vücudum ağrıyor ve yanıyor.

Onun yüzünden.

Okyanus içeri giriyor. Geri çekilin. Her zaman aynı: istikrarlı, sürekli, rahatlatıcı.

Neredeyse her zaman. Ama bu gece değil. Bu gece sudaki zarafetin gizleyemediği çalkantıyı gördüm.

Çarşaf lar ve battaniyeler hışırdıyor. Lily yüzünü benden uzaklaştırmak için yatakta kıpırdandı. Penceredeki yansımasını görebiliyorum. Gerçekten uykuda olamayacak kadar sık nefes alıyor.

Baştan çıkarıcı küçük bir yalancı.

Lily'nin kokusu burun deliklerimi doldurduğunda aletim sertleşiyor. Diktiği yastıklardan oluşan duvar beni güldürüyor. Polyester elyaftan bir iffet duvarı.

Bunun onu büyük, kötü kurt kocasından koruyacağını mı sanıyor?

Yanlış. Çok yakında Riding Hood piknik sepetinden vazgeçmek zorunda kalacak.

Bu düşünce beni rahatlatmaya yetti. Uykuyu kolaylaştırmak için. Gözlerimi kapatıyorum. İçerik. Barışçıl. Uzaklaşıyor, neredeyse bilinçsizce...

...birdenbire Lily tekrar hareket etti ve ayağı baldırım boyunca kaydı.

Yastıklardan bazıları yatağın ucundan düşüyor. Ama işi henüz bitmedi. Nefesi yavaş ve düzenli. Daha önce numara yapıyor olsa bile artık gerçekten uyuduğundan eminim.

Ama yine de eli hareket halinde. Yastık duvarındaki bir çatlaktan santim santim geçerek göğsümün üstüne çıkıp kalbimin üstüne uzanıyor. Parmak uçları göğüs kıllarıma doğru kıvrılıyor.

Disiplinliyim. Her şeye direnmek üzere eğitildim.

Ama bu... kahretsin.

Kayıyor, yaklaşıyor, daha fazla yastığı yerinden çıkarıyor. Göğüslerim koluma dayanıyor. Kedi uyluğuma yaslandı. Bacağı iki bacağımın üzerine atıldı.

Birden aklıma şu geldi: Bir karım var. Sıcakkanlı, sikilebilir, yatağımda uyuyan ve üzerinden çıkarılmak için yalvaran bir sabahlık giymiş bir karım var.

Bu konuda harekete geçebilirdim. Vücudumun ve aletimin bir dönüşü onun ıslaklığına karşı aynı hızda olacaktı. Bu kadar kolay olurdu.

Ama sonra anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve onun yerine kendimi onu tutarken buldum. Kolumu onun altına kaydırıp başını göğsüme doğru yönlendiriyorum.

Bu noktaya nasıl geldik? Neden buradayım, bunu yapıyorum? Başka bir odada gelip onları anlamsızca becermem için yarım düzine kadın bekleyebilirdim. Evlilik, Sorokin erkeklerinin canlarının istediği her şeyi sikkelerini hiçbir zaman engellemedi.

En azından babam değil.

Onu ilk kez annem olmayan bir kadınla yatakta bulduğumda sekiz yaşındaydım. On dakika sonra annem bana her şeyin yolunda olduğunu açıklıyordu. Bizim ailemizde olaylar böyleydi.

Babamın geçimini sağlamak için ne yaptığını ilk fark ettiğimde on yaşındaydım. Sadece bir dakika sonra onun çocukken bana karşı sert olmasının sebebini, cezalarımın daha sert ve daha yoğun olmasının

sebebinin bana öğretilmiş olması olduğunu fark ettim. Bakımlı, babamın aile işini bırakabileceği birine dönüşmüş.

İlk kez bir adamı öldürdüğümde on altı yaşındaydım. Henüz ehliyetim bile yoktu. Eve geldiğimde orospu çocuğunun birini ev ofisinde babama silah doğrulturken buldum. Ben geri adım attım. Çok sessiz, zaten çok iyi eğitilmiş. Doğruca odama gittim, babamın bana bir yıl önce aldığı silahı çıkardım, o pis herifin silahının ucunda babamın olduğu yere doğru döndüm ve durumu tersine çevirdim.

O piçi babamın önünde diz çöktürdüm. Hayatı için yalvarmasını sağladım. Korkudan kendine işemesini sağladı.

Daha sonra suratından vurdum ve onu bir ceset torbasıyla ailesinin yanına geri gönderdim.

Babam ertesi gün bana bir araba aldı. O günden sonraki gün okulu bıraktım.

Eve geldiğimizde beni oturttu ve şöyle dedi: "Bir gün Romann, bu Bratva'nın başı sen olacaksın. İşin sorumlusu sen olacaksın ve ailemizin adetlerini öğretecek bir oğula ihtiyacın olacak." Aksanı ağırdı. Anavatanından onlarca yıl önce gelmişti ama sözlerinin sesi Amerika'daki hayata hiçbir zaman uyum sağlayamadı. "Aldığınız kararlar bu aileyi korumalıdır. Şimdi başlıyoruz."

İşin bir kısmını yönetmem için bana devretmişti. Doğru zaman geldiğinde ben de oğlum için aynısını yapacağım. Bana öğretilenleri ona öğreteceğim: nasıl öldürülür, nasıl sahiplenilir ve sonrasında nasıl huzur içinde uyunur.

Lily bir santim daha yaklaştı. Karşı konulamaz koku, bana doğru kıvrılmasının ve rüya gördüğünde çıkardığı küçük seslerin (yarı nefes alma, yarı inleme) arasında, burada onun yanında yatıp olduğum adam olmamamın imkânı yok. İstediyimi, hakkım olanı almayacağım.

Bu da iki seçeneğim olduğu anlamına geliyor: onu al ya da bırak.

Karar belli.

Gidiyorum.

Narin elini göğsümden kaldırdım, gerekenden bir saniye daha uzun tuttum, sonra yan tarafına koydum ve kendimi bacağının altından dışarı kaydardım. Uyluğunun yumuşak derisi sikimin uzunluğuna sürtünüyor ve aramızda sadece boxerımın ince kumaşı kalıyor.

Yavaşça inliyor. Yataktan çıkıp ona bakarken uzun, yavaş bir nefes alıyorum.

Hayatım boyunca hiçbir zaman kendimi hiçbir şeyi inkar etmeye zorlanmadım. Eğer istersem alabilirim. Ama uzun zaman önce iradenin üzerinde çalışılması gereken bir beceri olduğunu öğrendim. Bu yüzden onu lanet bir bıçak gibi biledim.

Her şeyden çekinmeden uzaklaşabilirim.

Ona kadar.

Lily'e kadar.

Ama bu arzu kahrolası bir zayıflıktır. Kazanmasına izin vermeyeceğim.

Bu yüzden pes etmek yerine odadan çıkıp doğrudan spor salonuna gittim. Bu gece on tekrarlık bir antrenman yirmi tekrar olacak. Yirmi kıvrımlı bir kaldırma kırk olacaktır. Bu düşünceleri kafamdan atmak için ne gerekiyorsa.

Karımı istediğim için kendimi cezalandırmıyorum ama kendimi ikinci kez tahmin ettiğim için cezalandırıyorum.

Sahip olduğum hayat bu. Tekrar tekrar seçtiğim kişi.

Bunda bir gram bile şüpheye yer yok.

OceanofPDF.com

LİLY

Uykuyla uyanıklık arasındaki o andan, göğsünü hala kulağımın altında, kolunu omuzlarımda hissedebildiğim o mutlu andan çıkmak istemiyorum.

Beklemek.

Devam etmek.

Ne?

Geri sarmaya ihtiyacım var. Çünkü “göğüs kulağımın altında, kolum omuzlarımda”nın hiçbir anlamı yok. Aramıza bin kadar yastık koymuştum değil mi?

Bir gözümü açıyorum. Özenle inşa ettiğim yastık kalem gitti. Banyoda, halının üzerine, yere dağılmış durumda.

Romann hiçbir yerde görünmüyor. Kendime bunun bir rüya olması gerektiğini söylüyorum, başka bir şey değil. Sonuçta benim de bir gururum var. Uyurken bile ona teslim olmayacaktım. Ben bundan daha güçlüyüm.

Dream Me onu gece yarısından şafağa kadar isteyebilir.

Gündüz Ben silahlarıma sadık kalacağım ve Romann Sorokin'in cesaretinden nefret edeceğim.

Battaniyenin altına kıvrılıyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra birkaç dakika daha güzellik uykusunu hak ediyorum. En azından gerçeği bir süre daha inkar etmeye devam edebileyim.

... Ta ki bu aşk/nefret ilişkisinin nesnesi yatak odasının kapısını itip açarak, sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri girene kadar. Çıplak göğsü terden parlıyor ve sırtışı yerli yerinde.

Piç.

"İyi uykular?"

"Yastıklarımı hareket ettirdin."

"Dün gece bana sarılıp kızgın bir orospu gibi amını bacağıma sürmeye başladığında şikayet ettiğini duymadım."

Bu beni suskun bırakıyor. Aptal ve dilsiz. Bu sarılmanın bir rüya olmadığı anlamına geliyordu. Gerçektir.

Sıcaklık midemden başımın tepesine kadar yanıyor. "Özür dilerim" diye mırıldandım. "Bir daha asla olmayacak, Kız İzcinin Onuru."

Piç sadece sırtıyor. "Bil ki karım, sarılmak bu yatakta olabileceklerin en önemsizidir." Banyo kapısına doğru yürüdü, döndü ve bana baktı. "Söylediğimde ciddiydim: bunu gerçekleştirmem için bana yalvardığın anda sevişeceğiz."

"Hayal et, pislik."

Tekrar gülümsüyor. "Giyinmek. Yürüyüşe çıkıyoruz."

Daha sonra banyoya giriyor. Duşun başladığını duyuyorum.

"Yürüyüş mü?" Onun arkasından sesleniyorum. "Giysilerim yok. Veya ayakkabılar. Aslında yürüyüş yapmayı bile sevmiyorum. Ve özellikle bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Tekrar yatağa uzanıp kollarımı çaprazlıyorum. Küstah meydan okumanın resmi. Çocukça evet ama yine de iyi hissettiriyor.

Birkaç dakika sonra beni bıraktığı yerde görmek için ortaya çıktığında (ve kesinlikle LL Bean Nightmare Balayı Yürüyüşü koleksiyonundan en son kıyafetleri giymemişken) kaşını kaldırdı.

Hiç şüphe yok ki bazı ukalaca sözler yüklüyor ama sonra tekerlekli bir arabanın üzerinde yiyeceklerle bir kadın içeri giriyor. Krep ve ağız sularının kokusunu alabiliyorum.

Romann kadına başını salladı. "Mükemmel zamanlama. Teşekkür ederim Joan.

Eğilir ve dışarı çıkar.

Bana bakmak için dönüyor. "Aç mısın?"

Beline sardığı havluyla, başka hiçbir şeyi olmadan yatağın ucunda oturuyor. Göğsünden aşağı su damlacıkları akıyor. Saçları ıslandığında uçları kıvrılıyor ve içimden elimi geçirmek için kısa bir istek geliyor -çok kısa, çok aptalca ve çok çabuk sönen bir istek.

Gümüş kubbeli kapağı tabağın üzerinden çekiyor ve buharı kendine doğru yönlendirmek için elini sallıyor. "Lezzetli kokuyor."

"Hadi bakalım. Bir şekilde iştahımı kaybettim." Ama midem guruldayarak beni ele veriyor. Pek inandırıcı olmasa da, bunu örtbas etmek için öksürüyorum. "Giyineceğim."

Tekrar gülümsedi ve yüzünü bana çevirdi. "Elbette. Kahvaltıyı ve gösteriyi severim."

İki seçeneğim var: Bir bebek gibi sinmek ya da meydan okuyarak onunla yüzleşmek. Pek fazla seçenek yok, değil mi?

Onun gibi adamlar zayıflığın kokusunu bir mil öteden alır. Ona bir gramını bile göstermeyeceğim.

Geceliği çıkarıp şifonyerin çekmecesini açtım. "Burası tropik bir ada mı?"

Başını salladı ve ağzına bir parça gözleme tıktı.

"O halde neden kazaklar dolapta?"

"Ne giymeyi sevdiğinden emin değildim, o yüzden her şeyi getirmelerini istedim." Bunu gerçekleştirmek için gereken akıl almaz miktardaki para ve insan gücü o kadar da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Ah. Sağ."

Ben çıplak sırtımı ona dönük tutarak kıyafetleri karıştırmaya devam ederken sessiz bir dakika geçiyor. Gözlerinin içimde delikler açtığını hissedebiliyorum.

Ama umursamıyormuş gibi davranmaya devam ediyorum. Kalçalarım arasındaki o kıvranma hissi giderek ısınıp ıslansa bile.

"Kendine dokunuyor musun, Lily?"

Yerimde donuyorum. Söylemek üzere olduğunu düşündüğüm onca şey arasında bu ilk yüz arasında bile değildi. Yanaklarım kızarıyor ve bacaklarım yanıyor.

Nefes al, diyorum kendime. 10'dan geriye sayın. Sonra arkayı dön ve bu orospu çocuğuna onu güneşin parlamadığı bir yere yapıştırmasını söyle.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir...

Yavaşça dönüyorum, kollarımı çıplak göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Çenem iyice kasıldı. Romann'ın gözleri bedenimi taradı ve arkasında sinir uçlarından oluşan cızırtılı bir yol bıraktı.

"Yapıyor musun?" Anladım.

Bu adamın binlerce gülümsemesi var. Bu yavaş ve tembel. "Sana dokunur muyum? Henüz değil. Ama niyetim bu."

Gülümseme değişiyor. Bu yeni olan bilgili ve kendini beğenmiş.

"Kendime dokunup dokunmadığımı soruyorsan," diye devam ediyor, "cevap hayır. Bunun için arayabileceğim çok sayıda kadın var."

Ve şimdi bir tane daha. Bu özellikle kibirli sırtış, onun hiyerarşisindeki yerimi bana bildirmek içindi.

Neyse ki Chicago'nun tüm kadın nüfusunun onun ihtiyaçlarını karşılaması umurumda değil. Kalplerini kutsa ve onlara iyi şanslar. En ufak bir kıskançlığım yok.

"O halde birini aramalısın. Ya da git kendini becer ve bizi tüm dertten kurtar."

Dolaptan düz beyaz bir tişört çıkarıp sutyensiz üzerime geçirdim. Eğer bütün gün göğüs uçlarıma bakmak isterse benim misafirim olabilir. Daha sonra bu gece onunla yatması için bir grup kadından birini çağırabilir. Çünkü hiçbir şekilde bu görev bana düşmeyecek.

"Ama artık evliyim." Son bir gülümseme; saf kötülük. "Bütün isteklerimi yerine getirmen gerekiyor. Tüm ihtiyaçlarım. İkimiz de yaşadığımız sürece. Bu sözleri hatırladın mı?"

Vücudum titriyor, neredeyse mırıldanıyor.

Bunun için kendimden nefret ediyorum.

Ama şimdi ayağa kalkıp bana doğru yürürse, ben tarih olurum. Şu anda olduğum ben, ona hayır deme cesaretine ve arzusuna sahip olan kişi, bir daha asla burada olmayacak. Yani eğer bana gelirse...

Ancak hareket etmiyor.

Küçük merhametler için Tanrıya şükürler olsun.

"Yemek isteyeceksin. Yürüyüş sizi alıp götürür. İşte otur."

Yüzümü buruşturarak yatağa doğru yürüyüp oturuyorum. Köpek yavrusu gibi eğitilmiş ve burnuma vurmak için gazete bile katlamamış. En azından henüz değil.

Ne kadar acınası.

Salkımdan bir üzüm çıkarıp havaya kaldırıyor. "Isırır mısın küçük prenses?"

Bana üzüm yedirmesine ve gülümsemesine izin verdim. "Isırmamı mı istiyorsun usta?" Sesimde Romann Sorokin'i tetikte tutacak kadar alaycılık var.

Dikkatli parmaklarıyla bir üzüm tanesini daha dudaklarımın arasına bastırdı. Yavaşça çiğniyorum ve yutuyorum, asla ondan uzaklaşmıyorum.

Parmağının arkasıyla çenemden boğazıma ve köprücük kemiğimin üstüne doğru sürükleniyor. Gözlerinin arkasında ateş parlıyor.

Ya ona “usta...” dememden hoşlanmıyor.

Ya da çok ama çok hoşlanıyor.

"Sorularıma cevap vermekten hoşlanmıyorsun değil mi?"

Asmadan bir üzüm daha koparıp bana uzattı. Eğer hava nefes alamayacak kadar sıcak olmasaydı, sanki bir evcil hayvanı besliyormuş gibi aşağılayıcı olabilirdi.

"Hadi bir oyun oynayalım" diye önerdi. "Ben soru soruyorum, sen cevapla. Eğer reddedersen... eh, sanırım tatlı küçük kışına şaplak atmak için ne kadar istekli olduğumu biliyorsun.

Tabiki biliyorum. Sadece bunu bilmiyor, ne zaman bu konuyu düşünsem fikir daha da ısınıyor.

"Pek bir oyun değil. Ama aslında ne istediğimi sormadığına eminim. O halde devam et; teknen ne olursa olsun, kovboy."

"İlk mastürbasyon yaptığında kaç yaşındaydın?"

İlk vuruşta altını kazmak gibisi yok. Başka bir şey olmasa da tuhaf bir kendini koruma içgüdüğü yüzünden bir an yalan söylemeyi düşünüyorum.

Ama sonra tekrar düşünüyorum. Kaybedecek neyim var? Artık utanacağım hiçbir şey kalmadı. Tüm doğru ve yanlış duygusu uzun zaman önce pencereden uçup gitti.

"On iki ya da on üç sanırım."

"En son ne kadar zaman geçti?"

"Hatırlamıyorum."

Romann başını sallıyor. "Seni şimdi dizimin üstüne mi koyayım yoksa zamanıma değene kadar çetele mi tutalım?"

"Kuralları sen koyuyorsun, akıllı adam."

Bana kıkırdadı. "Sanırım bekleyeceğiz. Beklenti eğlencenin yarısıdır."

El sallıyorum. "Nasıl isterseniz majesteleri."

"Tekrar soracağım: Kendinize en son ne zaman dokundunuz?"

Gözleri kömür yakıyor. Benimkini yakıyorum.

"BENCE..."

Ama cevap vermekte tereddüt ettiğimde bir şeyler değişiyor. Havada bir değişiklik. Ve olanları deşifre etmeye çalışırken aklıma en tuhaf kelime geliyor; O beni hayal kırıklığına uğrattı.

En hafif tabirle bu kafa karıştırıcı. Ama bunun böyle olduğu inkar edilemez.

Romann tabağına dönüp sesini kıstı. Aramızda uğuldayan tüm o tatlı gerginlik duygusu ortadan kaybolmuştu.

Gittiğinde onu özlüyorum.

"Giyin" diyor. "Yemek yedikten sonra yola çıkacağız."

Bu gizemli yürüyüşte havlu giymeyi düşünmüyorsa giyinmesini de bekleyeceğiz ama bundan bahsetmiyorum. Dolaba dönüyorum, bir şort ve çorap giyiyorum ve ayakkabı aramaya çıkıyorum.

Dışarı çıktığımda üzerinde spor bir eşofman altı, bir tişört ve spor ayakkabıları vardı. Onun bir şov alması ve benim ön gösterimi bile alamamam pek adil görünmüyor, ama konudan sapıyorum.

"Hadi."

Evin içinde hızla yürüyoruz ve çok geçmeden uçak hangarı büyüklüğünde bir garaja ulaşıyoruz. Romann oraya vardığımızda yavaşlamıyor. Garajın açık ağzında bekleyen iki ATV'den birine sessizce tırmanıyor, motoru çalıştırıyor ve dışarı çıkıyor.

Bu da beni Romann'ın hızla kaybolan toz bulutu ile geriye kalan tek ATV arasında ileri geri bakarken yalnız ve şok içinde bırakıyor.

"Orospu çocuğu" diye mırıldandım.

Bu piç, bu devlerden birine nasıl başlayacağımı bilip bilmediğimi bile bilmiyor ve görünürde yardım edecek bir ruh yok.

Ben pek açık havada yaşayan bir kız değilim. Kendini beğenmiş orospu çocuğu, eğer "Sayonara" dersem ve kendi başına yürüyüşe çıkmasına izin verirsem hak ettiğini alır.

Ama merak beni zorluyor. Bu yüzden gergin bir şekilde makineye doğru yürüyorum ve atlıyorum.

Görünüşe göre ATV'yi kullanmak zor değil. Çalıştırma düğmesine bastım, onun yaptığını gördüğüm gibi gaz kolunu çevirdim ve tiz bir çığlıkla Romann'ın bir roket gemisi gibi gittiği yöne doğru fırladım.

Ormana doğru.

Allah hepimizin yardımcısı olsun.

OceanofPDF.com

18

OceanofPDF.com

LİLY

Onu yakalamak uzun sürmez. Ya acele etmiyordu ya da beni beklemeye karar vermişti. Ne olursa olsun köşeyi döndüğümde onu yol kenarındaki küçük bir açıklıkta beklerken görüyorum.

Konuşurken hâlâ yüzüme bakmıyor. "ATV'yi bırakın. Sürdür."

Sonra dönüp yeşilliklere dalıyor. Ağaçların arasında belli belirsiz bir patika bulduğumuzda koşarken arkadan takip ediyorum.

Kaba tavrı biraz aşağılayıcı ama arkadan manzara pek de perişan değil. Bu adamın bir çift pantolonu doldurma şekli yasa dışı olmalı. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp gözlerimi ayaklarıma diktim.

Yol dağa çıkıyor. Açık alanı hızla arkamızda bırakıp yemyeşil tropik ormana giriyoruz. Tepemde kuşlar ötüyor ve yapraklar o kadar yeşil ki gözlerimi acıtıyor.

Romann hızla ilerlemeye devam ediyor. "Geride kalmayın" diye bağıırıyor.

Vahşi doğanın sesleri beni biraz sinirlendiriyor. Uzun zamandır Chicago'dan ayrılmadım ve şu anda Chicago'dan çok uzaktayız.

"Oyunumuza ne oldu?" Ona sesleniyorum. "Aslında biliyor musun? Sanırım sıra bende. Bakalım... Bir mafya babasının oğlu olduğunuzu kaç yaşında anladınız?"

"Grigor Sorokin" benim evimde bir lanettir. Beş yaşımıdayken onun adının "bok" ve "siktir" kelimelerinden oluştuğunu sanıyordum. Leo'ya bunu sorduğumda bana aptal dedi, sonra Grigor'un kim olduğunu ve babamızın ondan neden nefret ettiğini anlattı.

Romann'ın gerçeği öğrendiğinde çok daha yaşlı olabileceğini sanmıyorum.

"Sekiz."

"Peki ilk kez bir adamı öldürdüğünde?"

Bir adamı öldürüp öldürmediğini sormuyorum. Romann'ın can aldığına hiç şüphe yok. Çoğul. Bunu aile dedikoduları aracılığıyla duymamış olsaydım, duruşundan, emir verme şeklinden, sanki hem erkeklerin hem de kadınların uymadıklarında ne olacağını bilmesini beklediği gibi bunu anlardım.

Bu cevap bekleyen bir adam değil.

"Hatırlamıyorum."

"Saçmalık."

"Affedersin?"

"Seni şimdi dizimin üstüne mi çevireyim yoksa daha sonra için bir çetele mi tutalım?" şımarıyorum.

Aniden duruyor ve gözlerinde hafif bir gülüş parıltısıyla omzunun üzerinden bana bakıyor. "On altı" diyor sonunda. "On altı yaşındaydım."

Başımınla onayladım. Bunda doğruluk yüzüğü var.

Dürüst olma sırası bende. "Geçen hafta."

Burnunu kırıştırıyor. "Ha?"

"Soruma cevap verdin. Ben seninkine cevap veriyorum."

Kendinize en son ne zaman dokundunuz? bana sormuştu. Artık bilmek istediğı şeyi biliyor. Ve buna uygun zihinsel imajın da olduğuna eminim.

Tıklıyor ve ardından yavaş ve ciddi bir şekilde başını sallıyor. Aramızda geçen o an tuhaf bir şekilde gergin.

Ve bittiğinde, çok ince bir şeyin değıştiğı açıktır.

Yürümeye devam ediyor ama artık daha yavaş, benim de yanında yürümeme izin veriyor. Sessiz kalıyoruz. Ama birden fazla kez bana anlamlı bir yan bakış fırlattı.

Çocukluğumuz pek farklı değildi. Benim hayatıma itildiğim gibi o da onun hayatına itildi. Aradaki fark şu ki, o bunu basitçe kabul etti, hatta benimsedi, oysa ben ondan saklanıyordum. Başımı kuma gömdüm ve bilmiyormuş gibi davrandım.

Ama biliyordum.

Ben her zaman biliyordum.

Kocamı ormanda takip ediyorum. Egzotik bitkileri önümüze çekiyor, alçak dalların altına giriyor, kayaların ve köklerin üzerinden güvenle geçiyor.

Zehirli ya da vahşi hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi hareket ediyor. Gerçekten hayranlık uyandırıcı bir şey. Keşke ben de aynısını hissetseydim.

Hızlı ve öfkeli bir şekilde yürümeye devam ediyoruz, ta ki nefesim kısa aralıklarla kesilinceye ve sürekli yokuş yukarı çıkmanın verdiği çabadan kalçalarım yanana kadar. İnce beyaz tişörtüm terden o kadar ıslanmış ki neredeyse içini gösteriyor.

Bir nefes almak için umutsuzca yavaşlamak istesem de tek kelime etmiyorum. Beni toz içinde bırakma zevkini ona yaşatmayacağım.

Ama tam sıcaktan dolayı bayılacağımı ve bacaklarımın kopacağını düşünmeye başladığımda Romann durakladı.

Neredeyse onunla çarpışacaktım çünkü bir ayağımı diğerinin önüne koymaya o kadar odaklanmıştım ki.

"Özür dilerim," diye mırıldanıp geri çekiliyorum.

Başımı kaldırdığımda dumanı tüten bir su havuzunun yanında durduğumuzu görüyorum. Üçgen turuncu yapraklı çiçeklerle çevrili doğal bir kaplıcaya benziyor. Havayı yalayan bir alev gibi dışarıyı değil yukarıyı işaret ediyorlar.

"Vay canına." Hayretim gerçek. "Ama mayo getirmedim."

Omuz silkiyor. "Ben de değil."

Ben ne olduğunu anlayamadan başparmaklarını pantolonunun içine soktu ve onlardan ve ayakkabılarından vazgeçti. Gömleğini başından yırtıp bana fırlattı.

Yakaladım ve onun dünyevi, erkeksi kokusunu içime çekmek için burnumu kumaşa gömmeye zar zor direndim.

Ama çıplak, kaslı vücudunu suya indirişini açlıkla izliyorum.

"Bana katılacak mısın?" O sorar.

Bu soran bana sahip olan adam değil. Bu kadar usulca değil, bu kadar sessizce, bu kadar şefkatle.

Kaplıcadaki adam Romann Sorokin'in farklı bir versiyonudur.

Terden ıslanmış kıyafetlerimi çıkarıyorum, çıplak bedenimi onun görüş alanından gizleyerek kenara koşuyorum ve kendimi boynuma kadar kaynar suya daldırıyorum.

Yüzeyin hemen altındaki kaygan kaya çıkıntılarında birinde onun karşısında oturuyorum. Su tenime karşı sıcak bir öpücük gibi. Tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

Barış.

Saf huzur.

Benim hissettiğim bu.

Orman sesleri, ağaçlardaki rüzgar, kayaların kenarlarına çarpan suyun yumuşak hışırtısı. Romann'a satıldığım gecedan beri göğsüme yerleşmiş olan kaygı düğümü biraz olsun gevşemeye başlıyor. Sanki günler sonra ilk kez derin bir nefes alabiliyormuşum gibi.

Sonra piç bana su sıçratıyor.

Şaşkınlıkla bağırdım ve bir gözümü açtım, yüzümden aşağı su damlıyordu. "Pislik!" Hemen ona doğru bir geri dönüş dalgası gönderiyorum.

Yoldan atlarken gülüyor. Doğrudan karnıma giden zengin, gerçek bir ses. Hayır, bundan daha düşük. Olabildiğince sık tekrar tekrar duymak istememi sağlıyor.

Bu yüzden misilleme yaptığında sıçratıyorum ve sağa sola hareket ediyorum.

Bu, suyu ileri geri fırlatma savaşına dönüşüyor; ben ciyaklıyorum, o ise tekrar tekrar gülüyor.

Sonra ayaklarını su altındaki çıkıntıya bastı, atıldı ve ikimizi de yüzeyin altına sürüklemek için kollarıyla beni yuttu.

"Ah!" Suyu daldıkça çığlık atıyorum.

Burası daha da sessiz. Sadece kaynayan kaynak suyunun sesi. Bunun, büyük bir orman parazitinin beynimi işgal etmesine neden olup olmayacağını düşünmeden önce gözlerimi açıyorum.

Ama beni şaşırtan şey, kristal netliğinde, mükemmel görünürlük.

Romann'ın da gözleri açık. Koyu renktirler, o kadar kahverengiydiler ki neredeyse siyahtı ama bana çok tuhaf bir ifadeyle bakıyorlardı. Sanki normal pislikliği biraz azalmış gibi.

Başka bir şey öncelik kazanıyor.

Çok daha az şiddet içeren bir şey.

Hava almak için yukarı çıktığımızda beni kendine yakın tutuyor, göğüslerim onun göğsüne doğru uzanıyor. Bu yüzden nefeslerimizi yüzlerimizin arasına karışacak şekilde kapatın.

İlk başta ikimiz de hâlâ kıkırdıyoruz ama kahkahalar hızla kayboluyor. Gerilim artıyor. Romann bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Elini sudan çıkardı ve parmaklarını saçlarıma geçirebilmek için yanağımın üzerine kaydırıldı.

Daha sonra ağızlarımızı birleştiriyor.

Ve ben onun içinde eridim.

Bu beklediğim türden bir öpücük değildi. Bu ham, tutkulu ve derin. Bu en iyi işkence türüdür. İşkence çünkü sonsuza kadar kaplıcada kalamayız, bu yüzden bu öpücük ve onunla birlikte gelen tüm dokunuşlar sona ermek zorunda kalacak.

Ama Tanrım, bunun bitmesini istemiyorum.

Beni nasıl öptüğüne bakılırsa o da bunun bitmesini istemiyormuş gibi görünüyor.

En azından bir şeyler değişene kadar. Neden sanki uzaklaşıyormuş gibi geliyor?

Neden bu öpücükten geri çekiliyormuş gibi hissediyordu?

Neden eli belimi terk ediyor, sıcaklığı havuzun diğer tarafına kayboluyor?

Gözlerimi açıyorum. Bu benim hayal gücüm değil; gerçekten benden uzaklaşıyor. Ve ben ona aptal gibi bakarken dudaklarım aralık ve kalbim küt küt atıyor.

Pürüzsüz ve atletik bir şekilde dışarı çıkıyor. Vücudu kaynak suyuyla kayganlaştığında daha da güzel görünüyor. Ancak bunu takdir etmem için çok fazla zamanım yok çünkü o, bunu ne kadar hızlı yapabileceğine göre para alıyormuş gibi giyiniyor.

"Hadi gidelim."

Sesi kaba ve çakıllıdır. Tıpkı başladığımız zamanki gibi, ormanın içinden geçip patikadan aşağıya doğru yola çıkmadan önce bana yetişmemi beklemiyor.

Mücadele etmeden önce uzun, utanç dolu bir an bekliyorum. Kaplıca suyundan sonra orman havası serinliyor.

Kocam benden yeterince hızlı uzaklaşmamıştı. Belki de bu evlilik pek uzağa gitmeyecektir.

Ama tuhaf bir şekilde, sadece bir yanımda bunun için Tanrı'ya şükrediyor.

OceanofPDF.com

LİLY

Eve dönüş yolunda ATV'nin titreşiminin bana hiçbir faydası yok. Aksine, bu zaten istikrarsız olan durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Sinirliyim ve ağrım var ve tüm nedenlere rağmen kocamın bir koca gibi davranmasını istiyorum.

Çünkü o öyle değil mi?

Anlaşmayı yaptı. Pazarlık yaptı. Eli kazandım.

Ve şimdi o bana sahip.

Ama ne için? Bir varis yapacağını söylüyor, ama tam orada ve hazır olduğumda - sonunda hazır olduğumda - gerçekten, gerçekten hazır olduğumda...

Yürüdü.

Boşver şunu; koştu. Adadan ayrılmadan gidebildiği kadar hızlı ve benden uzağa.

ATV'yi garajın yanındaki garaja çekiyorum ve bir anlığına kafamı dağıtmaya çalışıyorum. Pek bir işe yaramıyor.

New York'lu erkek arkadaşıma, beni koşulsuz sevecek duyarlı sanatçıya dair eski fantezimi hatırlamaya çalışıyorum. Julliard'lı adamım beni asla acı içinde ve muhtaç bırakmazdı.

O... ne?

Dürüst olmak gerekirse, gerçek bir adamın ne yapacağını bilemeyecek kadar deneyimsizim. Beni öperken bana dokunur muydu? Beni elleriyle ya da ağızıyla bitirdi. Hızlı ya da yavaş ya da sert ya da yumuşak olsaydı...

Yine de bir şeyler yapardı. Benim hayali Julliard erkeğim beni asla bu korkunç zonklayıcı ağrıyla tek başıma baş etmeye bırakmazdı.

İç geçirerek ATV'den iniyorum. Evin içinde yürüyorum. Şaşırtıcı derecede boş. Romann mutfakta, kütüphanede, bilardo salonunda ya da yatak odasına giderken geçtiğim herhangi bir odada değil.

Bir yanımda -kendime itiraf etmek istediğimden daha büyük bir kısmı- ana banyonun kapısını iterek açıp Romann'ı orada, buharlı, ıslak, kaplıcada başladığı işi bitirmeye hazır beklerken bulacağımı umuyordum. .

Ama hayır. Yatak odası sessiz ve buharsızdır. Romannsız da.

Tekrar iç çekiyorum -son zamanlarda bunu çok yapıyorum- ve hızla soyunup duşun altına giriyorum. Soğuk suyun şokunun bu düşüncelerimden bazılarını kafamdan atmasını umarak suyu soğumaya ayarladım.

Bunun büyük bir başarısızlık olduğu ortaya çıkıyor. Tüylerim diken diken olmasına rağmen içimde arzu kabarcıkları oluştu. Her düşünce hala Roman'ya ait. Kafamdaki her lanet görüntü onun çıplak hali, o kaplıcada beni öpüyor.

Onun horozu bana yaslandı.

Eli vücudumu kedime doğru okşuyordu.

Kahretsin.

Bu pisliği temizlemem lazım. Peki ya kocam beni istemezse? Peki ya beni hamileliğe sürüklemek olduğunu açıkça belirttikten sonra bile benimle seks yapmak istemezse, alıntı-alıntısız “ilişkimiz” için birincil hedefiye?

Romann'a ihtiyacım yok. Ellerim var. Yıllardır kendimi tatmin ediyorum.

Duş duvarına yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Romanlıyı hayal ediyorum, güçlü ve uzun boylu, erkeksi ve güzel, gözleri tutkudan kararmış, siki sert. Bana doğru yürüyor...

Elimi aşağı kaydırıyorum, Romann'ın bana dokunduğunu, parmağıyla klitorisimi daire içine aldığını hayal ediyorum...

Dudaklarım aralanıyor. Minik bir soluklanma çiçek açıyor, sonra daha da yükseliyor. Islaklıktan dolayı yapış yapışım var ve karnımın alt kısımlarında titremeler oluşuyor. Daha da ısınyorum, daha da yükseliyorum, daha da geriliyorum, kıyıya kadar ve o kadar yakınım ki neredeyse...

Aniden kapı uçararak açılıyor.

En kötüsünden korkarak cığlık atıyorum.

Ama bu Romanlı değil. Romann bana bu kadar şaşkın ve şaşkın gözlerle bakmazdı.

Öte yandan, bu zavallı kahya muhtemelen patronunun karısının sanki bir daha gelmeyecekmiş gibi içeri girmesine alışık değil.

Kollarındaki havlu yığını yere düşüyor. Dışarı fırlıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Lanet olası lanet."

Suyu kapatıp duştan çıktım. Hizmetçinin az önce düşürdüğü yığından temiz bir havlu kaptım ve sanki azgınlığı giderebilecekmiş gibi öfkeyle kuruladım.

Havlu bu amaca hizmet etmediğinde, bir saç fırçası alıp saçlarımın arasında defalarca gezdiriyorum. Ve tekrar tekrar, biraz acıtsa bile, sonunda arzu dinmeye başlayıncaya ve yatmadan önce saçlarını tarayan masum bir kızmışım gibi davranana kadar.

Sonunda tekrar nefes alabildim, pijamalarımı giyip yatağa sindim ve bekledim. Üst üste ikinci gecedir Romann'dan iz yok.

Bir saat geçiyor. Saati kontrol edip bir tane daha bekliyorum.

Sonunda içeri giriyor. Yavaşça, gölgelere bürünmüş bir halde, sanki ben farkına varmadan odanın içinden gizlice geçip yatağa girmeye çalışıyormuş gibi.

Bunun pek şansı yok. Boxer külotuna kadar soyunmasını izliyorum. Sonra doğrulup oturuyorum.

"Neredeydin?"

İç çekiyor. "Egzersiz yapmak."

"Yürüyüş senin için yeterince atletik değil miydi?"

Romann bir süre soruya cevap vermez. "Uyumalısın" dedi sonunda. "Uzun bir gün oldu."

İşığı açmadan banyoya girip duş alıyor. Yatağa oturup alt dudağını kemiriyorum.

İki dakika içinde girip çıkacak. Duş kesiliyor ve yalınayak yatak odasına geri dönüyor. Bir şeyler söylemesini bekliyorum. Herhangi bir şey. Tatlı rüyalar ya da unutma sen bana aitsin yoksa sana bir gece daha bağışlarım.

Ama hayır, hiçbir şey.

Yatağına giriyor ve birkaç nefes sonra orospu çocuğu uykuya dalıyor.

Uyuya kalmak. Tıpkı yanındaki karısı gibi, feromonun yükselmesi onun sorunu değil. Romann Sorokin'in hayatından bir gün daha.

Romann, Romann'ın istediğini yapıyor. Bu gece sadece o üzücü küçük gerçeğin bir başka hatırlatıcısı.

Ve eğer kendimi bitirmem gerekiyorsa, pekala. Orada yeni bir şey yok. Bütün bu çileyi inkar edemesem de içimde çığlık atma isteği uyandırıyor.

Tekrar yastıklara gömülüyorum ve kaplıcadan kaçmasaydı ne olurdu diye merak ediyorum.

Her şeyi beklediğim gibi yapar mıydı? Beni kucağına çekti, sikinin üstüne binmeme izin verdi, ağrıyan amciğı onun üzerine indirdim, ona binmeme izin mi verdin? Hayal etmesi kolaydır. Poker oyununa gözlerimizi

diktiğimiz andan beri onun bana sahip çıkacağını hayal etmek çok kolay oldu.

Aramızda kaynayan kaynak suyunun sesini neredeyse duyabiliyorum. Nefesim daralıyor ve vücudum kasılıyor. Hayal ettiğim her duygu, sanki gerçekten oluyormuş gibi içimde ürperiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve fantezinin yoğunlaşmasına izin veriyorum.

Elleri tenimi, göğüslerimi, kıcımlı keşfederdi, sıkardı ve bana arzusunun boyutunu gösterirdi, böylece benimkine uyduğunu biliyordum.

Ve dahası:

Dudakları üzerimde dolaşıyor...

Birlikte dalga dalga ilerlerken dişleri köprücük kemiğime baskı yapıyor...

İlk yumuşak horlamasını duyana kadar bekliyorum. Sonra bu geceki geceliğimin askılarını aşağıya kaydırıyorum, böylece kollarımı dışarı çekip elbiseyi karnımın etrafında bir demet haline getirebiliyorum. Göğüs uçlarımı kıvrıp çekeştirerek nefesimi tuttum.

Parmaklarımı tükürüğümle ıslatıp gergin çıkıntıların etrafında daireler çiziyorum. Sanırım Romann'ın her birini küçük bir öpücükle emdiğini hayal ediyorum. Sırtım kemerli.

Dudaklarının karnımdan aşağı, külotumun beline doğru kaydığını hayal ediyorum. Yavaş yavaş onları bir kenara soyalım. Parmaklarım, beni ıslatmak için kendi sıvılarımı kullanarak klitorisimin etrafında umutsuzca dolanmasını istediğim dilin yerine neredeyse yeterli bir alternatif.

Parmağımı aşağıya indirdiğimde inliyorum, Romann'ın bana çok yakından, çok yumuşak bir şekilde dokunduğunu hayal ediyorum. Vücudum o anlatıcı yoğunlukla kasılmaya başlayana kadar acımasızca meme uçlarımla ve amımla dalga geçiyorum.

Orgazm derinlerde bir yerde inşa ediliyor. Parmağıma dokunan kendi ıslaklığım ve Romann'ın ondan yapmasını istediğim şeyi o kadar fena yapması fantezisi ki, eğer yapmazsa patlayabilirim, ve, ve, ve...

Ve tam gelmek üzereyken, bir el sertçe elimin üzerine bastırıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesi taş gibi, düz ve sert.

"Utançtan ölmek" muhtemelen onun istediği cevap değil ama benim verebileceğim başka bir cevap yok. Aklıma gelen tek şey bu.

Bunun pek önemi yok çünkü ben cevap veremedim devam ediyor: "Ben izin vermedikçe amına dokunamazsın. Eğer yapmana izin vermezsem." Son kelimeyi vurgularken parmaklarımı parmaklarının altında ezdi. "Yapmak. Sen. Anlamak?"

Cevap vermiyorum çünkü onun ve saçma emirlerinin canı cehenneme. Ama ben bağırıncaya kadar parmaklarımı sıkıyor.

"Sana bir soru sordum moya zhena."

"Evet Romann. Anladım." Sesim nefes nefese, sızlanıyor.

Sonunda gitmesine izin veriyor. "Öyle demek istiyorum" diye tekrarlıyor.

"Seni duydum," diye tükürdüm. "Ama belki beni becermeyeceksen neden benimle evlendiğini açıklayabilirsin. 'Hadi bir bebek yapalım' planına ters etki yaptığını düşünmüyor musun?"

İç çekiyor. "Hadi uyu küçük prenses."

"Bana öyle seslenme. Ben senin eşimim. Yani eğer küçük bir mavi hapa ihtiyacın varsa, onu kaldırmak için yardıma ihtiyacın varsa söylemen yeterli. Bir doktor çağırabiliriz ya da sana şu sik pompalama şeylerinden alabiliriz.

"Çok ileri gidiyorsun, Lily."

"Dokunaklı. Alınan," diye alay ediyorum. "Bunu benim tarafımdan kanıtlayamam."

"Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız ağzınıza dikkat edin," diye çıktı. "Sana hiçbir şey kanıtlamama gerek yok."

"Tabii ki değil. Lanet patron sensin. Nerede, ne zaman ve nasıl olduğunu söyleyen adam. Ancak şimdi, donanımınızın tehditlerinize yanıt vermeyebileceğini düşünüyorum. Belki kaplıcadaki çıplak bir kadına da tepki vermiyordur? Yoksa yanınızda yarı çıplak yatan biri mi var? Ben doktor değilim ama sanki kırılmış gibi geliyor bana."

Fazladan dopamin beni cesurlaştırmış olmalı çünkü vücudumun kesinlikle bozduramayacağı çekleri ağızla yazıyorum.

"Seni son kez uyarıyorum: ses tonuna dikkat et. Bir daha söylemeyeceğim." Çarşafı çıplak vücudumun üzerine çeviriyor. Kumaşın hafif teması göğüs uçlarımı daha da sertleştiriyor. "Ve kendini koru."

"Neden? Bu benim yatağım. Uyuduğum yer. Zaten bu cimri geceliklerin hiçbir şeyi örttüğü söylenemez.

Sanki bedenimin dışına çıkıyormuşum gibi hissediyorum. Bu ben değilim. Bu hayatım boyunca olduğum Lily Benedetti değil. Lily'nin asla benim yaptığımı yapmayacağını; geceliğimi ve külotumu kalçalarımın altına indirip meydan okurcasına yatağın yanındaki yere fırlatmayacağını.

Biraz gereksiz bir şekilde, "Zaten çıplak uyurken daha rahatım" diye ekliyorum.

"Ben de." Boxerını odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"İyi."

Aman Tanrım. İyi değil. Hiç iyi değil. Gece yarısı kucaklaşmaları yepyeni bir anlam kazandı.

"Yastık duvarını geri ister misin?" Roman alay ediyor. Karanlık, ses tonundaki sırtışı gizlemiyor.

Ona doğru yuvarlandım ve elimi karnının altına koydum. "Yapıyor musun?"

Elimi iterek uzaklaştırıyor. "Zorlu. Sen sandığın kadar baştan çıkarıcı değilsin."

"Komik, çünkü sen kesinlikle düşündüğüm gibi bir piçsin."

Roman kıkırdar. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

OceanofPDF.com

20

OceanofPDF.com

ROMA

OceanofPDF.com

SONRAKİ SABAH

Siktiğim o kadar sert ki zar zor yürüyebiliyorum. Küçük Kiska'yı kendi parmaklarıyla amının derinliklerinde yakalamak bu duruma yardımcı olmadı.

Ama eğer bana işkence edebileceğini düşünerek kendine eziyet etmeye razıysa, bu günü dayanmasının hiçbir yolu yok.

Akşam karanlığında, birimizin ya da ikimizin gözleri şaşı oluncaya kadar dizlerinin üstüne çöküp onu becermem için bana yalvaracak.

Görünüşe göre onun da kendine ait bir planı var. Uyandığımızda kıyafetlerin menüden çıktığına karar vermiş görünüyor.

Sabah duşunun ardından kurulanıyor, yanımdan geçiyor ve havluyu ayaklarıma bırakıyor. Kısa bir süre sonra onu sahilde buluyorum, üzerinde güneş gözlüğü dışında hiçbir şey yok.

Konuşmuyor, sadece yüz üstü dönüyor ve o tatlı kıcını havada bırakıyor. Elim ona şaplak atmak için can atıyor. Dudaklarım onu ısırmayı arzuluyor. Sikim onu becermeyi arzuluyor.

Şezlonguna doğru yürürken hepsini görmezden geliyorum. Sandalyenin üzerindeki keseden bronzlaştırıcı losyon şişesini alıp avucuma bir miktar döktüm. Eminim çıplak kışına doğru gitmemi bekliyordur, o yüzden ben de tam tersini yapıyorum; omuzlarından başlayıp kollarından aşağı doğru, sonra sırtının üzerinden geçiyorum.

Lanet bir keşiş gibi kendimi kontrol edebiliyorum. Azgın bir genç gibi pantolonuma girmeden bacaklarına gayet pürüzsüz bir bronzluk losyonu sürebiliyorum.

Aramızdaki hava çtırdıyor. Şafaktan beri ikimiz de tek kelime etmedik.

Lily kıpırdandı ve bir bacağını iki kişilik şezlongun karşı tarafından sarkıttı. Artık onun kedisini kuşbakışı görebiliyorum. Narin. Tatlı.

Ve parıldadığını fark ettim.

Küçük prenses görünmek istediğı kadar etkilenmemiş değil.

İkinci çeyrek büyüklüğündeki parçayı elime döktüğümde, bir süre güneşte ısınmasına izin verdim, sonra elimi baldırından uyluğuna doğru gezdirdim.

Tanrı aşkına. Cildi kadife, saten ve ipektir. Çok pürüzsüz. Çok mükemmel.

Başparmaklarım kışının kıvrımına tırmanırken uyluğunun iç kısmındaki parmaklarımın yaklaşmasına izin verdim. Lily derin bir nefes aldı ve ellerim ayaklarına doğru kayana kadar nefesini tuttu.

Kuzeye dönüş yolundan gittiğimde elinde bir tane daha tutuyor. Neredeyse amına dokunduğumda sızlanıyor. Bir kez daha uzaklaştığım zaman.

Nefesimin altından gülüyorum. Evet, itaatkar küçük karımın gün batımına kadar yetişmesine imkan yok.

"İyi misin prenses?" diye sordum, sesimi son derece sıradan tutarak.

"Sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

Mutfaktan çıkardığım sangria şişesinden bir yudum alıyorum. Sonra ona teklif ediyorum. Tereddüt ediyor, sonra onu benden alıp dudaklarına götürüyor.

Göz temasını hiç kesmeden şişenin kenarından bir damla şarap yalıyor.

Allah kahretsin. Bu gidişle sikim asla normale dönmeyecek.

Bir yudum aldıktan sonra şişeyi bana geri veriyor. Teşekkür ederim, diye mırıldanıyor. "Burası sıcak."

Uzun bir içki daha alıyorum. "Evet."

Lily iki kişilik şezlongun arkasını oturma pozisyonuna getiriyor ve gülümsüyor, ardından yanındaki keten minderin alanına hafifçe vuruyor. "Biraz rahatla, Romann. Her zaman çok sert görünüyorsun. Bu yüzden tetikte olun."

"Sert" kesinlikle doğrudur. Ama hayatımda ilk defa gerçekten tetikte değilim. Gerçekten rahatlayabilecek türden bir adam mıyım bilmiyorum ama bu, ona ulaşabileceğim en yakın şey olabilir.

Lily bu saçmalığı sürdürmediği sürece.

Yanına uzanıp ayak bileklerimi çaprazlayıp bir kolumu başımın arkasında birleştiriyorum.

"Gömleğini çıkarmalısın" diye devam etti. "Şu göğsüne biraz güneş tut."

"Göğüs" kelimesini söylediği anda bakışlarım ona kaydı.

Beni yakalayıp kıkırdadı. "Beni senden almaya zorlama..."

Yakayı yukarı çekiyorum. "Ben bunu kendim yapabilirim."

Bazı temel kurallar koymamız gerekiyor. Biraz düzleşin. Ama şu anda bunların ne olması gerektiğini düşünebiliyorsam kahretsin. Vücudumdaki tüm kan güneyde dolu.

"Sana biraz güneş kremi sürmemi ister misin?" diyor çekingen bir tavırla. "Yanmanı istemeyiz."

"Ben iyiyim."

"Evet öylesin." Bana yukarıdan aşağıya bakarken dudağının bir köşesini çiğniyor.

Bakışlarımı başka tarafa çeviriyorum ve sangria şişesini iki uzun çekişte bitiriyorum. Ben başka bir tane almak için evi aramadan önce, evdeki çocuklardan biri elinde yeniden doldurup iki yeni bardakla çıkageldi. Kendi adına, Lily'ye bir kez bile bakmıyor. Ve böylece başka bir gün çalışmak için yaşıyor.

"Sarhoş musun, Romann?" Lily, hemen taze şişenin tıpasını açıp bir yudum daha aldığımda sordu.

Sangria'dan mı sarhoş oldun? HAYIR.

Karımın muhteşem, dolgun ağzından çıkan her iniltiyi becerme düşüncesiyle sarhoş mu oldum? Kesinlikle evet.

Hafifçe gülümsüyorum. "Belki ben." Ona teslim ediyorum. "Burada. Kızarmış görünüyorsun."

Onu yakalıyor ve geçici bir yudum daha alıyor.

O içerken, "Giyinirsen" dedim, "jet skiye çıkarabiliriz." Sahilin sörfte sallandığı yere doğru başımı salladım.

Ağzını elinin tersiyle siliyor. Nefes nefese bir Hollywood yıldızı gibi iç çekiyor: "Daha önce hiç jet skiye binmemiştim." "Daha önce hiç yapmadığım pek çok şey..."

Oturuyor, bacaklarını şezlongun kenarına sallıyor ve ayağa kalkıyor. Eve dönene kadar onun tatlı kıcını izledim.

Sonra ikinci sangria şişesini bitirip onu bekliyorum. Nefesimi dalgaların dalgalarına göre ayarladım, yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum,

yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum. Sikim doğrudan kuzeyi göstermeden tekrar ayakta durabilene kadar beni sakinleştiriyor.

Ancak Lily birkaç dakika sonra geri döndüğünde, tüm dikkati tekrar eski haline döner. Transparan şallarla minicik mavi bikiniyi kapatıyor; aslında pek de kapatmıyor. Göğüs uçlarını ve yarığını gizlemeye yetecek kadar kumaş yok.

Başını kaldırıyor, gözleri parlıyor. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hazır?" Onun yerine homurdandım. Cevap veremedim dönüp sahile doğru yürüyorum. Ona aradığı tepkiyi verirsem mahvolurum.

"Bu şeyi sürmenin uygun olduğundan emin misin?" bana seslendi. "Balık gibi içiyorsun."

Ah, artık ondan sevdiğim ses çıkıyor. Sessizlik. Emin değilim. O kadar da alıngan değil.

"Zenginim. Ben güçlüyüm. Ben de istediğimi gayet iyi yapabilirim lütfen."

"Eh, elbette Bay Humble. Hadi sürelim." Biniyor ve önündeki koltuğa hafifçe vuruyor. "Kaska ihtiyacım var mı? Bir feragatname mi imzalayacaksınız? Öyle bir şey var mı?"

Onun önüne atlıyorum. "Sen zaten önemli olan tek satırı imzaladın, Lily Sorokin."

Sonra motoru çalıştırıyorum ve kükreyerek denize açılıyoruz.

OceanofPDF.com

21

OceanofPDF.com

ROMA

"Roman, bak!"

Kıydan birkaç yüz metre açıktaki, sanki bunu sadece onun için planlamışım gibi, bir yunus sürüsü yanımdan atlıyor, zıplıyor ve havada kavis çiziyor.

İzleyebilelim diye yavaşlıyorum. Lily nefesini tutuyor ve kulağıma ısıklık çalıyor. Kalbi sırtıma çarpıyor ve elleri belimin etrafında titriyor.

Kapsül yüzerek gözden kaybolduktan sonra jet skiye adım adım ilerletiyorum. Hızı maksimuma çıkarıyoruz ve suda büyük dönüşler yapıyoruz. Lily'nin beni daha sıkı sıkıya istemesini sağlayacak keskin, mide bulandırıcı motor hissi gibisi yok.

Cıyıklıyor, gülüyor, gerçekten kastetmeden yavaşlamam için yalvarıyor. Ses doğrudan aletime gidiyor.

Hafif turkuaz dalgaların üzerinden zahmetsizce süzülmemiz için gaz kolunu sonuna kadar açarak bizi düzelttiğimde, yanağını kürek kemiğime yaslıyor.

Kayalıklara ulaşana kadar adanın çevresinden dolaşıyoruz ve ben motoru yavaş yavaş rölantiye alıyorum.

Mağaralar sizi çağırıyor. Açık denizin üzerindeki güneşten kavrulmuş havaya kıyasla tazeleyici bir serinlik yayılıyor onlardan.

Ben bizi taşın açık ağzından geçirirken, Lily sözsüz bir hayranlıkla mırıldanıyor. Kaygan kayalara çarpan dalgaların sesi huzur verici.

"Yukarı bak," diyorum ona.

Üstümüzde mağaranın içinde, tavana bağlı kaya oluşumları sudan yansıyan ışıktaki elmas gibi parlıyor. Bize ve yalnızca bize özel bir ışık gösterisi gibi.

Lily'nin nefesi kesildi. "Çok güzel."

"Tarif edilemez bir şekilde."

Ama mağaraya bakmıyorum. Ona bakıyorum.

Daha sonra farklı şeylerden bahsettiğimizi fark etti. Yanakları çıldırtıcı derecede sevimli bir şekilde kızardı.

Bizi mağaraların daha derinlerine yönlendiriyorum, sola, buraya, sağa, çatalda zig ve zag. Ben son dönüşü yapana kadar bana yapıştı.

Orada, mağaranın tepesi, tavan penceresi gibi büyük bir daire şeklinde açılıyor ve yan taraftan bir şelale akıyor. Adanın kalbinden altı ya da otuz metre kadar aşağıda, bu mükemmel vahanın içine düşüyor.

Parlayan. Muhteşem. Sıvı formda yıldız ışığı.

"Aman Tanrım." Sesi titriyor ve elini karnımdan çekip ağzına götürüyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Adaya mı yoksa mağaraya mı demek istediğini bilmiyorum ama pek de önemi yok. Duygu aynı.

Bir süre sessizce orada oturuyoruz. Neredeyse savunmasız hissettiriyor. Sanki ilk defa gardımızı gerçekten indirdik, oyunların durmasına izin verdik.

Güç mücadelesi yok. Sinirli bir ileri geri hareket yok.

Sadece burada olmak... birlikte olmak.

Sonsuza kadar sürmez. Bir süre sonra bana dönüyor. "Gerçek Aladdin esintileri var, biliyor musun?" diyor. "Bana dünyayı falan gösterebilirsin." Gülümsemesi yarı alaycı ama aynı zamanda yarı ciddiydi. Gözleri parlıyor. "Başka neyin var?"

İçim sızlıyor. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece jet ski'yi ters çevir ve bizi mağaralardan açık denizlere götür.

"Arabayı sürmek ister misin?" Soruyorum.

"Tabi lan." Öne çıkmak için kıkırdarak etrafımdan dolaşıyor.

Bunda iyi olacağını bilmeliydim. Ama belki de yaptıklarımı bu kadar yakından izlediğini pek takdir edemedim.

Bu nedenle, kolları bu kadar kendinden emin bir şekilde yakalayıp gazı geri çekmesine o kadar hazırlıksızdım ki, ani hareket beni jet ski'nin arkasından fırlattı.

Suya ve aşağıya düşmeden önce şaşkınlığımı fark edecek kadar zamanım var.

Aşağı inerken kocaman bir ağız dolusu okyanus yutuyorum. Öksürerek ve nefes nefese yüzeye çıkıyorum, sonra tuzlu suyu tükürüyorum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyorum...

Tam Lily'nin tüm hızıyla üzerime geldiğini gördüğüm anda.

Hayatım boyunca tehlikelerle karşılaştım. Şakaklarıma silahlar doğrultuldu, boğazıma bıçaklar dayadım. Çıplak elle ölümüne dövuştüm.

Bu tamamen farklı türde bir tehdit.

Arabayı kullanan kadın da başka bir fotoğraf.

İkisi de pek bağışlayıcı görünmüyor.

Daha çok hızlanıyor. Sadece birkaç düzine metre daha kaldı. Sona bir saniye veya daha az kala. Yolun dışında yüzecek zamanım yok.

Blyat'. Yaptığım onca lanet şeyin arasında böyle mi öleceğim? Kendi karım bana vuracak, kafamı parçalayacak ve beni burada boğulmaya mı bırakacak? Acınası.

Ama çekinmiyorum.

Hareket etmiyorum.

Bir erkek gibi ölümümle yüzleşeceğim.

Ta ki son ana kadar direksiyonu sallayıp yoldan çıkana kadar. Kıkırdaması, yüzüme sıçrayan devasa su dalgasının hemen önünde, arkasındaki havada bana doğru süzülüyor.

Uyanış yeniden sakinleştğinde, o, hain bir sırıtişla sabırla bekliyor.

"Korkmuş muydun?" o soruyor. O gözler yine parlıyor.

Güldüm. "Çizmelerimin içi titriyor."

Jet ski'nin kenarını tuttum ve kendimi onun arkasına çektim. Yerime geçer geçmez tekrar havalanıyoruz.

Bu sefer sıkı tutunuyorum.

Neredeyse gün batımına kadar suda kalıyoruz. Eşimin neşeli cıvıltıları ve kahkahaları hiç bitmeyen bir melodi gibidir. Bunu görmek, onun surat asmasını ve sessizce surat asmasını izlemenin yaşlandığını fark etmemi sağladı.

Başka ruh halleri olduğunu görmek güzel.

Güneş ufka yaklaştığında sahile geri dönüyoruz ve jet ski'yi park ediyoruz. Evde çalışan biri onu güvenceye alacak, bu yüzden anahtarları kontakta bırakıp Lily'nin yanında malikaneye doğru yürüdüm.

Kum, deniz ve temiz hava gibi kokuyor. Onu içime çekmek istiyorum. Onu mutfağa kadar takip etmeye karar verdim.

"Aç?" o soruyor.

En azından yemek için değilim ama omuz silkip buzdolabının kapısını açık tutarken arkasında durmak için yürüyorum.

Lily buzdolabından gelen ışıktaki parlıyor. Olduğu kadar masum görünüyor. Bu yetişkinlerin oyununda çaresiz bir piyon.

Eğer suçluluk duygusuna kapılan türden bir adam olsaydım, bunu gördüğümde kendimi suçlu hissedebilirdim. Ne yazık ki suçluluk duygusu bir Sorokin hocasına yabancı bir kavramdır.

Plastik bir kap tutuyor. "Soğuk etlerimiz var. Bize sandviç yapabilirim."

Hatırlayabildiğim kadarıyla... hiç kendi yemeğimi yapmadım. Bu benim gibi bir adamın ilgileneyeceği türden bir şey değil.

Omuz silkiyorum. "Elbette."

"Tabakları nerede bulabilirim?"

"Fikrim yok. Bunu halletmesi için birini arayabilirim, biliyorsun."

Kaşını kırıştırıyor. "Sandviç yapmak için mi? Tabak bulmak için birkaç dolabın kapısını açmak yerine, size sandviç yapması için birini arar mıydınız?"

"Benim böyle saçmalıklarla kaybedecek zamanım yok."

"Şu anda seni yargıladığımı bilmeni istiyorum."

Alay ediyorum. "Sandviç yapmaktan çok daha önemli işlerim var. Sandviç yapmaları için insanları işe alıyorum."

"Tabii ki."

Yargılamayla birlikte küçümseme de gelir. Ve küçümsemeyle birlikte eski tanıdık küçümseme de geliyor.

Aynen öyle, başladığımız yere geri döndük.

İç çekiyorum. "İlgilenmem gereken şeyler var. Bu nedenle benimle ilgilenmeleri için insanları işe alıyorum. Ya da satın alıyorum. O yüzden," diye devam ediyorum, "sandviçlerle işiniz bittiğinde onları yatak odanıza getirin."

Sonra arkamda bıraktığım açık ağızlı ifadeyi görmezden gelerek arkamı döndüm ve uzaklaştım.

OceanofPDF.com

Yatak odasının kapısında görünmesi biraz zaman alır. Ve bunu yaptığında görünürde sandviç yok.

Özellikle aç değilim ama artık vurgulanması gereken bir nokta var. Bunu açıkça belirtmem gerekiyor çünkü hayatlarımız ve güvenliğimiz onun beni dinlemesine bağlı.

"Yemeğim nerede?"

Cevap vermiyor.

Yatakta uzanmış, ayak bileklerimi çaprazlamış, ellerimi başımın altına almış olmam ve televizyonda umurumda olmayan bir futbol maçı oynamam, içimde dolaşan gerilimi anlatmıyor. Sanırım... beni en son kızdırdığından beri bu kadar yaralanmamıştım.

Ama burada uzun oyunu oynuyorum. Temelini atıyoruz. Bu adada aramızda yaşanacak her şey evliliğimizin geri kalanını şekillendirecek.

"Sana yemeğimin nerede olduğunu sordum Lily."

"Ben senin garsonun ya da şefin değilim."

Çenesini dışarı çıkarıyor, meydan okurcasına.

Ellerini kalçalarına koyuyor; inatçı.

Şeytanmışım gibi yüz buruşturuyor; doğru.

İç çekiyorum, ayağa kalkıyorum ve onun oyalandığı kapı aralığına doğru yürüyorum. Yüzüne eğilerek hırladım: "Yemeğimi yapacaksın çünkü sana yapmanı söyledim. Çünkü sana sahibim. Çünkü ben öyle diyorum."

Gözleri parlıyor. "Kendi lanet sandviçini yapabilirsin."

Onun üzerinde yükseliyorum. Onun kredisine göre, çekinmiyor. Sırtı dik, başı dik duruyor.

"İtaat etmen için sana bir şans daha vereceğim."

Sert bakışları bir süre daha devam ediyor. Sonra beni şaşırtacak şekilde dönüp yatak odasından dışarı çıkıyor.

Birkaç nefes bekleyip onu takip ediyorum.

Mutfağa girdiğimde tezgahın yanında duruyor. Bir yanında somun ekmek, diğer yanında jambon ve peynir açık duruyor. Hala küçük şallı mayoyu giyiyor, bu yüzden göğüslerinin kıvrımından ziyade ellerine odaklanıyorum. Böylesi daha iyi.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakmıyor. Ama çenesini nasıl oynattığını ve çeşnileri biraz daha gaddarca nasıl yaydığını görüyorum.

İç çekiyorum. "Bırak şunu. Buraya gel."

Sandviç umurumda değil. Bu sadece bir sembol. Gerçek yemeği istiyorum. Gerçek ödül.

O.

Duraklıyor ama bakışlarını tezgaha sabitliyor. Bir adım atıp elinden bıçağı alıp yere koyuyorum ve onu oturma odasına götürüyorum.

Yeni hedef. Yeni plan.

Onu halının üzerinde dizlerinin üzerine itiyorum ve önündeki kanepeye oturuyorum. Beni şaşırtacak şekilde itaat etti. İyi bir kız. Ama henüz tek kelime etmemişti.

Elimi saçının perdesinin altına uzatıyorum ve bikini üstünün fiyonkunu çözüyorum.

"Ne yapıyorsun?" sonunda fısıldıyor.

Üstü aşağı doğru çekip o güzel göğüsleri ortaya çıkarıyorum. "Şşş. Konuşabileceğini söylediğimde konuşacaksın." Bir meme ucuna ince ayar yapıyorum. "İnleyebileceğini söylediğimde inliyorsun." Öne doğru eğiliyorum, meme ucunu ağızma alıyorum, emiyorum ve nefesinin

kesilmesine kıkırdadım. "Ben yalvarabileceğini söylediğimde yalvarıyorsun."

Sonra ayağa kalkıp ona bakıyorum.

"Ve şu anda tek söylediğim orada kal."

İtaat ettiğinden emin olmak için omzumun üzerinden geriye bakmıyorum. Öyle olduğunu biliyorum.

Ve tabii ki, bir havlu ve bir şişe aloe jeli ile döndüğümde, o hala onu bıraktığım yerde. Küçük Kiska'nın lehine bir nokta daha.

"Ben yokken kendine dokundun mu, Lily?"

Başını sallıyor ama cildi boynundan alınına kadar pembeleşiyor. Bu ölü bir hediye.

"Her yerde gizli kameralar var." Telefonumu çıkarıp yüzüne doğru salladım. "Bir göz atalım mı?"

"İyi," diye homurdandı. "Bir nebze."

Sikim pantolonuma baskı yapıyor. "Bana göster."

Ellerini kaldırıp göğüs uçlarını sıkıyor, sonra onları çevirip çekiyor.

Kahretsin. Onu izlemeyi bırakamıyorum. Ellerini itip bunu kendim yapmak istiyorum ama hâlâ alınacak dersler var.

"Arkanı dön." İtaat etmek için bir elini indirmeye başladı ama ben başımı salladım. "HAYIR. Ben dur diyene kadar durmayacaksın. Bunu yapmaya devam et ama arkanı dön ve kanepenin üzerine diz çök."

Bu sefer tam olarak ne emrediyorsam onu yapıyor. Dört ayak üzerindeyken elimle sol yanağını gezdiriyorum, sonra da hafif bir vuruş yapıyorum. Yeter ki ısırsın. Kendini tutmayı başarsa da bir ağlamaya neden olacak kadar yeterli.

Kulağına "İyi kız," diye mırıldandım. "Böyle iyi bir kız."

Ona dokunmak, onu becermek ve yapmaktan alıkoyduğum diğer her şeyi yapmak istiyorum. Ama bu benimle ilgili değil.

Henüz değil, kahretsin.

"Bana itaat etmezsen ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Soğuk jeli omuzlarına sürdüm. Nefesi kesiliyor ve alnını kanepenin yastıklarına bastırıyor.

"Evet Romann."

Yavaş hareket ediyorum. Jeli yumuşak bir şekilde yaymak ve yumuşak vuruşlarla hassas cildine uygulamak için zaman ayırıyorum.

"Hava soğuk," diye mırıldanıyor.

Kıcına bir darbe daha indiriyorum. "Konuşabildiğini söylemedim."

Tenindeki kırmızı el izim şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeylerden biri ve patlamak üzereyim. O kadar sertim ki, çivi çakmak için aletimi kullanabilirim.

"Şimdi sırt üstü yat."

Bir kez daha tam olarak benim dediğimi yapıyor. Bu itaat nereden geliyor bilmiyorum ama bu evliliğin nasıl yürüyeceğini anlamaya başlaması hoşuma gidiyor.

Yavaş hareket ediyor ve gözlerini aşağıda tutuyor. Elleri göğüslerine yapışık duruyor, meme uçlarını acı veren tepelere doğru çekiyor.

Tereyağı yumuşaklığında derinin üzerine sırt üstü uzanıyor ve göz kapaklarının kapanmasına izin veriyor.

Onun hızına uyuyorum. Başında durarak parmaklarımı poposunun kenarlarına geçirip aşağı doğru çekiyorum - yavaş, yavaş, yavaş.

Bir milyon yaşına kadar yaşayabilirdim ve yine de ona bakmaktan asla bıkmazdım. Gözleri, saçları, kıcı, kedisi.

"Sana dokunmamı ister misin?" Soruyorum.

Elimi merkezinin üzerinde gezdirdim. Aramızda sıcaklık akıyor, aramızda arzu akıyor, çaresizlik akıyor aramızda ama bunu onun istemesine ihtiyacım var. Öğrenmesi gerekiyor.

Acınası bir tavırla başını salladı.

"Söyle. Sana dokunmamı iste."

"Bana dokunacak mısın, Romann?"

Adımı söyleme şekli doğrudan içimden geçiyor. Ama bekliyorum. "Lütfen söylemelisin."

"Bana dokunur musun lütfen?" Titriyor. "Lütfen?"

"Lütfen efendim."

"Lütfen bana dokunur musunuz efendim?" Sesi normalden farklı. Huskier. Daha önce hiç karşılaşmadığı karanlık şeylerle dalgalanıyor.

"Bana yalvarıyor musun küçük prenses?"

"Evet." Fısıltısı sanki çığlık atmış gibi güçlü. Nefesi kısa aralıklarla geliyor.

"O zaman şunu söyle."

"Lütfen Rom. Bana dokunman için sana yalvarıyorum. Lütfen."

Elimi uyluğuna koydum; yakın ama henüz tam orada değil. "Nerene dokunmamı istiyorsun?"

"Benim amım."

"Ne dedin?" Bu noktada hangimizin daha çok acı çektiğinden emin değilim.

Dişlerini gıcırdatıyor, gözleri hâlâ kapalı ve "Romann, sana yalvarıyorum, lütfen amıma dokunman için yalvarıyorum" diyor.

"Bu güzel bir küçük kiska," diye homurdandım.

Başparmağımla klitorisinin üzerinde step dansı yapıyorum, sonra kalçalarını iki yana ayırıyorum. Hiçbir şekilde kuvvet gerektirmez. O kadar isteyerek ayrılıyor ki, açmaya hazır bir çiçek.

Ben tekrar tekrar onun muhtaç klitorisini otlatmaya başladığımda nefesi boğazında kalıyor. "Gelmek ister misin küçük prenses?"

"Evet. Tanrım, evet."

Vücudu daha da sıkılaşıyor. Bacaklarının arasına bir tek yumuşak nefes versem patlayacakmış gibi görünüyor.

Tabii o zaman geri çekiliyorum.

"Henüz değil."

Gözleri dehşetle açılıyor. Ona gülümsedim. Arzu mu onu daha güzel kılıyor yoksa onu henüz yeterince takdir etmedim mi bilmiyorum ama şu anda ondan gözlerimi alamıyorum. O bir serap. Bir fantezi hayata geçiyor.

"Ama-ama... Ama sana yalvardım."

Başımla onayladım. "Ve yine yalvaracaksın."

"Adil değil."

"Adil?" Güldüm. "Bu dünyada hiçbir şey adil değil moya zhena. Şimdi dik oturun ve yüzünüzü kanepenin arkasına doğru çevirin."

Hâlâ somurtuyor, bu yüzden yavaş hareket ediyor. Çok yavaş.

Vahşi bir hayvan gibi hırlayarak öne atıldım, bir kolumu beline doladım ve onu hızla yüzüstü çevirdim. Her yanağına bir kez olmak üzere iki kez sert bir şekilde şaplak attım. Lily şok ve acı içinde çığlık atıyor.

"Bunu beğendin mi?" İstiyorum.

"Evet! Kahretsin, ah, Tanrım, evet."

"Benden daha fazlasını isteyin."

"Bana şaplak at, Romann. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Tanrım, o çok çabuk öğreniyor. Onu tekrar, daha sert bir şekilde salladım. Benim horozum bundan daha fazlasını kaldıramaz. "Arkani dön ve beni soy."

Kafamın içindeki küçük bir ses bunun tehlikeli olduğunu söylüyor. Ateşle oynuyorum.

Ama bugün, şu anda, artık kendimi kontrol edebilecek gücüm yok.

Ben kanepeye otururken Lily dönüp bacaklarımın arasına çöktü. Parmaklarını göğsümden aşağıya, mayomun beline doğru kaydırıyor, onu aşağı doğru itiyor ve zonklayan aletime bakıyor.

"Ne istiyorsun küçük prenses?" Törpüledim.

"Ben sana dokunmak istiyorum."

Parmaklarını şaftımın etrafına doluyor. İzinsiz hareket ettiği için onu cezalandırmalıyım ama sonra beni okşamaya başlıyor ve beynimde kısa devre oluyor.

Dilini ucun üzerinde gezdirdiğinde ve kenardan sızan pre-cum damlasını kucakladığında neredeyse eriyecek.

Sonra ağzı başının üzerinden kayıyor ve ben de öylece kayboluyorum.

Yetenekli değil; bu çok açık. Ritmi ya da deneyimi yok. Ama ağzı yumuşak, dili bir silah. Parmaklarımı saçlarına dolaştırıyorum ve ona nasıl hareket edeceğini gösteriyorum. Çabucak alıyor.

"Ah, işte bu," diye homurdandım. "Bu güzel bir küçük kiska."

Boyum boyunca yukarı aşağı sallanıyor, höpürdetiyor ve altımda bükülüyor. O kadar uzun süredir uçurumun kenarında duruyorum ki, otokontrolümün sonuna geldim. Sadece birkaç yalama daha ve belki...

Onu kendimden uzaklaştırıp ayağa kalktım. "Hadi ama küçük prensesim."

şaşkın görünüyor, yine onunla dalga geçip geçmediğimi merak ediyor. Ama ben ona sadece gülümsedim.

"İlk seferin benim kanepemde olmayacak."

OceanofPDF.com

23

OceanofPDF.com

LİLY

şu anda başıma gelenleri anlatacak bir kelime var mı?

Günlerdir söylüyorum, haftalardır mı? ay mı? dürüst olmak gerekirse, zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorum; sanki rüyadaymış gibi hissediyorum. Hala öyle hissediyorum.

Ama özünde bir şeyler değişti. Artık bir kabus değil. Sadece her duygunun arttığı ve tüm kuralların pencereden uçup gittiği ateşli bir rüya.

Beni yatak odasına götürürken Romann'ın tadı ağzımda sıcaktı. Dudaklarım hâlâ benden zorla söylediği sözlerin hatırasıyla vızıldıyor.

Ben sana dokunmak istiyorum.

Lütfen bana şaplak at, sana yalvarıyorum.

Evet. Sayın. Daha fazla.

İşin en çılgın kısmı... her parçasını kastetmiştim.

Yatak odasına yaklaştığımız her adımda (ağır çekim adımlar, sanki içimde neler olup bittiğini biliyor ve bu nefis işkenceyi elinden geldiğince uzatmak istiyormuş gibi) amım bir kez daha zonkluyor.

Kapıyı itip beni içeri çekiyor. Sonra dönüp beni kimsenin öpmediği bir şekilde öptü.

Romann'ın her öpücüğü sanki ilk öpücükmüş gibi geliyor. Yeni. Heyecan verici. Sıcak.

Ağzını ağızımdan ayırmadan beni yatağın kenarına doğru yürütüyor. Yatak bacaklarımdan arkasına çarpıyor. Beni olduğu yerde döndürüyor, böylece siki kıcıma dayanıyor ve bir avuç dolusu göğsümü tutarken dudakları boğazımın kenarı boyunca bir yol yakıyor.

Serbest eli klitorisimle dalga geçmek için aşağıya doğru hareket etti ve dizlerim güçsüzleşene kadar klitoris üzerinde ileri geri hareket etti. Parmağını içime soktuğunda başımı tekrar omzuna atıp beni kaldırmasına izin verdim.

Bir parmak daha ekler. "Çok gerginsin bebeğim."

Bana alt kattaki kuralları anlattı: Tek yapmam gereken yalvarmak. O üç sihirli kelimeyi söylemek.

Ben de öyle yapıyorum.

"Siktir beni, Romann."

Boğazıma doğru gülümsüyor. Sonra elini göğsümden çekip beni yatağın üzerine eğmek için kullandı. "İzinsiz konuşmamanız konusunda uyarıldınız. Şaplak atılmaktan hoşlandığınızı düşünmeye başlıyorum."

Tanrım, evet. Başımınla onayladım. "Eğer istediğin buysa."

Eli havayı kesiyor ve çıplak kıcımla acı verici bir temas kuruyor. İnliyorum ama sırf bu bana bir tane daha kazandıracağı için.

O yine kıcıma vurduğunda amım kasılıyor ve dünyam daralıyor.

"Şimdi gelmek ister misin bebeğim?"

Bana "bebeğim" demesi hoşuma gidiyor. O kadar hoşuma gitti ki konuşamıyorum, bu yüzden sadece başımı salladım ve dudağımı ısırdım.

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun." Sesi derin, çakıllı ama o kadar ateşli ki reddedemem.

Ama zar zor bir kelime oluşturabiliyorum. Konuşmamı istiyorsa titreyen bedenime biraz merhamet göstermesi gerekecek.

İçimde dolaşan parmaklarını kıstırmak için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. "L-lütfen Romann. Geleyim. Sana yalvarıyorum.

"Sen muhteşem bir eşsin." Beni tekrar dik konuma getirirken nefesi kulağımı ısıtıyor ve parmakları içime girip çıkarken başparmağını klitorisime hareket ettirmek için kullanıyor.

Baskı, kıvrınmayı, ağlamayı, inlemeyi durduramayacak hale gelene kadar artıyor. Sonra eline o kadar sert basıyorum ki ağzım akıyor.

Bitirdiğimde sadece nefes alabiliyorum. Beni kaldırmasına ihtiyacım var çünkü kendi ağırlığımı taşıyıp taşıyamayacağımı bilmiyorum. Her biri bana bunları veren adam kadar affetmez olan spazm üstüne spazm içimde sallanırken değil.

"Yatağa yat" diye emir veriyor.

Artık tamamen otomatik pilotta koşuyorum. Sanki talimatları benim standart Siktir Et filtremi atlıyor ve doğrudan kaslarıma etki ediyormuş gibi.

Yorganın üzerine çıkıp sırt üstü uzanmak için dönüyorum. Yarı kapalı gözlerle ona bakıyorum.

Kenarda durup beni izliyor, gözleri karanlık, dudakları aralık.

"Kurallara daha sonra döneceğiz." Gülümseyerek yanıma uzandı ve parmağını çenemin üzerinde gezdirdi. "Şu anda seni... burada yalayacağım." Parmak ucuyla meme ucumu çevreliyor. "Ve burada." Diğer meme ucunun izini sürüyor. "Ve burada."

Sızlanmamaya ya da hareket etmemeye çalışıyorum. Romann yolunu çizmeye devam ediyor ve şimdi göbek deliğime doğru iniyor.

"Ve ben seni buranı yaladıktan sonra" -klitorisimi fırçalıyor-"ve sen benim için parçalara ayrıldıktan sonra, sen adımı haykırana kadar seni becereceğim."

"Lütfen Rom. Sana yalvarıyorum."

"Ah, benim küçük prensesim..." Başını indiriyor ve önce bir meme ucunu, sonra diğerini emiyor.

Aman Tanrım. Renk duyuyorum. Ses görüyorum.

Daha sonra vücudunu benimkinin üzerine bastırdı. Aletini klitorisime sürtüyor ve sadece kafasını içeri daldırıyor. Biraz daha ilerleseydim anında gelirdim.

Bunun yerine karnımın aşağısını öperken sızlandım. "Böyle benim insafım altındayken çok seksi oluyorsun."

Bunu, dudakları kalçalarımın kıvrımına doğru derin bir sesle fısıldıyor, böylece duyduğum kadar ben de hissediyorum.

Sonra başını eğdi ve dilini üzerimde bir, iki kez gezdirdi, ta ki ben hareketsiz duramayacak duruma gelene kadar. Ta ki parmaklarım battaniyenin içinde kıvrılana ve kalçalarımı başının etrafında sıkıp çığlık atıncaya kadar.

Başka bir yüksekliğe doğru süzülüyorum. Sonra, bir saniye ya da bir saat sonra, hangisi olduğundan emin değilim, geri döndü, üzerime tırmandı, vücudu benimkinin üzerine desteklenmişti.

Güzel. Güçlü. Her kas dalgalanıyor. Ama gergin, o fırtınalı gözlerin arkasında ikinci düşüncelere benzer bir şeyler çalkalanıyordu.

Onun aleti kalçalarımızın buluştuğu yere doğru itiyor. Dışarı çıkmadan önce yine bir ipucu. Onda hissettiğim nezaket hiçbir zaman bir parıltıdan, bir seraptan, bir telkinden öteye geçmiyor. O her zaman kaba kenarlar ve sert çizgilerdir.

Şimdiye kadar.

Çünkü eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurduğunda tüm bu vahşetin bir yüzey olduğunu anlıyorum. Yüzeyin altında daha fazlası var.

Bu gerçek Romanlı.

Bacaklarımı ona doladım ve "Siktir beni, Romann" diye fısıldarken göğsünün derinliklerinden hırladı. Kelimeleri ağzına doğru mırıldanıyorum ve o onları yutuyor. Öpücüğü artık siki kadar güçlü, daha derine, daha sert itiyor.

İçimde o kadar sert bir tutam kopuyor ki, irkilip çığlık atıyorum.

Orada duruyor ve üzerinde çalışmama izin veriyor. Acı bir saniyeliğine devam ediyor, sonra hafifliyor ve tekrar içeri giriyor. Tekrar tekrar, onun kalınlığına uyum sağlamama izin veriyor. Dudaklarını asla benimkilerden ayırmıyor.

Ağrı geçince kalçalarımı tekrar yukarı doğru kaldırdım. Ecstasy'yi geri istiyorum. Onu da benim gibi aklını kaçırmış görmek istiyorum.

"Lütfen Rom. Hepinizi bana verin."

Yavaş, derin hamleler yapmaya başlıyor. Onu tümüyle içine alacak kadar genişlediğimi hissediyorum. Bu şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Parçalanıyorum ve bunu seviyorum, onu arzuluyorum.

İlk dalga beni yıkarken çığlık atıyorum.

İkinci dalgayla birlikte daha yüksek sesle.

Üçüncüde adını haykırıyorum. "Roman!"

Vücudu kasılıyor ve gözlerini kapatıyor, ağzı geniş bir şekilde nefes alıyor.

Daha sonra üzerimden yuvarlanıp bir süreliğine sırtüstü yatıyor. "Buraya gel." Beni kendine çekip battaniyenin köşesini üzerimize çevirdi. "Zamanımızı alabiliriz."

Başımın üstünü öpüp bana sarılıyor. Dokunuşu topraklayıcı, sakinleştirici. Elimi göğsünün üzerinden battaniyenin altındaki karnına doğru okşadım. Bu adamın üzerinde ona dokunmaktan yorulmama yetecek kadar deri yok. Sevgili Tanrım. Saten kaplı çelik gibidir.

"Yarın ağrın olacak" diye uyarıyor.

"Bu bir tehdit mi, yoksa bir söz mü?"

"Hayır, bu bir söz: canın yandığında moya zhen, seninle ilgileneceğim."

Tarif edemediğim bir duyguyla ürperiyorum. Biraz kıvranıyor, biraz sıcak. "Midemde kelebekler uçuşuyor" buna en yakın olanıdır ama bu onu tam olarak yansıtmıyor.

Belki de ondan nefret etmenin gittikçe zorlaştığının farkına varmaktır. Ona zaten bekaretimi verdim. Bir kuruş karşılığında falan.

Sessiz bir dakika geçiyor. O zaman daha fazla bekleyemem. Üstüne çıktım, onu açıklığıma konumlandırımdım ve onun sert, kalın, devasa aletinin üzerine çöktüm.

Bundan sonrası tamamen içgüdü. Taşlama ve zıplama.

Ta ki üstte olacak şekilde bizi ters çevirene ve sanki doyamıyormuş gibi atak yapana kadar. Sanki çaresizce beni becermeye ihtiyacı varmış gibi.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar sıcak olmamıştı.

Doğruldu, açıları değiştirdi ve parmaklarını kalçalarımın batırarak ikimiz de bağırıncaya kadar bana rehberlik etti. Benimki yüksek ve kısık, onunki daha gırtlaktan.

Bunun bu kadar çabuk tekrarlanabileceğini düşünmemiştim ama vücudumdaki her hücre ateşleniyor ve onunkine yanıt veriyor. Beni kalçaları kadar güçlü bir şekilde dilini de iterek sertçe öpüyor.

Daha sonra göz açıp kapayıncaya kadar zirveye ulaşıyoruz. Beden dışı bir deney gibi. Beni tekrar tekrar dolduruyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım hem en tuhaf hem de en ateşli duygu.

Ne olduğunu anlamadan ikimiz de dünyaya geri dönüyoruz. Nefesimi toparlamam ve ekstremitelerimin hissini yeniden kazanmam uzun zaman alıyor.

"Her zaman bu kadar... yoğun mu?" Ben riske giriyorum.

"Bizim için öyle olacak."

İyi olup olmadığımı sormadı ya da başımı tekrar öpüp kolunun üstüne yatmama izin vermekten başka bir şey yapmadı. Bir teşekkür falan beklemiyordum ama duygularım her yerde titriyor.

Kucaklanıp teselli edilmek istiyorum. Az önce bu adama bekaretimi verdim. En azından bir dakika sohbet edebilir, değil mi?

Ama bilmiyor ve sormamam gerektiğini biliyorum.

Bu beni nedensizce üzüyor. Tıpkı sıcak bir yerden içine adım attığınızda kar fırtınasının çok daha soğuk hissetmesi gibi.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve yan tarafıma dönüp yüzümü Romann'dan çevirdim. Gözyaşlarına mı gücenirdi yoksa kayıtsız mı kalırdı bilmiyorum ama bunu şansa bırakmak istemiyorum.

Onun sinirlenmesini istemiyorum. Beni bunaltmakla tehdit eden ani duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Hareketi ve nefesi yavaşlayıp yumuşadıkça orada kalıyorum. Uyuduğundan emin olduğumda yataktan kalktım.

Banyoya yürürken bacaklarımın arasındaki acıyı görmezden geldim. Banyoyu yapıyorum ve tezgahdan aldığım bol miktarda kokulu baloncukla karıştırıyorum, sonra içeri girip üzüntüyü üzerimden atıyorum.

Zaten planım da buydu. Ama odadaki buhar ve sıcaklık sadece hassasiyetimi artırıyor. Ve daha fazla gözyaşı düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onlara izin veriyorum.

Bir süre sonra -ne kadar sürdüğünü bilmiyorum- kapı açılıyor. Dönüp bakıyorum.

Romann orada, doğduğu günkü gibi çıplak ve mermer bir tanrı heykeli kadar güzel, kaşları çatık bir halde kapı eşiğine yaslanmış halde duruyor.

"İyi misin?" diye gürledi.

Hayır, kesinlikle değilim. Ben bir gülünçlük tren kazasıyım.

Ancak yüksek sesle sadece burnumu çektim, "İyiyim."

"Hiçbir şey eskisinden farklı değil biliyorsun."

"Bu bir tehdit mi?" Anladım. Bu sefer şaka değil.

Romann iç çekerek, "Gölgelerde, hiç olmayan canavarları görmeye devam ediyorsun, Lily," dedi. "Bu dünyadaki her şey acıya neden olmak için tasarlanmamıştır."

"Dünyanızın tam olarak buna yol açması gerektiğini düşündüm."

"Sen ne yaparsan o olur. Eğer acımasını istiyorsan, acıtmasını sağlayabiliriz. Ama başka seçenekler de var."

"Vay canına, ne kadar rahatlatıcı. Şanslı bir kız değil miyim?" Sıktığım dişlerimin arasından tıslıyorum.

Ciddi bir tavırla başını salladı. "Farkına varamayacağın kadar çok."

Gözlerimi devirip ondan uzaklaştım. Bunun cinsel ilişki sonrası güven veren bir sohbet olması gerekiyorsa hedefi bir kilometre farkla kaçırdı. Kendimi her zamankinden daha kötü hissediyorum. Aynı zamanda aşağılanmış ve öfkeli.

Üstelik tamamen güçsüz.

"Bütün gece orada durup bana mı bakacaksın?" Anladım.

Romann tekrar iç çekiyor. "Mümkün olduğunda yatağa gel." Döndü ve beni sadece o birkaç acınası sözle baş başa bıraktı.

Ne zaman yapabilirim? Bu ne anlama geliyor?

Tekrar uykuya dalması gerektiğinden emin olana kadar küvette oyalandım. Sonra kurulanıyorum, bir hırsız gibi yerde sürünüyorum ve kendi tarafımda ve ondan uzak duracağımdan emin olarak yatağa giriyorum.

Çabucak uykuya dalıyorum, sanki vücudum bugün olan her şeyden o kadar bunalıyor ki, kapanıp yeniden şarj olması gerekiyormuş gibi.

Rüya görmüyorum.

Bir kere bile değil.

OceanofPDF.com

24

OceanofPDF.com

LİLY

Uyandığımda yalnızım.

Her hareket ettiğimde içime saplanan acıyı görmezden gelerek giyiniyorum ve aşağı iniyorum. Villaya ilk geldiğimizde bizi karşılayan temizlikçilerden biri olan Mallory, mutfak tezgahında taze meyve dilimliyor.

"Romann'ı gördün mü?" Soruyorum.

Önüme bir tabak koyuyor. "Sitedeki ofiste çalışıyor. Bu akşam seninle akşam yemeğinde buluşacağını söylüyor."

Mallory ana bir tipti; annem gibi değil ama iyi türden bir anneydi. Yüzüne kıvrılan bal rengi saçları ve gülümsediğinde parıldaayan gözleri var.

"Ancak" diye ekliyor, "Sana gizli tarifim pina colada'dan bir sürahi yaptım."

Kızardım. "ok tatlısın."

Bunu büyük, yalıtımlı bir bardağa döküyor ve açılır pipetle o süslü kapaklardan birini çeviriyor. "Buyurun canım."

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıp ksryorum.

Ben kekelerken Mallory sırtıyor. Gz kırparak "Gizli içerik bol miktarda alkol" diyor. "Merak etmeyin, ilk yudumdan sonra alışırsınız."

Elbette ikinci yudum çok daha yumuşak bir şekilde akıyor. Sıcak bir uğultu vücuduma yayılıyor, acıyı ve utancı daha katlanılabilir bir şeye dönüştürüyor.

Açıkçası henüz sarhoş değilim, bu yüzden bir sonraki dürtü için alkol suçlayamam. Ama belki de nazik bir yüz için aresizim.

"Mallory, hiç..."

Bana bakmak için başıını eğiyor. "Ne oldu canım?"

Göğsümde oluşan duygu fırtınasının herhangi bir kısmını dile getirememekten dolayı hüsrana uğrayarak dudaklarımı büzdüm. "Demek istediğim şı, sence... Ya da sanırım, eğer..."

Ama hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Yine kendi annemi düşünüyorum. Dün gece olanları bilseydi ne derdi? Lanet olsun, belki biliyordur -ya da en azından tahmin edebilirdi- ve benim hâlâ bu evliliğe, bu kaba hapsolmuş olmam, onun bunu umursamadığının kanıtıydı.

Belki de ailemin ne kadar berbat durumda olduğunu bilmeyecek kadar genç olduğum günleri özlüyorum. Akşam yemeğinden sonra yediğim buzlu şeker annemin sevgisinin kanıtıydı. Babamın omuzlarına binmek onun onu önemseyişinin kanıtıydı. Leo'nun beni acımasızca gıdıklaması bu dünyada yalnız olmadığımın kanıtıydı.

Bütün bu konularda yanılmış olabilirim. Muhtemelen öyleydim.

Ama dedikleri gibi cehalet mutluluktur.

"Boş ver," diye mırıldandım. "İçki için teşekkür ederim."

Kendimi daha fazla utandırmadan önce dönüp oradan ayrılıyorum.

Romann olmadan burada ne yapmama izin verildiğinden emin değilim. Bir kurallar listesi ya da nerede olduğumu ve adaya girmeme izin verilmediğini gösteren bir harita bırakmadı. Yeni bir bikini giyiyorum, özel tarifli pina colada'mı alıyorum ve sahile geri dönüyorum.

Şezlonga uzanıp içkimi yudumluyor ve dünü düşünmemeye çalışıyorum. Sıcak, hoş ve pitoresk. Çoğu insan burada mutlu olabilir.

Ne yazık ki çoğu insan değilim.

Bir süre sonra gözüm kıyıya çekilen jet skiye kayıyor. Eminim çünkü mağaraları bulabilirim.

Makineyi çözdüğümde ve kıyıdan havalandığımda, kan dolaşımda alkol çok güçlüydü. Kendime aşırı güveniyorum, rahatım ve kaygısızım. Patladığım anda bir ordunun peşimden gelmesini bekliyordum ama görünürde kimse yoktu.

Artık istersem yunusları izlemek için bütün bir günüm var. Romann'ın dün bana gösterdiği dev deniz kaplumbağasıyla yüzmek, şelalenin altında yıkanmak ve uçurumun dik yamaçlarına tırmanan egzotik çiçeklerin kokusunu almak.

Bu benim günüm. Sadece bir hafta önce mi böyle bir şeyi hafife almıştım? Eski hayatımın üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyor. Leo'dan beri, ailem Juilliard'dan.

Artık bunların hiçbiri gerçek gelmiyor.

Koyun ağzında birkaç dakika oturup önümdeki açık suyun kabarmasını izliyorum. Birkaç gün önce, Romann'dan uzaklaşmak için gidebildiğim kadar bu jet skiye binerdim neredeyse. Lanet olsun, tek seçeneğim bu olsaydı yüzerdim.

İşlerin değişmesi çok komik. Hem de ne kadar çabuk.

Şimdi, "Romann Sorokin" adı aklımdan geçtiğinde hissettiğim her şeyi tüketen nefretin yerine, içime yayıldığını hissettiğim bir sıcaklık var.

Belki onun karısı olmak o kadar da kötü değildir. Beni gerçek dünyadan uzaklaştıracak.

Burada Juilliard'ın bir önemi yok.

Burada bu asla dikkate alınmıyor bile.

Her zaman hayalini kurduğum gibi Benedetti lanetinden muhtemelen sonsuza kadar kurtuldum. Bir nevi "tavadan çıkıp ateşe girmek" gibi bir durum olsa bile.

Temizlemek için başımı salladım. Son zamanlarda kendi düşüncelerimin içinde sıkışıp kalarak çok fazla zaman harcadım.

Haftalardır ilk kez buradayım, yalnız ve özgürüm. Hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu yeniden keşfetmem gerekiyor.

Elbette mağaraları bulmak zor değil. Kayalıkları hedef alıyorum ve virajı dönüp açıklığı görünce oraya doğru ilerliyorum.

Dün olduğu gibi güneş yüzeyden yansıyor ve kristal tavanı aydınlatıyor.

"Bu çok güzel."

Kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, sesimin mağara duvarlarından yansıyan yankısı şimdiye kadar duyduğum en güzel akustik etkiydi.

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bir kez daha baktım. Sahil temiz, bu yüzden sanki ilkokul koro dersime geri dönmüşüm gibi hızlı bir şekilde şarkı söylüyorum. "Yap, yeniden, mi..."

Ve her notanın ardından yankıyı dinlemek için duruyorum. Kollarımdaki tüylerin dik durmasını sağlıyor.

Sanırım poker oyununun olduğu gecedan beri tek bir nota bile şarkı söylemedim. Beni ayakta tutmak için müziğe ne kadar ihtiyacım olduğunu unuttum.

Jet ski'nin motorunu kapatıyorum, böylece burada sadece dalgaların sesi ve sesimin solan yankıları kalıyor. Sonra nefes alarak tekrar şarkı söylemeye başlıyorum.

Her şeyimi veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sesimin etrafımdaki doğayla kaynaşmasına izin veriyorum. Şarkı söylemek iyi hissettiriyor. Özgürleştirici, hafif ve harika.

Ancak son nota parıldayıp kaybolduğunda aslında yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Dönüyorum ve neredeyse çılgılık atıyorum. Romann jet skisinin üzerinde sakın ve sakın bir şekilde oturuyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Devam et," diye meydan okuyorum, kendisi bunu yapamadan. "Bana bunun ne kadar aptalca olduğunu söyle. Bana duşta bir hobiden başka bir şey olma şansı olmayan bir kariyer için zamanımı nasıl boşa harcadığımı söyle.

Babamın her zaman söylediği şey buydu. Aile partisi hattı. Annem Julliard için kayıt yapmama yardım etmesine ve onu göndermem için

beni postaneye götürmesine rağmen bunu tekrarladı. Bir ömür boyu hırçınlık içinde nadir görülen bir tatlılık anı.

Romann hâlâ bana bakıyor. Gömleksiz kırmızı bir mayo giyiyor, parçalanmış karın kaslarını ve ince, ten rengi bacaklarını sergiliyor. Göğüs kılları ve kısa sakalı okyanus spreyiyle parlıyor.

Ama odaklandığım şey onun gözleri. Her zamanki gibi karanlık ve okunamaz.

"Çok güzel bir sesin var" diyor.

"Ancak...?" Her zaman diğer ayakkabının da onunla birlikte düşmesini bekliyorum. Hakaretin, acının, uzaktan hoş bir şeyin peşinden koşmak için.

Gelmiyor ama.

Sadece omuz silkiyor. "Hayır ama."

"Yani bu sadece gerçek bir iltifat."

"Bu çok mu tuhaf, moya zhena?"

Omuz silkme sırası bende. "Sadece bunu yapabilecek kapasitede olduğunu bilmiyordum."

Gülmesini bekliyordum. Ona karşılık verdiğimde genellikle güler. Ama şu anda değil.

"Senin henüz farkına varmadığın pek çok şeyi yapabilecek kapasiteye sahibim, Lily Sorokin."

Gözleri uzun bir süre benimkileri esir aldı. Her şeye rağmen dayanılmaz derecede üzgün görünüyor. Bu da onun yapabileceğini fark etmediğim başka bir şey. Sanki daha önce hiç göstermediği bir şeyi, onun bir parçasını görüyormuşum gibi geliyor.

Gerçek Romanlı. Eğer böyle bir şey varsa.

Sonra gözlerini kırptırıyor ve an sona eriyor.

"Şimdi gel" diyor. "Gitmeliyiz." Jet ski'sini çalıştırıyor ve bizi eve götürmek için arkasını dönüyor.

uyuşuk bir şekilde takip ediyorum. Dönüş yolculuğu boyunca kaşlarım çatıldı. İfadesinde lanet olası bir şeyler vardı. Tropikal bir adada sanki birisi köpeğini tekmelemiş gibi geri dönecek kadar kötü ne olabilirdi ki?

Beni sahilde beklemiyor. Park ettikten sonra jet skisinden iniyor ve sahile doğru yürüyor. Yetişmek için koşmam gerekiyor.

Mutfağa girdiğimde onu yemek masasında açık bir dizüstü bilgisayarın arkasında otururken görüyorum. Yukarıya bakmadan başını merdivene doğru salladı.

"Git üstünü değiştir" diye emir veriyor. "Geri dönmemiz lazım."

Midem düşüyor. "Geri... Chicago'ya mı? Çoktan? Burada bir hafta geçireceğimizi sanıyordum."

"İşler değişiyor. Şimdi git."

Gitmek istediğim son yer gerçekliğe dönmektir. Hayata Dönüş. Herkesin evliliğimin sahte olduğunu ve benim Sorokin'in ucuz malından başka bir şey olmadığını bildiği yere dönüyorum.

Ancak Romann'ın gözlerindeki bakış bazı şeylere uyulması gerektiğini söylüyor.

OceanofPDF.com

25

OceanofPDF.com

ROMA

Adadan aceleyle ayrılıyor. Mallory paketlenmesi gereken her şeyi paketledi. Lily'ye duş alması ve giyinmesi için yeterli zaman veriyorum, sonra araba bizi bekleyen jete geri götürüyor.

Kimse tek kelime etmiyor.

Ben kara kara düşünürken taksi yapıyoruz ve havalanıyoruz. Saatler geçiyor. Yine de sessizlikten başka bir şey yok. Çok geçmeden Chicago uçağın pencerelerinin dışına çıkıyor. İndiğimizde doğrudan bizi şehrin dışındaki malikâneme götürecek başka bir arabaya biniyoruz.

Bütün bu zaman boyunca onu o mağarada yakalamayı düşünüyordum. Bir yeteneği var, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sesi var. Güzel. Saf.

Ama o kadar saf ki.

Orada olduğumu bile fark etmeden önce, şarkı söylerken birkaç dakika boyunca durup izlemiştim. Eğer kötü niyetli bir adam olsaydım...

Lanet olsun, oraya tek başına gitmesine asla izin vermemeliydim.

Ama yine de kaçmaya çalışmamıştı ya da o adanın her yerinde saklı olan sırları, cesetleri ya da diğer iğrenç Sorokin ailesi saçmalıklarını aramaya gitmemişti. Tanrı aşkına, şarkı söylemeye gitmişti.

Bundan ne anlamalıyım?

Konağın ön kapısında onu bekliyorum. Lily merdivenlerin dibinde duruyor ve aklına bir şey geldiğinde her zaman yaptığı gibi dudağını kemiriyor.

Kaşlarımı çattım. "Nedir?"

Hiçbir şey, diye mırıldanıyor.

"Seni yalan söylememen konusunda uyarmıştım Lily."

Başını salladı, titriyor ve tekrar başını salladı. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyor. Sonunda konuşuyor. "Ben sadece... hissediyorum..."

"Şikayet ederseniz iki kez düşünün. Burada isteyebileceğin her şeye sahip olacaksın."

Gerçeği söylemek gerekirse onun mutsuz olması umurumda değil. Ya da en azından ben böyle düşünmek istiyorum. Çoğunlukla doğrudur.

Ama tamamı değil.

Bir parçam (parmağıma saplanmış görünmez bir cam parçası gibi küçücük bir parça) umursuyor. Sanki onun mutsuzluğu içimde fiziksel bir tezahür yaratıyor. Titriyor, ağrıyor.

Gözlerimin içine pek bakmasa da başını salladı. "Hayır, mesele bu değil."

"Öyleyse nedir?"

"Sadece, ben... yani... orada bir şey bıraktım. Hiçbir şeyin farklı olmadığını söyledin ama... ben farklı hissediyorum. İnsanlar bana farklı bakacaklar."

"Evlilerdi. Artık bakire olman gerekmiyor."

"Biliyorum," diye içini çekiyor. Ama o gerçekten aynı fikirde değil. Kabul etmek daha iyi bir kelimedir. Aslında söylemek istediğini söylemiyor.

Ama altta yatan duyguyu görüyorum. Başkalarının onun artık bakire olmadığını bilmesi umurunda değil.

Bu onun umurunda. Farklı hissediyor.

Onun yanında durmak için merdivenlerden aşağı iniyorum. Gözlerinin içine öfkeyle bakarak, "Artık benim karımsın" diyorum. Bunu sadece kulaklarıyla değil tüm vücuduyla duymasına ihtiyacım var. "Bu da senin bu Bratva'nın kraliçesi olduğun anlamına geliyor. Sen vermeye istekli olmadığın sürece senden hiçbir şey alınamaz."

Gözlerini kırıştırıyor ve titriyor. Bir konuda haklı: O adaya giden Romann ve Lily, geri dönen insanlarla aynı değil. Ayaklarımızın altındaki tektonik tabakalar gibi bir şeyler hareket etti.

Ama bunun bekaretiyle hiçbir ilgisi yok.

Artık ona bakmıyorum ve mal görmüyorum.

Kesin olarak söyleyemem ama gözlerine baktığımda artık kendisine bakan bir canavar görmediğini hissediyorum.

Bebek adımları.

"Hadi." Bu sefer elimle sırtının küçük kısmına rehberlik ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse sadece ona dokunmak istiyorum.

Onu yukarıya, eve götürüyorum. Fuaye bizi devasa tavanlar ve elmas damlayan masif avizeyle karşılıyor. Yürümeye devam ediyoruz, iç merdivenden yukarı çıkıyoruz, ilk geldiğinde onu kilitlediğim odanın yanından geçiyoruz ve koridordan yatak odama doğru ilerliyoruz.

Maun kapıları iterek açıyorum. "Artık burada yaşıyorsun" diyorum basitçe.

Çekingen bir tavırla içeri giriyor. Ama yüzünde dehşete düştüğünü görebiliyorum.

Tavan yüksek ve koyu yeşile boyanmış, böylece sanki bir orman gölgesinin altında yürüyormuşsunuz hissi veriyor. Dört direkli, Kaliforniya kral boy yatak, beyaz ipek çarşaflarla kaplıdır ve koyu renkli çelikten bir karyola ile desteklenmektedir.

Lily, yeterince nazik olmazsa kırılabilceğinden korkuyormuşçasına her şeye tereddütle dokunarak ortalıkta dolaşıyor.

Odanın uzak tarafında iki kapı bulunmaktadır. Biri beyaz mermer banyoya açılıyor. Diğeri, içinde yaşayabileceği kadar büyük ve boş yeri olan bir dolaba açılıyor.

Bu yüzden yanaklarındaki kırmızı rengin giderek koyulaşmasıyla birlikte kaşlarının çatılmasının daha da ciddileşmesine şaşırdım.

"Sorun nedir?"

Başını sallıyor. "Ben... yapamam... ben... buraya, böyle bir yere uymuş gibi görünmüyorum. Kraliçe olduğumu söylüyorsun ama öyle olduğumu düşünmüyorum. Ben buraya ait değilim."

Çenemi iyice sıkıyorum. Burada neler olduğunu görüyorum. Elini tutarak onu yatak odasından dışarı çıkarmaya başladım.

"Nereye gidiyoruz?" o soruyor. "Roman?"

"Alışverişe gidiyoruz."

"Sanmıyorum..."

Duruyorum, dönüyorum ve onu sıcak, açık ağızlı bir öpücükle susturuyorum. Ayrıldığımda şöyle dedim: "Söylediklerin konusunda yanılıyorsun. Henüz buraya aitmiş gibi görünmediğini mi düşünüyorsun? İyi. O zaman sen bunu yapana kadar sana dünyadaki her şeyi satın alacağız."

Bizi götürmesi için Danilo'yu aradım. İki dakika sonra karartılmış bir Mercedes sedanla ön taraftaydı. Yaklaştığımızda kapıyı açıyor. Lily ve ben arka koltuğa geçtik.

Bir an geçişin şoku çok mu ağır olacak diye merak ediyorum. Eğer onda bir eş görmek konusunda yanılmışsam. Eğer kraliçeye dönüşemeyecek kadar kırılmış ve kırılıgansa, o da olacaktır.

Ama sonra bana hiç bakmadan koltuğun üzerinden uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

İşlerin değişmesi çok komik. Ve ne kadar çabuk.

OceanofPDF.com

26

OceanofPDF.com

ROMA

Danilo bizi Michigan Bulvarı'nda bırakıyor. İlk mağazaya giriyoruz. İçeri girdiğimiz anda, "Ne istiyorsa," diye emrediyorum.

Satış kadınları ekibi tatbikatı biliyor. Hep birlikte başlarını salladılar ve Lily'ye yüzlerce farklı öge gösterdiler.

Bir anta alıyoruz.

İkinci mağaza da aynı şekilde gidiyor. İçeri giriyoruz, onlara en iyilerini getirmelerini söylüyorum, onlar da emirlerimi yerine getirmek için koşuyorlar.

Eşarpla ayrılıyoruz.

Beşinci mağazada bir trend görüyorum. Lily rahatsız. Başka bir butiğē girmeden önce onu durduruyorum, yüzünü bana çeviriyorum ve onu usulca öpüyorum.

Tanıdığım diğēr kadınlara kıyasla canlandırıcı bir değışiklik. Orada açgözlölük yok. Beni kurutmaya çalışmıyor.

Lily diğērlerinden farklı.

"Birkaç kıyafet seçmen lazım. Bazı ayakkabılar. Tanrı aşkına, bir şey."

Yanakları kızardı. Sert bir elimle onu kapıdan geçirip bir sonraki butiğē yönlendiriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" görevlilerden birine sorar.

Lily'yi işaret ediyorum. "İğrenç miktarda para harcamak istiyor. Bunu yapmasına yardım et.

Lily'nin yanakları yine kızardı. "Eh, tam olarak değil..." demeye başladı.

Ancak ipotekini ödeyebilecek türde bir komisyonu gözetleyen pazarlamacı, kolunu Lily'nin koluna doladı ve bana göz kırptı. "Doğru yere geldin aşkım."

Sırtarak mağazanın köşesindeki bir koltuğā oturup gözlem yapıyorum. Lily ve pazarlamacı mağazanın içinde dolaşıyor. Başka bir personel de onu takip ediyor ve her geçen dakika kollarındaki eşya yığını, bacakları olan bir giysi dağına benzeyene kadar daha da büyüyor.

Turun birinde Lily, rafta asılı duran mini elbiseyi incelemek için yanımda duruyor. Pazarlamacı, "Bunu yeni aldık" diye bilgilendiriyor onu. "Yaka

kısmı muhteşem. Bu kesiklerle omuzları yarı açık mı? Ah, çok muhteşem."

Lily kaşlarını çattı ve bana baktı. "Biraz... çok fazla" diye içini çekiyor. "Göğüslerimin yarısı dışarıdayken dolaşamam.

Boğazımı temizliyorum. "Naçizane size katılmıyorum."

Lily kızardı - kahretsin, bu beni etkilemeye başlıyor - ve devam ediyor. Ama pazarlamacının tekrar göz kırptığını ve elbiseyi koleksiyona eklediğini fark ettim.

Satıcı kız başka bir çift mavi arkası açık iskarpin bulmaya çalışırken, Lily önümde duruyor. Biraz gergin görünüyor.

"Burada her şey çok paraya mal oluyor" diyor. "Bundan emin misin?"

"Buna gücüm yetmezmiş gibi mi görünüyorum?"

"Söylediğim bu değil" diye itiraz ediyor.

"Dinle beni: eğer bunu kendin için yapmayacaksan, o zaman benim için yap."

Anlamadığı şey onun güzel şeylere sahip olmasını istediğimdir.

Başını dik tutmasını ve gurur duymasını istiyorum.

Onun mutlu olmasını istiyorum.

Buna ben de onun kadar şaşıyorum. Bu evlilikte hiçbir şey hayal ettiğim gibi gitmedi.

Satıcı kız döndüğünde Lily cevap vermek üzeredir. "Hadi bakalım!" kadın parlak bir şekilde söylüyor. Kolları kutularla dolu.

"Gitmek. Ve acele et küçük prenses. Biraz açım."

Yemek için değil ama.

Lily emin olmasa da, "Muhtemelen zaten yeterince şeyim var" dedi.

Ama satıcı kız balınayı gördüğünde tanır ve benim ve kredi kartımın kapıdan çıkıp gitmesine izin vermeyecektir. Sanki Lily yere tükürmüş gibi nefesi kesiliyor ve şöyle diyor: "Ama ayakkabılar yeterli değil! El çantanız ve aksesuarlarınız olmalı."

Gülüyorum ve koltuğumda rahatlıyorum. Sikim acı verecek kadar sert ama görünürde görünür bir son olmadığı için arkama yaslanıyorum ve soyunma kabinlerinin perdeleri altında Lily'nin çıplak ayaklarının manzarasının tadını çıkarıyorum.

Saçlarının içten parlıyormuş gibi görünmesini sağlayan kan renginde yere kadar uzanan bir elbiseyle dışarı çıkıyor. Bir değişiklik sonra, dar siyah deri kot pantolon ve tonlu karın kaslarını gösteren krem rengi kısa üst giyiyor. Kabine geri dönüyoruz, dışarı çıkıyoruz ve şimdi kalçalarına kadar yırtmaçlı, dökümlü bir yazlık elbise.

Penisim gittikçe sertleşiyor.

Tezgâhtar kız gri süet stilettoya uygun bir çanta bulmak için tekrar uzaklaştığında, Lily'nin elini yakalayıp onu kendime çekiyorum.

Mağazanın etrafına özelele bakarken, "Hepsi bu kadar," diye mırıldanıyor. "Yani, daha önce de alışveriş yapmıştım açıkçası, annem çok seviyor ama bu—"

Parmaklarım eteğinin eteğinin altına girip külotunun dikişini gezdirdiğinde ciyaklıyor ve kıvranıyor. Onun aletimdeki kıvranma hareketi pek de hoş karşılanmıyor.

"Romann, bir mağazadayız!" tısladı. "İnsanlar izliyor."

"Bırakın izlesinler," diye hırladım. "Bu gördükleri son şey olacak."

Bu sefer yüzü trafik ışığı gibi parlak kırmızıya dönüyor.

Bu bekleme oyunu hayal ettiğimden bile daha ateşli. Eğer bu işi yakın zamanda bitirmezse kesinlikle şu soyunma odalarından birini vaftiz edeceğiz.

Konuyu değiştirerek, "Bu kırmızıları gerçekten çok seviyorum" dedi. "Yapıyor musun?"

İşaret ettiği yere bakıyorum. Söz konusu Louboutin stiletolar keskin bir buruna ve daha keskin bir topuğa sahip. İlk düşüncem, Lily'nin bacakları omuzlarımda olduğu sürece iyi görünecekleriydi.

Onu ofisimdeki masanın üstüne oturttuğumu, kalem eteğini yukarı doğru çıkardığını, belime sarılı ayakkabılarla ona vurduğumu, kıcıımı daha çok, daha çok dürttüğünü hayal ediyorum.

Eğiliyorum, dudaklarımı kulağıma yaklaştırıyorum ve ekliyorum: "Onları takip benim için dans etmeni istiyorum. Sonra seni eğmek, kaldırmak istiyorum..."

"Bayan. Sorokin mi?"

İkimiz de yukarı bakıyoruz. Yine satıcı kız. Hemen "Git buradan" diye emir veriyorum.

Satıcı kız tek kelime etmeden yüzüne bir göz atıyor ve ortadan kayboluyor. Akıllı bayan.

Lily bir kez daha kızararak sırtıyor. "Ne söylüyordun?"

"Unuttum. Bana hatırlatmak ister misin?"

Güler. "Fantaziler ve onları nasıl hayata geçirmemiz gerektiği hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama o ayakkabılar benim birkaç ayakkabımda."

Başımı salladım. "Hayır hayır hayır. Bana doğru eğilirken senin ortasında olduğumu hatırlıyor gibiyim. Hadi buna geri dönelim. Daha da iyisi: hadi eve dönüp kendimiz deneyelim."

Tekrar gülüyor, kucağımdan atlıyor ve aceleyle çanta seğimine başlıyor. Her şey kutulanıp poşetlendiğinde kartı kasaya teslim ediyorum ve teslimatı ayarlıyorum.

Sonra dışarı çıkıyoruz, kapıdan çıkıyoruz ve kaldırıma çıkıyoruz. Kendimi bu kadının içine gömmenin ve tüm bu fantezileri hayata geçirmenin zamanı geldi.

Yeni ve hoş karşılanmayan bir ses araya girdiğinde arabanın yarısına varmıştık. "Lily? Sen olduğunu?"

Yüksek sesle yutkunuyor, dönüyor... ve çenesi düşüyor. "Joey?"

Halkın içinde bize bu şekilde yaklaşmaya kimin cesaret ettiğini görmek için dönüyorum. Söz konusu hedef, sarışın sörfçü çocuğun öne çıkan özellikleri ve bir zamanlar ağırlık kaldırmayı denediğini gösterecek kadar kasları olan uzun boylu bir adamdı -gerçi bana yetişmek için hâlâ birkaç santim yolu vardı-.

Sörfçü Çocuk, "Artık evli olduğunuzu duydum" dedi. Ses tonundan, bunun kime olduğunu ve muhtemelen neden olduğunu da duymuştu. Elimi uzatana kadar yüzüme bile bakmadı.

"Roman Sorokin. Ve sen...?" Acıdan irkilene kadar sıkıyorum, sonra bırakıyorum. Nokta atıldı.

"Joey Gallo." Parmaklarını birkaç kez esnetiyor ve bir dakika daha karıma bakıyor. "Harika görünüyorsun Lils. Düşünüyorum da..." Sanki orada durmuyormuşum gibi, büyük sörfçü çocuk kafasını bana doğru eğdi.

Lily kolunu benimkine doladı ve bana gülümsedi. "Beni Larah Lowery ile aldatmayacak bir adamım olduğunu düşünürsek? Rhonda Morris'le mi? Seni üstünde bulduğum o aptal isimli tuhaf hatunla mı?"

Pisliğin ağzı artık sonuna kadar açık. Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için başını salladı, sonra bana baktı ve alay etti, "Beni suçlayabilir misin ahbab? Bana vermiyordu. Bir erkeğin ihtiyaçları vardır. Haklı mıyım?"

Eğer bir tür erkek bağ kurma anlaşması anı arıyorsa, o an bu değil.

"Motorunu çalıştıracak kadar erkek olmasa gerek," diye önerdim sert bir tavırla. Kendime ait bir bağ kurmak için eğiliyorum. "Senin de kaybın. Çünkü ahbap" -bu kelime ağzından alaycı bir şekilde damlayarak çıkıyor- "ne kaçırdığını bilmiyorsun."

Doğrulup elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Ve eğer bana bir daha 'ahbap' dersen, lanet taşaklarını keser ve açık ağzına tıkarım. şimdi defol gözümün önünden."

Satıcı kadın kadar akıllı değil; ben ona söylediğimde kuyruğunu çevirip hemen kaçmıyor.

Ama sanırım göründüğü kadar aptal da değil, çünkü Lily ile benim aramızda birkaç saniyelik bir bakış attıktan sonra tökezleyerek köşeyi döndü ve ortadan kayboldu.

Tam o sırada Danilo ayağa kalkarken Lily bana bakıyor. "Bunun için gerçekten zgnm Romann." Utanç yanaklarını renklendiriyor.

Ancak bunun bir nedeni yok. Özür dileyecek bir şeyi yok. Merhametimin için yalvarması gereken kişi o. Küçük pislik onu tam burada, Madison Bulvarı'nda ikiye blmediğim için şanslı.

"İstersen onu öldürebilirim." dedim gözlerimi kırpmadan.

"O yaratılmış bir adam," diye fısıldıyor.

Güldüm. "Sanki umurumdaymış gibi." Onun için onu çıplak ellerimle öldüreceğim.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Neden?"

"nk onun gibi pislikler boğazlarına hızlı bir bıçağı hak ediyor ve bu da ancak ben merhametliysem geçerli. Seni inciten herkes, seni inciten herkes... hepsi bir listede yer alıyor, Lily. O listedeki hiç kimse hayatta kalamaz."

Titriyor. "Her nasılsa şaka yaptığını düşünmüyorum."

Bana bakmasını sağlamak için çenesini yukarı kaldırdım. "Değilim. Sen benim karımsın. Ve ne istersen onu alırsın.

Yavaşça gülümsüyor. Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını tüy kadar hafif bir dokunuşla dudaklarıma bastırıyor.

"Bunu istiyorum."

OceanofPDF.com

27

OceanofPDF.com

LİLY

OceanofPDF.com

ALTI HAFTA SONRA

Başka bir parti.

Sanki düğün yeterince şatafatlı değilmiş gibi, artık "Lily'nin Aileye Hoş Geldiniz" partisi var ve görünüşe göre "Aile" beş eyaletteki tüm suç patronlarını ve uşaklarını ve onların eşlerini içeriyor.

Romann'ın artık "hazır odam" dediği yerdeki sandalyede saten bornoz kemerimle oturuyorum; burası yeniden tasarlanmış ve daha iyi aydınlatmayla yenilenmiş misafir yatak odalarından biri, bir lavabo, bir sandalye ve her türlü ürün ve makyaj malzemesiyle dolu birkaç dolap. bir kızın ihtiyaç duyabileceği şeyleri sağlayın.

Akşam kıyafetim odanın karşısındaki bir kancada asılı duruyor; ışığı emip elmas gibi kıran, yumuşak şampanya rengine, düşük belli bir elbise.

"Saçların muhteşem." Makyaj sanatçısı Ellis alnıma fondöten sürerken bana gülümsüyor. "Şimdi ne kadar zaman geçtiğine inanamıyorum. Tanıştığımızdan beri sanki bir santim uzamış gibi görünüyor. Ve çok güzel."

Teşekkür ederim, diye mırıldanıyorum kızararak. Dalkavukluk güzel ama alışmak biraz zaman alıyor.

"Yemek şirketlerinin hazırlıklarını yaparken konuştuklarını duydum." Çenemi yukarıya doğru eğerek konuşmaya devam ediyor. "Düzenlediğiniz partiler için buraya gelmeyi sevdiklerini söylediler."

"Onlarla çalışmak güzeldi" diyorum.

Buna da alışmak biraz zaman aldı: patron olmaya. Evin kraliçesi.

Bütün hayatım ne yapacağımı söylemekle geçti. Babam, kardeşim ve tüm dünya tarafından. Ve tam da daha kısıtlayıcı bir dünyaya (Sorokin Bratva'nın sert, acımasız dünyasına) geldiğimi düşünürken, kendimi kendi emirlerimi verirken buluyorum.

Artık her an topuklarımı birbirine vurup Kansas'ta uyanmayı bekliyorum. Şu ana kadar bu gerçekleşmedi.

Ellis, görünümü rujla tamamlamadan önce fondöteni yumuşatmaktan yüzümün her yerine renk, belirginlik, ton ve gölge uygulamaya geçiyor.

"Evlilik gerçekten seninle aynı fikirde."

Yaptığı işe hayran kalmam için beni aynaya doğru döndürüyor. Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Benim bir... şey, buna ne isim vereceğimden pek emin değilim. Cosmopolitan buna "coşkulu bir parıltı" ya da buna benzer bir şey derdi. Yeterince yakın görünüyor.

Gözlerim parlak, saçlarım yumuşak ve ışıltılı. İyi görünüyorum; başka yolu yok.

Ellis beni daha fazla sinirlendirmeden kapı açılıyor ve malikanede çalışan kadınlardan biri olan Lucy, elinde bir mücevher kutusuyla içeri giriyor. Bir bomba taşıyormuş gibi görünüyor; kolları iki yana açık, gözleri geniş.

"Bir diğeri?" İç çekiyorum.

Dikkatli bir şekilde başını salladı. "Bu farklı bir duygu hanımefendi."

Şu ana kadar Romann bana orta taşı Titanik'i çıkaran buzdağını küçük gösteren alyansımı, Liberace'den daha fazla pırlantalı bir tenis bilekliğini ve ona ilk alışveriş günümüzdeki Louboutin topuklu ayakkabılarını hatırlattığını söylediği yakut bir kolyeyi verdi. Madison Bulvarı'nda hâlâ takmaya korktuğum kadar narin bir halhal ve balayından döndüğümüzde bana verdiği elmas küpelerle eşleşen elmas bir göbek halkası.

Bugünün kutusu mavi kadifeden bir kare. Lucy onu dikkatlice çalışma masasına koyuyor.

Ön menteşeyi açıyorum. İçeridekini görünce nefesim boğazımda kalıyor.
"Vay be."

Elmaslar ve zümrütler. Özellikle pırlantalı ve zümrütlü bir gerdanlık. Romann bana küçük prensesim demekten hoşlanıyor olabilir ama beni bir kraliçe gibi giydiriyor ve ismine uygun mücevherlerle donatıyor.

Boğazımın temizlendiğini duydum ve başımı kaldırıp baktığımda kapı eşiğinde duran adamın kendisini gördüm.

Smokinli. Muhteşem. Rahatlamış ve gülümsüyordu.

"Senin kadar güzel bir şey bulmak için şehirdeki her kuyumcuya gittim ama bu bana en yakın olanı."

Beni hazırlamaya çalışan bütün kadınlar bir anda odadan kayboluyor.

O zaman sadece o ve ben kaldık.

Son zamanlarda buna benzer birçok şey söylüyor. Hala içimin ısınmasına ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan tatlı şeyler. Onu istememi sağlayan şeyler, onun gibi, onu arzuluyor.

Tehlikeli bir kombinasyon çünkü ilişkimizdeki tüm güç zaten onun elinde.

Hiçbir şey söylemiyorum. Onun bana doğru yürümesini izlemek, sessiz saygı gerektiren dini bir deneyimdir.

Romann bana ulaştığında göğsünün derinliklerinden hırılıyor. Sonra tasmayı kutusundan çıkarıyor ve ben saçımı tutarken boynuma takıyor.

"Nasıl görünüyor?" Soruyorum.

Beni sandalyeden çekip kalçalarımı avuçluyor. "Lanet bir rüya gibi, moya zhenä."

Elini bornozumun içine soktu, sonra göğsümü serbest bıraktı ve bir meme ucunu ağzına emmek için eğildi.

Bunu yaptığında konuşma gücü her zaman ön plandadır. "R-Ro-Romann..." kekeleyebildiğim tek şey bu. Dik durmanın gücü, eğer o bunu sürdürürse, bir sonraki aşamaya geçecek. "Misafirlerimiz..."

Ama tam o sırada serbest olan elinin güneye doğru gitmesine izin verdi. Külotumu bulup kenara itti ve ıslaklığını okşadı.

Romann, "Siktir et onları," diye homurdanıyor. "Misafirlerin canı cehenneme."

"Hayır," dedim sinsi bir gülümsemeyle, "sik beni."

"Memnuniyetle."

Elini kalçalarımnda tutarak bizi, hazırlık odasının bir duvarını kaplayan boydan boya, yaldızlı kenarlı aynaya doğru yürütüyor.

"Kendine bak Kiska. Bize bak."

Bir kolunu belimin ön kısmına doladı, diğer kolunu ise kalçama koydu. Ben düşüncelerimizi içerken, o yavaşça saçlarımı ensemden okşuyor ve kulak mememden köprücük kemiğıme kadar bir dizi öpücük konduruyor.

Her öpücük arasında, "Sen lanet bir hayalsin," diye mırıldanıyor. "Krala yakışan bir kraliçe."

Kaslı kolları smokinin kollarını zorluyor. Koyu saçları zahmetsizce mükemmeldi, sadece sıradan görünecek kadar darmadağınıktı. Ellerimi onun üzerinde gezdirmeyi özlüyorum.

Ancak o kadar yukarıya ve geriye uzanamıyorum, bu yüzden elimi onun uyluğuna koyuyorum. Sonra iç çekip başımı geriye doğru eğip gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Hayır," diye düzeltti hemen. "Gözler açık. Beni izle."

Her zaman olduğu gibi, bedenim, bilinçli zihnim sözcüğü işlemeden önce tepki veriyor. Gözlerim hızla açılıyor.

Kalbimi ateşe veren o alçak, boğuk hırıltısıyla, "Sana dokunmama yardım et," diye emrediyor.

Aman Tanrım. Sesindeki bu otoriteyle bana ne yapacağımı söylemesini sevmekle kalmıyorum, kendime dokunmamı izlemenin onu heyecanlandırmasını da seviyorum.

Elimi avucunun içine alıyor. Birlikte yavaşça gövdemden aşağıya doğru kayıyoruz. Bornozumun düğümünü açıyoruz ve iki yana düşüyor.

Kalçamdan merkezime kadar olan mesafeyi geçmek uzun bir dakikamızı alıyor. Ama sonunda oraya varıyoruz. Manikürlü parmaklarımdan birini içime girmesi için ikna etti - "Yavaşça" diye emrediyor - bir yandan da klitorisimin üzerinde yavaş, hassas daireler çiziyor.

Adı yine bir nefes gibi çıkıyor içimden: "Romanlı..."

Kulağıma, "Sonra sana bir sürprizim var," diye fısıldıyor. "Eğer iyi bir kızsan."

"Gerdanlık yeterli değil miydi?"

"Sana bütün dünyayı vermeyi planlıyorum Kiska. Her seferinde bir hediye.

Uyluğumun arkasında uyarıldığının kanıtını hissediyorum. Boştaki elimle onun üzerinden geçiyorum. "Senin için bununla benim ilgilenmemi ister misin?" Onun tadı yüzünden ağzım sulanıyor. "Lütfen?"

O sırttır. "Yapmak zorunda değilsin."

"Yapmam gereken şeyler için yalvarmıyorum Romann. İstediğim şeyler için yalvarıyorum."

Kıkırdadı. "Benim gibi konuşmaya başladın."

"Bu o kadar da kötü bir şey mi?"

Bunu düşünerek başını yana eğdi. "Bu durumda hayır."

"Seni ağzımda istiyorum Romann. Lütfen."

Tekrar güldü ve yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırdı. "Prenses ne istiyorsa onu alır."

Sırıtarak dönüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Pantolonunun fermuarını aşağı çekip aletini içeriden kurtarıyorum.

Çıkar çıkmaz hemen yutuyorum. Makyajımı tazelemem gerekecek ama dilimin her dönüşü ve her emmesi bir inleme, bir itme ya da hırıltılı bir nefese neden oluyor, ta ki Romann'ın taşakları sıkılaşıncaya ve başı geriye düşene kadar ve Tanrım, buna değdi.

"Lily, sen..."

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Geri çekilmeye başladı ama onu olduğu yerde tuttum. Onu ağzımdan dışarı atıyorum, iki elimi kullanarak onu okşuyorum ve mırıldanıyorum: "O halde yap, Romann. Bunu istiyorum. Tadını dilimde istiyorum. Ve istediğimi elde edene kadar durmayacağım."

"O moy grebanyy bataklık..." diye Rusça hırlıyor.

Üç vuruş daha ve boğuk bir kükremeyle boğazıma geliyor. Onun her damlasını sağıyorum.

Hiçbir şey kalmayınca iç çekiyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Nereden geldin?" hayretle homurdanıyor.

"En kötü kabusun."

Gülüyor ama cevap veremedi kapı çalınıyor. O cevap vermeye giderken ben de bornozumu yeniden bağladım ve aynadaki hasarı inceledim. Rötuşları kendim yapmak zorunda kalacağım; makyaj sanatçısını geri alamam, tabi ki patronunun makyajını berbat ettiğim için zaten yapmış olduğu işi mahvettiğimi anladığında utançtan ölmek istemediğim sürece oda.

Kapıdaki evin görevlilerinden biri. "Misafirleriniz gelmeye başladı efendim."

"Hemen aşağıda olacağız." Ama gitmek yerine kapıyı kapatıp bana baktı. "Gelmene izin vermemem pek adil olmadı, değil mi?"

Hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkiyorum. Sanki şu anda ihtiyaçtan titremiyorum. "Bu iyi."

"Bu ses tonunu biliyorum. Aşağıya inmemi bekliyorsun böylece kendi başına halledebilirsin."

Utanarak gülümsüyorum. "Asla böyle bir şey yapmam."

Sırıttıyor. "Bu geceye kadar beklersen, sürprizinin buna değeceğini emin olacağım."

"Senin için söylemesi kolay. Nasıl bir sürprizden bahsediyoruz?"

Tekrar karşıya geçti ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi beni yavaşça öptü. "Diyelim ki bugün ziyaret ettiğim tek mağaza kuyumcu değil."

"Oldukça belirsiz Bay Sorokin," diye dalga geçiyorum. "Bazıları şifreli bile diyebilir."

Koyu gözleri parlıyor. "Biraz gizliliği korumadan bu dünyada benim kadar ileri gidemezsin."

"Evet, evet, evet, ne dersin de, Bay Uluslararası Gizem Adamı." Gözlerimi devirerek elbisemi kancasından çıkarmak için yürüyorum.

"Kahretsin," diyorum onu elime alırken. "Bu şeyin yeterince elmas taklidi var mı? Bütün gece elmas ağırlık yeleğiyle dolaşacağım.

"Hayatta kalacaksın."

"Bu sürpriz için biraz fazla yorgun olabilirim" diye şaka yapıyorum.

Bir kahkaha attı. "Evet, kesinlikle doğru. Doyumsuzsun."

Kızarak bornozumdan çıkıyorum ve elbisemi giymeye başlıyorum.

"Beni biraz fazla iyi tanıyor olabilirsin."

"Küçük prensesimi neyin ıslattığını biliyorum."

Allık kızarır. "Bu tür bir dili sonraya sakla."

"Giyin ve aşağıya gel." dedi gülümseyerek. Saatini kontrol ediyor.

"Oyalanmak yok. Sürprizi hak ettiğinden emin olmak için sana zaman ayarlıyorum."

Bununla birlikte dışarı çıkıyor.

Patlamam için birkaç hızlı ovalamadan fazlası yeterli değil ama bunu yapmıyorum. Bunun yerine kocamın emrettiğini yapıyorum ve bekliyorum. Her ne kadar giyinirken, yüzümü düzeltirken ve hazırlık odasından çıkarken bacaklarımın arası yanıyor ve zonkluyor olsa da.

Evin hanımı olma zamanı.

Romann Sorokin'in kraliçesi.

OceanofPDF.com

28

OceanofPDF.com

LİLY

Akşam yemeğine çağrılmayı bekleyen insanların bulunduğu odaya girdiğimde, on-yirmi konunun çoktan birbirine karıştığını görüyorum. Bazılarını görerek tanıyorum, bazılarını ise sadece itibarımla tanıyorum.

Hepsinin çok zengin ve yozlaşmış olduklarını bilmek için hiçbir şey bilmeme gerek yok.

Ama buradaki hiç kimse elbiseleri ve smokinleriyle Romann kadar gösterişli değil. Daha uzun boylu, daha dik, daha güçlü ve kesinlikle daha muhteşem duruyor. Özel dikim takımlar ve onları giyen yakışıklı erkekler için söylenecek bir şey var. Aslında birkaç şey.

Gözleri bir anda bana kilitlendi. Beni yanına çağırdığında sıcaklık fiziksel bir dokunuş gibi içime yayılıyor.

Yaklaştığımda gülümsüyor ve kolunu bana doluyor. "İşte orada," diye mırıldanıyor.

"Umarım özel bir şeye müdahale etmiyorumdur," dedim kibarca.

Konuştuğu capolar ve alt patronlar gözlerindeki şehveti gizleyemiyor; kadınları da kıskançlıklarını gizleyemezler.

Ama sonra hepsi Romann'ın bana nasıl dokunduğunu, bana nasıl baktığını gördüler ve eğer bakışlarını bir an bile oyalamaya devam ederlerse bunun onların taşaklarına mal olacağını biliyorlardı.

"Saçmalık" diyor Romann. "Karım her yerde memnuniyetle karşılanır. Öyle değil mi?"

Çemberdeki herkes sanki Romann kafalarını kukla ipleriyle çalıştırıyormuş gibi hararetle başını sallıyor.

"Bende böyle düşünmüştüm. Şimdi izin verirsiniz," diye ekledi gruba, "bir süreliğine yetenekli ev sahipliği yapma oyunu oynamalıyız."

Zahmetsiz, zarif bir çıkış. Daha azını beklediğimden değil. Bizi döndürüyor ve odanın kenarına doğru kıvrılıyor.

"Bu kadar kötü bir konuşma mı?" Alay ediyorum.

Yüzünü buruşturdu. "O kahrolası İtalyanlara dayanamadığım belli miydi?"

"Sadece bana göre sanırım."

"Beni daha fazla rol yapmak zorunda kalmaktan kurtardın. Zamanlamanız mükemmeldi."

"Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Beni takdirle baştan aşağı inceleyebilmek için beni kol mesafesi uzaklığında döndürüyor. "Evet," diye mırıldandı, "kesinlikle öyle."

Odadaki kalabalık dolaşüyor ve gevezelik ediyor. Herkesin en azından bir gözünün her zaman üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Ama Romann bana öyle bakıp böyle şeyler söylediğinde, sanki tüm dünya ortadan kayboluyor ve sadece ikimiz baş başa kalmışız gibi oluyor.

Romann sırtarak, "Kızarıyorsun," dedi.

Elimi yanağıma götürüp, "Bu bir gün duracak mı diye merak ediyorum," diye iç çekiyorum.

"Eğer yardım edebilirim hayır."

Onu koluna vurdum. "Emirlik edeceğiniz astlarınız yok mu?"

Kıkırdadı ve kolunu tekrar belime doladı. "Zaten bunların hepsi saçmalık. Herkes benim ilgimi çekmeye çalışıyor."

"Peki anladılar mı?"

"Hayır" diyor ciddi bir tavırla. "Yalnızca sen yapıyorsun."

Bir süre tur atıyoruz. Gerektiğinde gülüyorum ve gülümsüyorum. Romann mükemmel bir ev sahibi, bu da hem şaşırtıcı hem de hiç de şaşırtıcı değil.

Bazı açılardan onu neşeli bir şekilde ve Chicago mafya kraliyetinin kremasıyla ahkam keserken görmek tuhaf.

Bir bakıma bu dünyadaki en doğal şeydir. Bunun için doğmuştur.

Yarım saat kadar geçtikten sonra, yemek servisinin başındaki görevli odaya giriyor ve küçük bir zili çalıyor. "Akşam yemeği hazır, eğer hepiniz beni takip etmek isterseniz," diye duyurdu.

Yemek odasına gidiyoruz. Kocaman bir masa bizi bekliyor. Romann bir uçta yerini alıyor ve ben de diğer uçta yürüyorum. Onun yokluğunu hemen hissettim, yanımdaki sıcaklığını özledim.

Kadınlar masanın benim tarafıma kadar takip ediyor. Adamlar Romann'a doğru gidiyor. Oturma düzeni pek ilerici değil ama yeraltı suç dünyasında hayat böyle sanırım. Yirmi birinci yüzyılın toplumsal cinsiyet politikaları henüz buraya tam olarak nüfuz etmiş değil.

Diğer eşlerin çoğu benden daha yaşlı. Bazıları sırtacak kadar cesur, sanki ben giydirme oynayan küçük aptal bir kızmışım gibi bana burunlarının üzerinden bakacak kadar cesurlar.

Ama kim olduğumu biliyorum. Artık yeni soyadımın benim için ne anlama geldiğini biliyorum.

Gülümseyin hanımlar. Bana dokunamazsın.

Akşam yemeğimizi deniz mahsulleri, emziren domuz göbeği, Romann'ın favorilerinden biri olan sülün kızartması ve çıtır Brüksel lahanası yeriz. Tatlı, muz-romlu karamel çiseleyen çikolatalı bademli kektir.

Tabii ki hepsi olağanüstü. Yemek şirketlerinin bir itibara sahip olmasının bir nedeni var ve Sorokin ailesinde çalışırken en iyi oyunlarını getirmeyi biliyorlar.

Ama bir kez olsun, sırf eğlence olsun diye, bu gergin, kendini beğenmiş mafya kadınlarına yarım yamalak çizburger gibi bir şeyler servis etmek istiyorum, böylece elmas taklidi ve tüllerine damlayan yağa gülebilirim.

Herkesle nazik bir şekilde sohbet ediyorum. Yemek boyunca ben de Romann'a gizlice baktım. Masanın uzak tarafında bir ortaçağ imparatoru gibi hüküm sürüyor. İnsanların bakışlarını bu kadar kararlı

bir şekilde onun üzerinde tutmasının nedeni korku mu yoksa şaşkınlık mı bilmiyorum. Her ikisi de muhtemelen.

Akşam yemeğinden sonra müziğin ve daha da önemlisi içkilerin başlaması için balo salonuna geçiyoruz.

Son on beş dakikadır beni perdelik kumaşlarla ilgili bir sohbete sıkıştıran yaşlı kadınlardan birinden özür dileyerek, "Bir içki almam lazım," dedim kibarca. Cevap beklemeden kalabalığın içinden bara doğru ilerledim.

"Size bir şey getireyim mi hanımefendi?" barmen yaklaştığım zaman soruyor.

"Bir bardak cabernet sauvignon alacağım," diye karar verdim.

"Hemen geliyor."

O içkiyi doldururken ben tekrar odaya bakıyorum. Bakışlarım kocama odaklanıyor. Ondan korktuğu kadar ona hayran olan bir grup adamın ortasında duruyor.

Bunu görmek hoşuma gidiyor. Bu duyguyu çok iyi anlıyorum.

Yakın zamana kadar kocamdan çok korkardım. Artık onun hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum ya da en azından bunu kelimelere nasıl dökceğimi bilmiyorum.

Bedenlerimizin bizim yerimize konuşmasına izin verdim.

"İşte buradasınız hanımefendi."

İçkimi alıp banyo koridoruna doğru yürüyorum. Hava karanlık; bir ampulün söndüğünü fark ettim. Ama hemen değiştirilebilmesi için personelden birine haber vermek üzere döndüğümde birisi yoluma çıkıyor.

Floriano Verratti.

Şişman, yaşlı İtalyan don ona çarptığım anda dirseğimi yakalıyor. O da hemen bırakmıyor. Bunun yerine eğilip beni kokluyor. Ne yaptığını da gizlemiyor. Denemez bile.

"Sevişmeye ihtiyacı olan bir kadının kokusunu seviyorum" diye iğrenç bir şekilde mırıldandı.

Kusmak istiyorum. Kel kafasının tepesinden gömleğinin yakasının kalın boynunu boğduğu yere kadar terliyor.

"Bu merhaba demenin iğrenç bir yolu," diye çıkıştım.

Kendimi onun elinden kurtarıp yanından geçmeye çalıştım ama elini kaldırdı. Bu beni caydırmadı, o yüzden bunu göğüslerimi avuçlamak ve beni sert bir şekilde duvara yaslamak için kullanıyor.

Kimsenin bizi göremeyeceği gölgelere doğru geri çekiliyoruz.

"Ne yapıyorsun Floriano?" tıslıyorum.

"Adımı böyle söyleme küçük Benedetti; ağzınıza çok yanlış geliyor. Onun yerine bana 'Baba' diyorsun." Mememi sanki memeymiş gibi sıkmaya devam ediyor. Sonra kalçalarını benimkine bastırdı ve bir öpücük için hamle yaptı.

Şaka yapmak için kafamı çeviriyorum. Tanrım, Romann'ın hemen gelip beni bulmasını istiyorum böylece beni bundan kurtarabilir.

Boşver şunu, kendimi kurtarmam lazım.

Floriano'nun eli altına uzanıp daha uzağa gidebilmek için elbisemin eteğini yukarı çekerken, şarap kadehimi yüzüne fırlatıyorum, elinden kurtuluyorum ve koridordan hızla çıkıyorum.

Olabildiğince sakın bir şekilde Romann'a doğru yürüyorum ama bu, yavaş bir yürüyüşten ziyade yarım koşu gibi bir şey. O, başka bir erkek grubunun ortasında.

Bu sefer sözünü kesip kesmediğimi umursamadan ona olabildiğince yakınlaştım. Hızla atan kalbimden, yapmacık nefeslerimden ve ceketinin içine girip saklanma isteğimden habersiz bana gülümsüyor.

Ona olanları anlatmak istiyorum ama sesimi bulamıyorum ve titrememi durduramıyorum. Bu yüzden gecenin geri kalanında ona bağlı kalacağım. Romann bara taşındığında ben de ona eşlik ediyorum. O oturunca ben de yanına oturuyorum.

O deneyene kadar tuvaleti bir daha denemem bile. O zamana kadar ampul değiştirildi ve artık karanlık kalmadı.

Ancak ışık, daha önce olmuş olanı silmez.

Eğer istersen onu öldürebilirim. Bunu bana Joey Gallo hakkında çok uzun zaman önce, güpegündüz söylemişti. O zaman dehşete düşmüştüm. Birinin sırf bana dokunduğu için ölmesini istemiyorum.

Ama şimdi Romann'ın yanında duruyorum ve ondan Floriano Verratti'yi bitirmesini istediğimde aynı utancı hissedip hissetmeyeceğimi düşünüyorum.

İtalyan bir domuzdur. Bir sürüngen. Bir suçlu. Onu yok etmek Chicago'nun büyük bölgesine yapılmış bir kamu hizmeti olacaktır.

Ama yine de yapamıyorum. Kocamdan benim için öldürmesini isteyemem.

Bunu hak eden bir piç bile değil.

OceanofPDF.com

29

OceanofPDF.com

ROMA

OceanofPDF.com

ÜÇ GÜN SONRA

Canım sıkılıyor. Ne yazık ki babam ve erkek kardeşlerimle bir toplantıda mahsur kaldım. Hiçbiri karım kadar hoş görünmüyor.

Babam son on beş dakikadır limanda kaleyi koruma konusunda sızlanıp duruyor. "... O bölgeyi kaybetmek bize zarar verir!" diyor. "İhtiyacımız var—"

"Evet, anladık." diye araya girdim sert bir tavırla. Sürekli onun drone'unu dinlemekten başım ağrımaya başlıyor. "Bunu daha önceden de söylemiştin. O bölgeyi kaybetmek bize zarar verir. Tüm ithalat ve ihracatın vergilendirilmesinden elde ettiğimiz gelire ihtiyacımız var. Tanrı aşkına, anladık baba."

O hatalı değil. Şehrin çeşitli suç örgütlerini limana girip çıkardıkları ürünün değerine göre ücretlendirdiğimiz için, bu en hafif deyimle kazançlı bir iş kolu.

Zaten bildiğim şeyleri bana söylemesini dinlemekten yoruldum.

Babam tartışmak için ağzını açtı ama benim bir bakışım onu susturdu. Artık bu evde gücün kimin elinde olduğunu biliyor.

Misha gergin sessizlikte boğazını temizliyor. "Eğer konuyu değiştiriyorsak, elimde bir şey var."

"Devam et," diyorum ona.

"Yaklaşan muhtemel bir sorunumuz var," dedi sertçe. Arturo haritadan çıktı. Aldığım istihbarat kızını kurtarmayı planladığını söylüyor."

Bu işe yarar. Birdenbire toplantıya kendimi kaptırdım.

"Ne bilgisi? Bu ne zaman gündeme geldi?"

"Adamlarından birini iskeledeki depoya girmeye çalışırken bulduk. Onu kimin gönderdiğini sorduk ve 'itiraf et, işi biliyorsun' diye ikna etti. Arturo'nun dikkatinizi -alıntı yapıyorum- 'mahkumunuzdan' uzaklaştırmak için çıkarlarımıza saldırmaya başlayacağını söylüyor."

Duraklıyor, sonra sinsice ekliyor: "Ama bana sorarsanız pek de ona benzemiyordu. Geçen gece bir mahkum."

"Elbette yapmadı. Çünkü o bir mahkum değil. O benim kahrolası karım."

"Evet ya da kolyen, bütün parti boyunca boynuna dolanma şekline bakılırsa," diye araya girdi Kaz gülerek.

"O halde söyle bana kardeşim," diye hırlıyorum, "iyi bir eş nasıl davranmalı?"

"Satın alınmış bir karı mı kastediyorsun?"

Yumruğumu sıkıyorum. Kardeş olsun ya da olmasın, Kaz'ın yaratıcısıyla tanışmasına bir sırtış kaldı.

Misha muzip bir gülümsemeyle, "Onu satın almadı," diye belirtiyor. "Onu bir poker oyununda adil bir şekilde kazandı. Büyük fark, değil mi?"

"Yeterli!"

Şimdi babamın adına sevindim. En azından Kaz ve Misha adına sevindim. Sözümü keserek diğer oğullarının hayatını gazabımdan kurtardı.

"Arturo kıza bir oyun yaparsa ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor" diye ekliyor. "Bu bir iş meselesi."

O yaşlı Benedetti piçinin Lily'yi almaya geleceği düşüncesi beni kıkırdatıyor. "Bırak da yaşlı herif deneysün," diyorum. "Bacağını keseceğim ve onunla öldüresiye döveceğim."

Kardeşlerim de benimle aynı fikirde olacak şekilde başlarını salladılar.

Ama babam kaşlarını çattı. "Arturo bir zamanlar aile dostuydu. Zayıflığının onu oyun dışı bırakması çok yazık."

"Aile dostu olsun ya da olmasın, aşılamayacak sınırlar vardır."

Babam anlayışla başını salladı. Bu oyunun nasıl oynandığını biliyor. "Bratva'nın itibarını korumak için ne yapılması gerektiğini anladığınız sürece."

Arturo bir hamle yaparsa onu tamamen oyundan çıkarmak bana düşecek. Gerektiğinde ellerimi kirletmekten asla çekinmedim. Şimdi başlamayacağım.

"İtalyan piçlerinden bahsetmişken, geçen gece Floriano'yu duydun mu?" Kaz soruyor. "Kızı sana kaptırdığı için hâlâ diri diri yanıyor."

Bu beni eğlendiriyor. "O mu? Ne ayıp."

Başını sallıyor. "Evet. O kıza değer..."

Soğuk bir tavırla, "Adı Lily," diye sözünü kestim.

Misha kaşını kaldırdı. Ona bir bakış attım. Akıllıca sessiz kalmaya karar verir.

"Lily. Sağ. Her neyse." Kaz başını salladı. "Verratti ortalıkta senin sonunu nasıl getireceğiyle övünüyor. Kızını alacağını söylüyor. Bizi besin zincirinin tepesinden aşağı at ve... bilirsin, bunun gibi saçmalıklar."

Kaşlarımı çattım. Arturo'nun beni tehdit etmesi gülünç bir durum.

Floriano daha tehlikeli.

Ama bu artık bu konuda endişelendiğim anlamına gelmiyor. Benim durduğum yerden her iki adam da hamamböceği. Eğer çok yaklaşırlarsa onları topuğumun altında ezerim.

"Floriano Verratti kibirli bir palavracı," diyorum küçümseyerek. "En ufak bir endişem yok."

Babam şöyle diyor: "Romanlı, bunu dikkate almamız akıllıca olur..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hiçbir şeyi dikkate almayacağız. O şerefsizin adını bir daha ağzına alma. Benim açımdan tek başına yaptığı

tehdit onun ölüm fermanını imzaladı. Benim için uygun olduğunda onu idam edeceğim. Sonraki konu."

Babam başını salladı. "Çok iyi. Yapmalıyız..." Ama daha düşüncesini bitiremeden şiddetli bir öksürmeye başladı.

Misha bir bardak su getirirken Kaz onun sırtına vuruyor.

Saldırı hafiflediğinde ikisini de el sallayarak uzaklaştırıyor ve "Kane Ito'ya odaklanmalıyız" diye bağırıyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden Ito?"

Ito, Japon Yakuza çetesinin patronudur. Şiddetli ve kinci olarak bilinen bir orospu çocuğu.

"Geçen gece partide Arnavutlardan biri bundan bahsetti. Ito'nun kenarda olduğuna ve işleri sarstığına inanıyor gibi görünüyor. Başkalarına ait alanlara zorla girmek. Şu anda olayların gidişatından memnun değil."

Yine de Ito'yu ciddi anlamda umursamaktan rahatsız olamam; tıpkı Arturo Benedetti ya da Floriano Verratti'yi umursamaktan rahatsız olmadığım gibi.

Düşüncelerim yukarıda, eşimle birlikte. Toplantı odasındaki masanın altındaki elim ona dokunma arzusuyla karıncalanıyor. Onun inlemelerini duymak, bacaklarının arasını öpmek, kendimi onun içine gömmek.

İşe konsantre olmayı çok zorlaştırıyor.

"Ito'nun canı cehenneme," diyorum umursamaz bir tavırla. "Onun endişesi yok."

Misha araya giriyor, "Karate Kid'e gidip o orospu çocuğunu yere serelim derim."

Başımı sallayıp kendimi tekrar ediyorum. "Bu çabaya değmez. Ito bir tehdit değil."

"Herkes tehdit olabilir Romann." Misha bana dar gözlerle bakıyor. Dikkatimin nasıl dağıldığını görebiliyor mu diye merak ediyorum.

"Konuyu daha fazla tartışmak için açmıyordum sobrat," dedim ona soğuk bir tavırla. "İto hakkında konuşmayı bıraktım. Aslına bakılırsa tüm bu toplantıyla işim bitti. Defol evimden."

Benim huysuzluğuma alışmışlardı ama sanırım kalın kafalı Kaz bile ses tonumda fazladan bir kızgınlık katmanı olduğunu fark etmişti. Eşyalarını toplayıp garaja açılan kapıdan dışarı çıkarken itiraz etmiyorlar.

Motorlarının ateşlenip sönme sesleri tamamen kesilene kadar bekledim. Bir içkiye ve sevişmeye ihtiyacım var; bu sırayla olması şart değil.

İç geçirerek ayağa kalkıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Ama kapıyı açtığımda Lily sanki onu kızıl saçlı yakalamışım gibi atlıyor.

Anında kaşlarımı çattım. Hiçbir şeyden bu kadar korkması ilk kez değil. Son birkaç gündür her yerdeydi.

"Sorun nedir?"

Bir şeylerin ters gitmesini bekliyorum. Bir inkar, alaycılık... bir şey. Bunun yerine gözyaşlarına boğuldu ve vücudunu benimkine doğru fırlattı.

Ne oluyor?

İçeri girip kanepeye otururken onu tuttum ve bana yapışmasına izin verdim. Histerik bir şekilde ağlıyor. "Konuş benimle Kiska."

Burnunu çekiyor, son bir hıçkırık atıyor ve sonra bana bakmak için çenesini kaldırıyor. "Sana söylemedim çünkü..."

Nabzım hızlanıyor. "Neyi bana söylemedin mi?"

"Kızmanı istemiyorum..."

"Bana ne olduğunu anlat, Lily."

"Geçen gece... partide..." Kelimeler arasındaki boşluğu doldurması uzun zaman alıyor. Sesi kısık ve kırıktır. "Ben... bir içki almaya gittim, sonra da

tuvalete gittim. Ama... ışık sönmüştü. Koridordaki ışık. Bu yüzden geldiğini görmedim."

"O?" Midem çalkalandı. "DSÖ?"

"F... F..."

O söylemeden önce bunu biliyorum.

"Floriano."

Sanki odadaki hava hızla soğuyormuş gibi geliyor. "Ne yaptı?"

"Beni yakaladı," diye fısıldıyor o kadar kısık bir sesle ki zar zor duyabiliyorum.

Öfke, derimin altında kaynıyor, ölümle sonuçlanan türden. "Sana mı dokundu? Evimde? Benim lanet evimde mi?"

Öfkenin tadını alabiliyorum ve tadı kan gibi.

Lanet Floriano Verratti'nin kanı.

Lily kollarımda daha da küçülüyor. "Romann, lütfen... Sadece ona zarar verme. Önemli değil. Sana söylemek bile istemedim, sadece korktum. Ve ben... şimdi bundan bahsettiğim için özür dilerim."

Pardon bundan bahsetmiş miydi? "Onu öldüreceğim. Benim olana kimse dokunamaz."

Kırmızıyı görürken ve Floriano'nun yüzünü çıplak ellerimle ezeceğimi hayal ederken kollarımdaki karıma odaklanmak zor oluyor. Onun çekingen bir şekilde başını salladığının uzaktan farkındayım.

"Seninki" diyor. "Sağ."

Dikkatimi yeniden Lily'e çevirdim. "Ters giden birşey mi var?"

Başını sallıyor. "Bana tek bir konuda söz ver."

"Ne?"

"Onun peşine kişisel olarak gitmeyin. Sonunda kendimi... güvende hissediyorum. Burada. Seninle." Yüzünü göğsüme koyuyor. "Sana bir şey olsaydı dayanamazdım."

Floriano'yu lekeleme zevkini başkasına yaşatmamı mı istiyor? Yapamam. Yapmayacağım. Bu beni zayıf gösterirdi ve kahrolası hayatım boyunca bir an bile zayıf olmadım.

Bir seçenek değil.

Bu yüzden cevap vermek yerine, kardeşlerimle buluşmamızın başladığı andan beri yapmayı hayal ettiğim şeyi yapıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Sanki orada olmak için doğmuş gibi uyuyor.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda öpücüğünde vahşiliğin tadını alıyorum.

"Belki de son birkaç saattir hayal kuran tek kişi ben değilimdir," diye mırıldandım öpücüklerin arasında kısık bir kıkırdamayla.

Neredeyse kederli bir şekilde sızlanıyor. "Sana ihtiyacım var Romann."

Elleri çılgınca beni tırmalıyor. Ceketimi omuzlarımdan itiyor, sonra gömleğimi çekip açıyor, böylece düğmeleri dağılıp parke zemine çarpıyor. Parmakları göğsümden karnıma doğru uzanıyor.

Bir kart oyununda kazandığım utangaç küçük Kiska gitti.

Kollarımdaki kadın ne istediğini biliyor.

Elleri fermuarıma doğru ilerledi ve aletimi serbest bıraktı. Kemerimi çözüp bir kenara fırlattı, sonra pantolonumu kalçalarımın kadar yırttı.

Üzerime oturarak elbisesinin eteğini yukarı kaldırdı, külotunu kenara çekti ve beni açıklığıyla aynı hizaya getirdi.

Sonra kalçalarını üzerime indiriyor ve kahrolası yıldızları görüyorum.

Bana alışmak için ilk başta yavaş sürüyor. Ama benim boyuma sertçe sürtünmesi çok uzun sürmüyor ve ben de ona bulaşıyorum. Taşaklarım da orgazm artıyor. Her zamankinden daha sabırsız.

"Romanlı..." diye sızlanıyor. Sanki bırakırsa eriyecekmiş gibi omuzlarıma yapışıyor. Kanepeden kaymamak için elimi kalçasından çekmeye çalıştığımda "Hayır!" diye bağırdı. ve yerine sabitlemek için elini benimkinin üzerine kenetledi.

Burada tam olarak anladığımdan emin olmadığım bir çaresizlik var. Bana bakmayacak. Ama sanki önemli olan tek şey bumuş gibi beni beceriyor.

Birkaç hamleden sonra göğüslerini göğsüme doğru itiyor, sırtını büküyor ve şimdiye kadarki en gürültülü iniltiyi salıyor. Kalçaları bulanıklaşıyor, benimkinin üstüne düşüyor.

"Moya kiska," diye homurdandım.

Yukarı ve aşağı, tekrar tekrar, ben daha fazlasını kaldıramayacak duruma gelene kadar, dünya daralıncaya ve sadece kendisi kalana kadar, onun sızlanmaları ve inlemeleri, nefes nefeselikleri ve inlemeleri. O geldiğinde ben de geliyorum.

Birlikte aşağı indik, kanepenin üzerindeki terli et birikintisine çöktük. Her birimizin birbirimize söylemek istediği şeyler var. Onları havadaki buhar gibi hissedebiliyorum.

Ama henüz değil. Şimdi değil. İfade etmek istediğim şeyin kelimelerini bilip bilmediğimi bile bilmiyorum.

Onu korumak için ne kadar şiddet kullanacağım.

İşlerim ilgimi gerektirdiğinde bile, her saat başı düşüncelerimin arasında nasıl da başıboş dolaşıyor.

Biraz sakinleşmeli ve bu anın tadını çıkarmalıyım. Ancak ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da bir düşünce çirkin yüzünü göstermeye devam ediyor: Floriano Verratti karıma dokundu.

O yağlı İtalyan orospu çocuğu evimde misafirken ellerini onun üzerine koydu.

Zamanı geldiğinde onu öldüreceğime zaten yemin ettim. İşte tam zamanı. Ama onun ölümü kolay olmayacak. Uzun, yavaş ve karmaşık olacak.

Ve hepsini kendim halledeceğim.

"Roman?" Lily başını kaldırıp bana bakıyor. "Sana tekrar soruyorum: onun peşinden gitmeyeceğine bana söz ver. Sen değil. Mecbur kalırsan birini gönder, ama... sen değil."

Sesi yumuşak ve tatlıdır. Ama ses tonunda dürüst bir korku var.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Lily."

Dik oturuyor. "Lütfen. Senden benim için kişisel bir iyilik istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Karıma elini uzatamayacağını bilmeli."

Babasının da aynı şeyi denerse aynı kaderi paylaşacağını ona söylemiyorum. Şu anda bu yükün eklenmesine ihtiyacı yok.

"Romann..." Sesi çatlıyor. "Sana yalvarıyorum. Sadece... bırak başkası halletsin. Senden başka herkes. Eğer incinirsen, ben... ben..."

Onun tek bir gözyaşı göğsüme sızıyor.

Siktir et beni.

Hırlayarak konuyu kabul ediyorum. "İyi. Floriano'ya kendim dokunmayacağım. Ama bunun gerçekleşmesini sağlamak için orada olacağım.

Onun için yapabileceğimin en iyisi bu. Bu durumda verebileceğimin en iyisi.

Onun için.

“Ama o orospu çocuğu sana yaptıklarından dolayı ölecek. Yavaş ve acı verici.”

Başını salladı ve kulağını kalbimin üstüne koydu. Uyuduktan sonra onu yatağına taşıyorum ve bu, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar tatlı ve huzurlu.

Ama rüyalar geldiğinde kanlıdırlar.

OceanofPDF.com

30

OceanofPDF.com

LİLY

Onun yanına sarılmış halde uyandığımda şafak söküyor. Hayatımda ilk defa günün ne getireceğinden endişe duymuyorum. Üzgün değilim, depresyonda değilim ya da çaresiz değilim. Julliard'ı ya da orada yaşayacağımı hayal ettiğim hayatı artık özlemiyorum bile.

Mutluyum. Güvendeyim.

Ve onun yüzünden.

Bugünlerde Romann'a karşı hissettiklerimi nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Buna “duygu” demek bile bunaltıcı görünüyor. Sadece onun incineceği düşüncesinin beni korkuttuğunu ve yaklaşma düşüncesinin beni heyecanlandırıldığını biliyorum.

Şeytandan bahsetmişken kıpırdanıp bir gözünü kırıyor. "Beni uyandırdın" diye mırıldandı. "Çok yüksek sesle düşünüyorum."

"Üzgünüm."

"Özür dilemekle yetinmeyin" diye homurdandı. "Bana yaptır."

Her zamanki gibi Romann meseleyi kendi eline alıyor. Kalçalarımın tutup beni kendi üstüne çeviriyor. Çığlık atıp gülüyorum ama aramızdaki toplanmış çarşafın arasından onun sertleşen aletini hissettiğimde bu keskin bir nefes alışa dönüşüyor.

"Biri çok çabuk uyandı," diye takıldım ona işaret ederek.

Romann, "Aslında hiç uyumadım," diye kıkırdadı.

"Ah, bunun sesi hoşuma gitti. Beni rüyada mı gördün?"

Gözlerinden bir tutulma gibi kısa bir süre bir şey geçiyor. Geldiği gibi gitti ve ben her şeyi uydurup uydurmadığımı merak etmeye başladım. Ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde bunu tamamen unutuyorum.

"Elbette" diyor. "Ama bu saçmalıkları duymak istemezsin."

"Aksine, gerçekten ama gerçekten öyle olduğumu düşünüyorum."

"Şey," diye düşündü, "buna çok benzer başladı aslında..."

Parmağını içime kaydırıp kendisine doğru kıvrıyor. Ellerimi göğsüne koydum ve yavaşça inledim.

"Sonra ne oldu?" Nefes alıyorum.

"Bu." Beni sıcak, açık ağızlı bir öpücüğün içine çekiyor. Nefesi sıcaktı ve aleti kalçalarımın arasına baskı yapmaya devam ediyordu. Son zamanlarda çıplak uyuyoruz, bu yüzden onun içimde kaymasını engelleyen tek şey çarşafın ince bariyeri.

"Devam et," diye fısıldıyorum.

"Bilmiyorum kiska," diye alay ediyor. "Toplantıma geç kalacağım."

Tekrar klitorisimi okşadı ve ben neredeyse onun eline düşmek üzereyken kekeledim. Beni patlatmak onun için çok kolay. Bunun ne kadar hızlı ve ne sıklıkta gerçekleştiğinden neredeyse utanıyorum.

"Eğer... aman Tanrım, durma... bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa hayır."

İçimden geçen titreme hissine karşı savaşıyor aletini çarşafın altından kurtarıyorum ve iki elimle okşamaya başlıyorum. Parmak uçlarım onun kalın gövdesine değmiyor.

Şimdi göğsünün derinliklerinden inlemeleri ikna etme sırası bende. Onu bu şekilde görmeyi seviyorum; dokunuşumla kıvranıyor ve sarsılıyor. Kendimi çok seksi, çok güçlü hissettiriyor.

"Lily..."

"Bir toplantıyla ilgili bir şey mi söylüyordun...?"

Onu okşamaya devam ediyorum, ta ki sonunda o, diğerlerinden daha çok sevdiğim sırtışıyla sırtıncaya kadar. Bu benim yolumu bulduğum anlamına geliyor.

"Ahhh, peki. Siktir et onları. Zaten ben olmadan başlayamazlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye gülüyorum ama o içime girer girmez kakhaha dudaklarımda kayboluyor.

Oradan hızla geçiyor. Orgazmımızın şok dalgalarını atlatırken ikimizin de ağlayıp nefes nefese birbirimize tutunmamız çok uzun sürmeyecek.

Daha sonra nefesimizi tutan bir uzuvlar düğümünün içinde yatıyoruz.

"Her zaman daha iyiye gidiyor." Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmek istememiştim ama Romann'la seks sonrasında her zaman olduğu gibi kendimi, düşüncelerimi, ağzımı veya ona dokunmadan duramayan ellerimi tam olarak kontrol edemiyorum.

"Ve her zaman öyle olacak."

Güldüm. "Yaşlandığımızda bile mi?"

Gölüp bana daha sıkı sarılıyor. "Özellikle yaşlandığımızda. Kazanacağımız tüm deneyimleri düşünün. Artı..." Başımın üstünü öptü. "Kötüyse hatırlamayacağız."

Güldüm. "Aklımdaki mutlu sonun bu olup olmadığından emin değilim ama kabul edeceğim."

"Bu toplantıya gerçekten gitmem gerekiyor, biliyorsun," diye içini çekiyor.

"Tek başıma ne yapacağım?" Baştan çıkarıcı bir şekilde inleyip alt dudağımı ısırıyorum.

Roman kıkırdar. "Bu bağlıdır. Ne yapmak istersin?"

Bir an şaşırdım. Kimse bana bunu sormuyor. Genellikle bana ne yapacağımı söylerler. Okula git. Koro çalışmasına gidin. Bunu yıka, şunu katla. Seçimler hiçbir zaman -hatta hayatım boyunca- bana ait olmadı.

Dürüst olmak gerekirse, bunları kendim için nasıl yapacağımı bildiğimden bile emin değilim.

Aklıma bir şey geliyor. Küçük, aptalca ve önemsiz ama belki de böyle bir şeye başlamak için en iyi yer burasıdır.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Roman kaşlarını çattı. O kara bulut yine yüzünün üzerinden geçiyor.

"Kanependen nefret ediyorum" demeden önce bir nefes bekliyorum.

"Kanepem mi?"

"Topaklı ve kaşıntılı ve iki kişiye yetecek kadar yer yok."

Gülüyor ve omuz silkiyor. "Öyleyse yeni bir tane al prensesim."

Bununla birlikte ayağa kalkıyor, büroya yürüyor ve cüzdanını açarak parlak siyah bir kredi kartı alıyor.

Onu tekrar istemem için çıplak, kaslı kıcını görmem yeterliydi. O kadar şehvet sarhoşuyum ki, adımı söyleyene kadar kartı almam için bana uzattığını anlayamıyorum bile.

"Lily? Seni bir anlığına mı kaybettim orada?"

Gözlerimi kırptıştırıp ona gülümsüyorum. "Buradayım."

Başını sallıyor. "Mümkün olan en kısa sürede seni hesaba ekleyeceğim, ama şimdilik sadece benimkini kullan."

Aklıma bir şey daha geliyor: Ben artık onun evinin hanımıyım. Bu küçük bir farkındalık değil.

Bir zamanlar burada yalnız yaşıyordu. Ya da yapmadıysa bilmek istemiyorum. Durum ne olursa olsun, artık o bana sahip. Ve ona sahibim. Ve birlikte bize ait olan bir yerimiz var çünkü o beni de dahil ediyor, neye benzeyeceği konusunda karar vermeme izin veriyor.

Küçük görünüyor. Ama önemli. Bu çok önemli.

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Sana güveniyorum."

Ben siyah bir Gucci mini elbise ve bir çift Louboutin giydiğimde, Danilo arabayı bekliyordu, Igor da kapının yanında hazır bekliyordu.

Hala arkaya binmeyi sevmiyorum ama ısrar ediyor. Her zaman "Don Romann daha azını kabul etmez" der.

Igor'la beni şehir merkezindeki Madison Bulvarı'ndaki butik mobilya mağazasına götürüyor. Arabadan indiğimizde Igor, "Kapıda bekleyeceğim," dedi. Bunu nezaketen söylüyormuş gibi söylüyor ama ikimiz de onun yoldan geçen her yayayı herhangi bir tehlike belirtisi var mı diye inceleyeceğini biliyoruz. Her zaman onun gibi tetikte olmak çok yorucu olsa gerek.

Mağaza ilk bakışta çok etkileyici. Ekoseler ve düz kumaşlar, keten ve deri, güneşin altındaki her renk ve insanoğlunun şimdiye kadar hayal ettiği her tasarım konfigürasyonu.

Etrafta dolaşp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Deri, Romann'ın tasarım şemasına çok yakışacaktır ama ben beyaz ve açık renk istiyorum, belki de içine gömülebileceğimiz bir kanepenin üzerine birkaç plaj mavisini yastık. Birkaç uyumlu sandalye ve bir puf.

Her şeyi kafamda görebiliyorum. Duvardaki resimler bile - gösterişli fırça darbeleri ve renk uğultularıyla pastel renklerde biraz soyut bir şey.

Ve bu düşünceyi bitirdiğimde, tam olarak aradığım şeyi buluyorum: leylak rengi kırlentleri ve aşırı dolgun minderleri ve kolçakları olan krem rengi keten bir kanep.

Pazarlamacı yanımıza geliyor. "Bu harika bir seçim ve yarattığı ev hissiyatını tamamlayacak pek çok parçamız var." Parmağını çenesine vuruyor. "Dur tahmin edeyim: yatak odanı yeniden yapıyorsun ve annem sana tam yetki verdi."

Dudaklarımı büzüyorum. "Hayır, aslında" diyorum aşırı şekerli bir tatlılıkla, "kendim ve kocam için mobilya seçiyorum."

Kaşları vurgulanan kâküllerle kayboluyor. "Koca." Başını sallıyor. "Elbette. Özür dilerim."

Tam o sırada çantamdaki telefonumun titrediğini hissettim. Ona, "Şeytandan bahset," diyorum. Dönerek cevap veriyorum. "Merhaba?"

"Pekala, merhaba moya zhena." Pürüzsüz ve derin sesi beni görünmez bir ateş gibi ısıtıyor.

"Yarım saat önce seni bıraktım. Beni şimdiden bu kadar mı özledin?"

"Hiçbir fikrin yok."

Onun sesini duyunca ürperiyorum. "Her neyse," dedim titreyerek, "bir kanep buldum. Ancak-"

"Ama ne?"

"Biraz pahalı."

Gözlerim birkaç adım ötede geri çekilen pazarlamacıya kaydı. Bana yerimi veriyormuş gibi görünecek kadar uzak ve hâlâ kulak misafiri olabilecek kadar yakın.

Bu yüzden Romann'ın duyabileceğinden emin olduğum bir kahkaha atıp "Buna paramın yetmeyeceğini mi sanıyorsun?" demesine neredeyse sevindim.

Gergin bir şekilde kıkırdadım. Kadının yüzü daha da ekşir ve göz açıp kapayıncaya kadar güzelden çirkine dönüşür. Kıskançlık bazı insanlara gerçekten yakışmıyor.

Bu düşünce beni güldürüyor. Yakın zamana kadar onu kıskanırdım. Özgürlüğü, masumiyeti. Bu şehrin ve dünyanın gerçekte nasıl işlediğine ve tam olarak kimin sorumlu olduğuna dair saflığı.

"Hayır, elbette hayır" diyorum telefona.

Kıkırdadı. "Sana kartı verdim Kiska. Sınırsız da olabilir. Eğer seni mutlu edecekse bütün lanet evi yeniden dekore edebilirsin. Ya da yeni bir ev al, umurumda değil."

Onu masasının arkasında hayal ediyorum - dev bir maun canavarı çünkü adam karanlık, aşırı cilalı ahşabı sevdiği kadar başka hiçbir şeyi sevmiyor - kalemini deri ciltli bir deftere vururken. Eğik bağlayın. Saçları parmakla taranarak mürekkep rengi siyah küçük dikenli noktalar halinde taranmıştı.

Bu düşünce beni kıvrandırıyor. "Belki burada işim bittiğinde ofisinize uğrayabilirim?" Öneririm.

"Başka bir gün olsa sana turun tamamını vermeyi çok isterim," diye içini çekiyor. "Ama bütün gün toplantılarım var. Ben burada olmayacağım bile."

Heyecanım birkaç kademe azaldı. "Serseri."

"Öyleyse ne istersen seç, bu gece görüşürüz."

"Akşam yemeği için?"

"Bunu ister misin?"

Sırıttıyorum. "Evet lütfen."

Tekrar kıkırdadı. Karşılığında bana gülmesi gibi küçük zevkler verdiğinde, ona istediğini (çoğunlukla itaatkârlığı) vermek kolaydır. "O zaman orada olacağım."

"Ben de öyle yapacağım."

"İyi. Aynı anda aynı yerde olmak, birlikte yemek yemeyi önemli ölçüde kolaylaştıracak."

"Hm, bunu sana söyleten ne?" Alay ediyorum.

"Saat yedi. İsteğe bağlı giyim. Bu gece görüşürüz Lily."

Sonra telefonu kapatıyor.

Telefonumu çantama koyduğumda titrediğimi fark ettim. Uzaktan bile Romann Sorokin sistemlerimi akışa sokmaya yetiyor.

Parıldayan siyah kredi kartını çıkarıp pazarlamacıya uzatıyorum. "Ben kanepeye oturacağım," diye duyuruyorum. "Ben de eşleşen bazı parçaları görmek isteyeceğim."

Başını salladı ve tek kelime etmeden arkaya doğru ilerledi.

Orada durup, istediğimi aldığımdan emin olmak için diğer eşyalara bakarak bekliyorum. Saat göz önüne alındığında mağaza oldukça boştu ve sadece bir veya iki müşteri alanın uzak tarafında dolaşıyordu. Muhtemelen kapıda Igor'un devasa cüssesinin görülmesi başkalarını göz atmak konusunda caydırdığı için.

Pazarlamacı geri dönmeden önce biri arkama yanaştı.

Bir adam kulağıma "Arkada buluşalım" diye homurdandı.

Ne...?

Dönüyorum.

Babam benden birkaç santim ötede duruyor, üç beden büyük gelen siyah bir takım elbise giymiş ve karnını daha da güçlendirmek için yastıklarla doldurulmuştu. Kısa siyah bir peruk ve bıyık takıyor ama mavi gözlerinin canlılığını gizleyemiyor.

Gözlerimi yeterince deviremiyorum. "Pelerin ve hançer" konusunu aptalca bir uç noktaya taşıdı. Özellikle de yanında gerçek bir hançer tuttuğu ve sanki yakında onu kullanmak zorunda kalacağını düşünüyormuş gibi sağa sola baktığı için.

Arkasına son bir kez baktıktan sonra paytak adımlarla mağazanın arka tarafına doğru yürüyor ve üzerinde "Yalnızca Çalışanlar" yazılı bir odaya giriyor.

Nasıl hissedeceğimden pek emin değilim. Kimseye gideceğimden bahsetmediğim bir yere geldiği ve bu olay için şişman Burt Reynolds kılığına girdiği göz önüne alındığında, açıkça beni izliyordu. Tek başıma dışarı çıkmamı bekliyorum.

Bu başlı başına rahatsız edici. Ama tüyler ürpertici olsun ya da olmasın o hâlâ benim babam. Ve eğer onunla dükkanın arkasında buluşmak isterse en azından ne istediğini görmeliyim.

Ayrıca ona artık sorun olmadığını söylemek istiyorum. İyiyim. Bir şekilde her zaman istediğim hayata geri döndüm.

Yol boyunca göz atıyormuş gibi yapıyorum. Igor kapıda ama beni izlemiyor. Şüpheli biri var mı diye trafiği taramakla meşgulüm. Babam arka yoldan gelmiş olmalı.

Sadece Çalışanların kapısından içeri girdiğimde babam orada bekliyordu. Her iki omuzumu da kendi omuzlarına alıyor. "Bırak, sana bakayım." Çenemi sağa sola çeviriyor. "Sana zarar verdi mi?"

"HAYIR." Dokunuşundan omuz silkiyorum. Sahte bıyık bu şekilde kuzeyi ve güneyi gösterdiğinde babacan kaygısı daha az iç açıcı oluyor. "Baba, senin burada ne işin var?"

Birkaç saniyede bir omzumun üzerinden kapıyı kontrol ediyorum. Igor'un kaybolduğumu fark etmesi ve beni bulması uzun sürmeyecek.

"Benimle gel." Beni odanın arka tarafındaki sokak çıkış kapısına doğru çekiyor. "Maximilian Kostokos"un -yıllar boyunca adını binlerce kez duyduğum bir Yunan gangsterinin- "sana iyi bir koca olacak bir oğlu var. Onunla evleneceksin, sonra Max'le benim iş planlarımız var.

"Unuttuysan diye söylüyorum, ben zaten Romann'la evliyim." Ses tonum buz gibi.

En azından Romann beni önemsiyor gibi görünüyor. Belki beni değerli bir atı falan önemsiyormuş gibi önemsiyor ama bu bundan daha iyi.

Babam sadece benim karşılığında ne alabileceğiyle ilgileniyor.

"Pah! Alakasız. Her şeyi iptal ettireceğiz. Ve eve gelebilirsin. Max'in oğlunu tanıyın.

"Dizlerimin üzerine çöküp teşekkür etmem mi gerekiyor?"

"Lily Benedetti..." demeye başladı.

"Cevap hayır. Birinin Max'in oğluyla evlenmesini istiyorsan bunu kendin yapabilirsin."

Yüzü öfkeden moraran babam, durduğum yere doğru hücum ediyor ve beni bir bez bebek gibi sallıyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum! Minnettar ol.

"Ah, Şimdi bana yardım etmek mi istiyorsun?"  fkeyle bağırdım. "Düğündeki bu içgüdü neredeydi? Beni oradan çıkarman için sana yalvarırken mi?"

Başımı sallıyorum. Sesim muhtemelen akıllıca olandan daha yüksek ama fokurdayan öfkeyi kontrol edemiyorum.

"Artık mutluyum baba. Ve beni umursadığın için eve gelmemi istemiyorsun; bana ihtiyacın olduğu için eve gelmemi istiyorsun."

"Bu nasıl bir saygısızlık" diye hırladı. "Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Elini geri çekiyor. Gözlerimi kapatıp babamın tokatının acısını bekliyorum.

Ama asla gelmiyor.

Bunun yerine ses, rüzgar ve hareket bulanıklığı var. Gözlerimi tam zamanında açtığımda babamın bileğine sarılan kocaman bir elin onu benden uzaklaştırdığını gördüm.

Igor babamı tüm odayı sallayacak kadar sert bir şekilde duvara fırlatıyor. Igor ona yumrukları ve dirsekleriyle vururken dolgu malzemesi ceketinin altından düşüyor.

Aynı zamanda hem acınası hem de gülünç. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum ve kalbim kaburgalarım o kadar çarpıyor ki baskı altında çatlayacaklar mı diye merak ediyorum.

O bir canavar. O değışmedi.

Ama Tanrı aşkına, o h   benim babam.

"Igor!" diye haykırıyorum. "Durmak!" Sesim bir anlığına da olsa yumruğunu oyalamaya yetiyor. O kısa pencerede "Defol buradan baba!" diye bağırıyorum.

Gelecekteki Lily bunu Romann'a açıklamakta çok zorlanacak. Ama şimdilik kalbimde hissedebildiğim tek şey acıma.

“Lily...” Babam nefesini tutuyor. Yerde kayıyor ve Igor'un ayaklarının dibinde bir su birikintisine buruşuyor. “Mia preziosa...”

Bu onun bana taktığı evcil hayvan adı. Ama bu benim sevdiğim ses değil.

Ve ben bir zamanlar bastığı yere tapan kız değilim.

Ben daha güçlüyüm.

Tüm bu dramın ve kaosun ortasında bir anlığına durup babama bakıyorum. O değişmedi. Belki asla yapmayacak. Belki de hayranlığımın parıltısı yeni söndü ve her zaman altta gizlenen çöp insanı gösterdi.

"Git." diyorum yorgun bir şekilde. Ve baba" -bana bakmasını bekliyorum çünkü ciddi olduğumu bilmesine ihtiyacım var-"beni tanıdığını unutsan daha iyi olur."

Sessizlik. Şaşkın, soğuk bir sessizlik.

Sonra babam inleyerek ayağa kalkıyor ve kapıdan dışarı koşuyor. Yastık doldurma, ekmek kırıntıları gibi yolunu işaretliyor.

Bana dönüp bakmıyor. Bir kere bile değil.

Tekrar yalnız kaldığımızda Igor kollarını kavuşturup bana bakıyor. Konuşmuyor ama konuşmasına da gerek yok. Kaşlarını çatmak her şeyi söylüyor.

Lütfen Romann'a bundan bahsetme, diye fısıldadım. Gözünü bile kırpmaz. Midem çalkalanıyor. "Ona bizi rahat bırakmasını söylediğimi duydun."

Romann'ın sadakat hakkında söylediği her şeyi düşünüyorum. Onun dünyasındaki hainlerin başına neler geldiği hakkında.

Spoiler: Hiç hoş değil.

Ve az önce olup biten her şeye nasıl bu kadar karamsar bir gözle bakabildiğini anlamak zor değil.

Mobilya almakta ısrar eden bendim. O kadar yer arasında bu mağazaya geldiğimde. Tüm isteklerimin arasında o bana eşlik etmeden.

Kötü görünüyor. Gerçekten kötü görünüyor.

Igor hâlâ konuşmuyor.

Lütfen, dedim akla gelebilecek en kısık sesle. "Sana yalvarıyorum."

Belki de nefesimi boşa harcıyorum ve Romann eve döner dönmez bunların hepsi yüzüme patlayacak. Ama denemeliyim.

Çünkü eğer Romann ona ihanet ettiğimi düşünürse...

Ne yapabileceğini söylemek mümkün değil.

OceanofPDF.com

31

OceanofPDF.com

ROMA

Floriano'yu telefonumdaki güvenlik kamerası uygulamasından izliyorum. O şişko herifin yaratıcısıyla buluşmasına birkaç dakika kaldığından haberi yok. Kendi kanında boğulmaya sadece birkaç nefes kaldı.

Karıma parmak salladığı için en azından bunu hak ediyor.

Devam metnini Pyotr ve Viktor'a gönderiyorum. Ekip küçük ama bu iş iki kişiden fazlasını almamalı. Floriano'nun boynundan canını almak için çıplak ellerimden fazlasına ihtiyacım yok ama Lily'ye bu olaya karışmayacağıma söz verdim.

Bununla birlikte, mümkün olduğu kadar yakın olacağım.

İşte bu yüzden şu anda Floriano'nun kirli parasını aklamak için altı ay önce açtığı gece kulübünün önünde oturuyorum. Adamlarım zaten Floriano'nun iğrenç Rolls-Royce'una doğru yürürken saldırının gerçekleşeceği otoparkta görevlendirilmiş durumda.

Floriano'yu devirmek için en iyi yer burası. Ekli binadaki işyerleri o gün için kapalı olduğundan garaj gözlerden uzak. Betonun hayatına son verecek mermilerin sesini söndürmesi gerekiyor. Oradan cesedini bir sandığa koymak ve onu, bana karşı gelmeyi düşünen herkesin onu görüp tekrar düşünceği bir yere yapıştırmak basit bir mesele olacak.

Sokağın aşağısında park ettim ve telefonumdaki hacklenmiş garaj kamerası görüntüleri aracılığıyla olay yerini inceliyorum. Lily'ye alışveriş işlerinde eşlik etmekten yeni gelmiş olan Igor yanımda oturuyor. İkimiz de kucağımızda silahlarla gölgeleri ihtiyatla izliyoruz.

Yakında bunların hepsi sona erecek.

Floriano görüş alanıma girince telefonu sımsıkı tutuyorum. Muhtemelen binlerce suikast girişiminden sağ kurtulmuş yaşlı bir adama göre, bu salak hala tek bir koruma olmadan kulübünden çıkıp garaja giriyor.

"Aptal yaşlı aptal," diye mırıldandım.

Beslemeleri değiştiriyorum. Gölgelerden ayrı iki siluet. Pyotr önden, Vik ise arkadan yaklaşıyor.

Sürücü koltuğuma çakılıp kalıyorum. İzlemeye devam ediyorum. Bekliyorum.

Bunun çok büyük bir hata olduğu ortaya çıktı.

Çünkü Floriano aniden kendi yaşındaki bir adam için şaşırtıcı bir hızla dönüp omuz kılıflarının her birinden bir Ruger çıkardığında ve hayatına son vermek için yaklaşan bir çift Bratva askerine ateş açtığında bu benim güçsüz olduğum anlamına geliyor.

Adamlarımın şaşkın bir sessizlik içinde düşüşünü uzaktan izlemek zorundayım.

Güvenilir adamlar.

Sorokin'in adamları.

Ve artık onlar ölü adamlardır.

"Kahretsin! Lanet olası orospu çocuğu!"

Bir an Floriano Verratti'nin hayatı benim ellerimdeydi. Daha sonra her şey boka sardı.

Pyotr ve Viktor'dan kan birikintileri akmaya başladığında grenli görüntüleri izliyorum. Floriano cesetlerin yanına giderek her birinin kafasına son birer kurşun sıkıyor. Hiçbir şey duyamıyorum -kameralarda ses yok- ama hayatta kalmaları için hiçbir umut olmadığını bilecek kadar çok şey gördüm.

Floriano öldüklerinden emin olunca silahlarını yeniden kılıfına koyar, arabasına biner ve uzaklaşır.

Kahrolası kaygan piç.

Telefonu kucağıma düşürdüm ve direksiyona yumruk attım. "Siktir, siktir, siktir!" diye bağırdım.

Igor hiçbir şey söylemiyor.

Bundan sonra ne olması gerektiğini biliyorum. En azından acil adımlar. Ailelerine bakılmasını sağlayacağım. Erkeklerin kayıplarından dolayı maddi bir yük hissetmeyecekler. En azından bunu yapabilirim.

Floriano'ya gelince... Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Ben kara kara düşünürken Igor ve ben uzun süre sessiz kalıyoruz. Sonunda arabayı vitese taktım ve bu felaketin olduğu yerden uzaklaştım. Misha'ya, Pyotr ve Vik'in cesetlerini temizlemeleri için adam göndermesini söyleyeceğim.

"Lanet bir içkiye ihtiyacım var," diye yüzümü buruşturdum.

Igor, "İki blok doğuda bir bar var" diyor. Bu, yoldaşlarımızın vurulmasını izlediğimizden beri söylediği ilk sözler.

Arabayı çalıştırıyorum, çığlık atarak n tarafta duruyorum ve dışarı ıkıyorum.

"Oraya park edemezsin!" Yaşlı bir kadın sızlanıyor, buruşuk parmağını tıkadığım yangın musluğuna dokunduruyor.

"Sikimi em ve cehenneme git," diye çıkıştım ona.

Deşet içinde geri çekilir ve kaar. Akıllı seçim. Kötü bir ruh halindeyim ve küçük yaşlı kadınlar bile fazla ileri giderlerse öfkemi yakalayabilirler.

İçeri girdiğimizde herkes bize bakıyor.

Bu normal.

Bizim yle aval aval bakılacak türden adamlar olmadığımızı anlayan herkes hemen bakışlarını başka tarafa çeviriyor.

Bu da normaldir.

Igor bara giderken bir stand buldum. Bir dakika sonra gözlüğünü masaya bıraktığında, ben de benimkini ateşli bir yudumla geri atıyorum ve başımı kaldırıp Igor'a bakıyorum.

"Ne yiyor seni?" Anladım. Kartlarını göğsüne yakın oynuyor ama onu bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorum.

"Bugün Lily'yi alışverişe götürdüm" diyor dikkatle.

"Evet?"

"Evet."

Sesinde hiç hoşlanmadığım bir ton, küçük, ince bir dokunuş var. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Kuyu..."

Bundan daha da az hoşlanıyorum. Igor açık sözlü ve doğrudan olmasa bile hiçbir şey değildir. Ortalıkta dolanmıyor ya da bir şeyleri saklamıyor.

"Söyle bana" diye emrediyorum.

İç çekiyor ve bir zamanlar olduğu gibi özel kuvvetler askeri gibi konuşmaya başlıyor. "Kendimi lobi manzaralı ana giriş noktasına yerleştirdim. Yirmi altı dakika geçti ve mekana başka müşteri girmedir. Lily mağazanın satış ekibinden bir üyeyle birlikteydi. Ve daha sonra..."

"Peki sonra ne olacak Igor?"

"Ve o zaman değildi."

Yumruğum camı daha da sıkılaştırıyor. "Neredeydi o?"

Bir kez daha iç çekiyor. "Arka odadaydı. Caddeye çıkışı var."

O anda kanım donuyor. "Kaçmaya mı çalıştı?"

"Tam olarak değil. O birlikteydi..."

"Allah aşkına dostum, tükür şunu!" Etrafımızdaki insanlar gergin bir şekilde mırıldanıyor ama umurumda değil. Onun ne yapmaya çalıştığını ve kiminle olduğunu bilmem gerekiyor.

"Arturo," dedi Igor sonunda. "Babasının yanındaydı."

"Beni kandırıyorsun."

İgor başını sallıyor. "Anlayabildiğim kadarıyla onu kurtarmaya çalışıyordu. Bir tartışmanın ortasında geldim. Ona tokat atmak üzereydi. Ben... müdahale ettim."

"Umarım onun lanet olası vücudundaki bütün kemikleri kırmışsındır," diye içim yandı.

Bu noktada öfkeyle titriyorum. Önce Floriano, şimdi de Arturo? Kimse karıma dokunamaz. Tek bir adam değil. Bir sonraki gün doğumunu görmek için yaşamaya değer veriyorsa hayır.

"Olurdum. Ama beni durdurdu."

"Seni o mu vurdu?" İstiyorum. "Kurşun yarasını mı tutuyorsun?"

"HAYIR."

"Yüz kiloluk karım gelecek hafta toplarını tekmeledi mi?"

"HAYIR."

"O halde söyle bana," diye hırladım buz gibi bir sesle, "kimsenin benim kadınıma el sürmeyi aklından bile geçirmediğini o yaşlı orospu çocuğuna göstermekten seni nasıl engelledi?"

Bunun Igor'u içten dışa yok ettiği açık. Sadakat ve verimlilikle övünür. Bu yüzden ona bu kadar değer veriyorum. Ama bunun bir başarısızlık olduğunu çok iyi biliyor. Muazzam bir başarısızlık.

Igor birkaç dakika içinde üçüncü kez iç çekiyor. "Benden durmamı istedi, Romann."

"Affedersin?" Bardağımı tekrar masaya vuruyorum. Milyonlarca parçaya ayrılıyor ve bunu görmezden geliyorum.

"Histerikti. Kendini aramıza attı."

Eğer bu Lily'e pek benzemiyorsa, onun kıcını hemen burada tekmelerdim. "Blyat" diye mırıldandım kendi kendime.

"Efendim, dahası da var."

Peki, siktir et. Elbette daha fazlası da var. "Devam et."

Tereddüt ediyor ve şöyle diyor: "Sana söylememem için bana yalvardı."

"Tam olarak ne dedi?"

"Arturo'yla birlikte eve dönmek istemediği için sana bu konuda bir şey söylemenin bir anlamı olmadığını söylüyor."

Demek istediğini anlamış gibi başını salladı. Ama gerçekten görseydi bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Onun sırrını saklayacaktı.

Böylece onun şüphesi benim oluyor.

Belki de masum küçük karım o kadar da masum değildir.

Lily ve ölü askerlerim arasında öfkeden kaynıyorum. Burada biraz daha oturursam patlayacağım.

İçeceklerimizin ve kırık camların üzerini kapatmak için masaya birkaç yüz dolar fırlattım ve ardından hızla dışarı çıktım. Arabaya binip, arabanın gidebildiği hızla eve doğru giderken hiçbir şey söylemiyorum.

Eşim en güvendiğim çalışanımdan bana yalan söylemesini istedi. Benim hain kahrolası karım.

Uzanmak. Saklanıyorum. Babasının bok torbasıyla gizlice ortalıkta dolaşıyor.

Kanım sıcak.

Igor yumuşak bir sesle, "Babasıyla kocası arasında kaldı" diyor. "O bizim gibi değil Romann."

"Kapa çenenin," diyorum hemen. "Karımın davranışını bana açıklamayı istediğimde sana soracağım."

Omuz silkiyor. Arkadaş olsun ya da olmasın, bu onu ait olduğu yere geri koymak zorunda kaldığım ilk sefer değil.

Bir hırsıza güvenebilirim. Hırsızlar çalar; bu bekleniyor. Bir katile güvenebilirim. Katiller öldürür.

Ama bir yalancının -ki giderek eşimin bu tanımlamaya daha çok uyduğu görülüyor- ne yapacağı tahmin edilemez.

Bir yalancının bıçağı hangi yöne çevireceğini asla bilemezsiniz.

OceanofPDF.com

32

OceanofPDF.com

LILY

Bütün gün gergindim, ön odada sahibini tekrar görmeye hazır bir köpek yavrusu gibi bekliyordum. Ne zaman ön kapıda bir hareket duysam koltuktan kalkıp oraya koşuyorum.

Ama şu ana kadar sadece hizmetçi, şef ya da teslimat şoförü bir şeyler yapıyordu. Romann değil. Ve her seferinde kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp sandalyeme geri dönüyorum.

Sonunda kapı gıcırdayana kadar açılıyor ve ben de aynı rutini yapıyorum.

Ama bu sefer o.

"MERHABA!" Sinirlerimin arasından elimden geldiğince neşeli bir şekilde söylüyorum. "Ben..."

Kapı şiddetle çarpılarak kapanıyor. Ve gözleri benimkileri bulduğunda, Arktik havası gibi nefesimi kesiyor.

Gülümsemem asmada soldu. "Her şey yolunda?"

"Sen söyle."

Karnımda bir huzursuzluk var ama görmezden geliyorum. Elbette Igor o kadar hızlı ispiyonlamadı. Bütün gün toplantıları olduğunu söyledi, belki de sadece yorgundur. Bu o olmalı. Yorgun.

Onu dırdır etmek istemediğim için ellerini ellerimin arasına aldım ve "Hadi, hadi." dedim. Bir kanepenin yarattığı farka inanamayacaksınız."

Elini elimden çekiyor. "Kendi başıma gayet iyi yürüyebiliyorum, teşekkürler."

Gözlerimi kırıştırıyorum. Sonra huzursuzluk arttıkça dönüp oturma odasına giriyorum.

Eski kanepenin yerini son derece rahat keten kanepem aldı. Romann ona bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Daha sonra gözlerini benimkilere

kaldırıyor. Hala o kadar soğuklar ki, duyulabilir bir şekilde nefes alıyorum ve hafifçe geri çekiliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Ben riske giriyorum.

"Bu bir kanepedir."

Gözyaşlarının eşiğindeyim. Düğünden bu yana buraya kadar geldik. Haftalardır sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi eve geliyor. Beni bir öpücükle, boynumu ısırarak ya da daha fazlasıyla selamlıyorum; bazen kıyafetlerimizi çıkarmadan yukarıya bile çıkamıyoruz. Bir içkiyi paylaşmak veya ona gününden bahsetmek için çalışma odasında onunla oturmamı isteyecek.

Ama bu? Bu adam bir yabancı.

Hayır, bu aslında evleneceğimi sandığım adam. O gitmedi. O başından beri buradaydı.

Dönüyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Öfke ve korku eşit derecede ısınırken onu takip ediyorum.

Yatağı gördüğünde canlanacaktır. Sonunda benim diyebileceğim, katkılarıma değer verilen bir yerim olduğunu hissetmenin beni ne kadar mutlu ettiğini görecektir ve bu da onu mutlu edecektir.

Umarım.

Umut, acımasızca bastırılmadan önce yaklaşık iki saniye sürer.

Yatak odasının kapısını itip açıyor ve başını kaldırmadan banyoya doğru yürümeye devam ediyor. Şaşkın bir halde eşikte duruyorum. Odanın ortasında gururla yer alan yeni yatakta gölgelik, tül perdeler ve ağartılmış ahşap, buz mavisi çarşaflar ve en yumuşak Sherpa'dan yapılmış sade beyaz yorganla uyum sağlıyor.

"Yatağı gördün mü?" Diyorum. Banyonun kapısını açık bırakmış, bu yüzden beni duyabildiğini biliyorum.

"HAYIR."

"Bakacak mısın?"

"Yatak umurumda değil, Lily." Sesi erimiş çeliktir. Ve iyi anlamda değil.

Banyonun kapısına doğru hızla yürürken duruyorum ve "Senin sorunun ne?" diye çıkışıyorum.

Tekrar bana bakıyor ve bakışları bir kez daha suratıma tokat gibi iniyor.

Bundan ilk tanıştığımızda olduğundan daha çok nefret ediyorum çünkü artık kömür karası gözleriyle şişleyerek öldüren sadece benim aptal masumiyetim değil. Bu umut. Umarım bu sefer işler benim için her zaman olduğu gibi gitmez.

Umarım hayat mutsuz olmak anlamına gelmemiştir.

Yüzüne su çarpıyor, ardından havluyla kuruluyor. Onu yere atıp ayrılmak üzere dönüyor. Ama onun yolunda kök salmış durumdayım.

"Yolumdan çekil Lily," diye hırladı.

"Bana sorununun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz." Yumruklarımı kalçalarımın bastırıyorum ve hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışıyorum.

"Sen gerçek bir esersin," diye hırladı. "Söylesene bu konaklama seni tatmin etmiyor mu prenses? Çünkü sizi temin ederim ki, her zaman onları daha da kötüleştirmenin bir yolu vardır."

Bundan şüphem yok; Neyden bahsettiğini ya da neden bu kadar yıkıcı ve nefret dolu bir tonda bahsettiğini bilmiyorum. "Konaklama gayet iyi" diyorum. "Herşey yolunda."

"Sana kötü mü davrandım? Çünkü yaptığım herhangi bir şeyin bu kadar korkunç olduğunu düşünüyorsanız bilmelisiniz ki bu, Disney Land'e yapılan bir gezi gibiydi. Her zaman daha da zorlaşabilir."

Sözler göğüste buz kıracağı gibidir. "Eh, şu anda tam olarak Yakışıklı Prens değilsin," diye karşılık verdim.

Alay ediyor ve gülümsüyor ama bunda mutluluk yok. Romann'ın en başından beri sahip olduğu güvensizlik ve küçümsemeyle bana bakan yaşlı piç versiyonu.

"Yakışıklı Prens bile senin saçmalıklarına katlanamayacak."

Başımı salladım ve gözyaşlarımı geri gönderdim. "Bunu dinlemek zorunda değilim." Gitmek için dönüyorum ama Romann bileğimi yakalıyor.

"Bu kadar çabuk mu gideceksin?" acımasızca çekiyor.

"Gitmeme izin ver."

"Kapa çeneni."

"Bütün çekiciliğini kaybediyorsun, Prens Romann."

Gözlerini küçük yarıklara indiriyor. "En azından sana yalan söylemiyorum."

"Sana yalan söylemiyorum!"

"HAYIR." Elimi kızgın bir kömür gibi düşürüyor. "Lanet olası adamlarımdan bunu yapmalarını istiyorsun."

Yüzüm soluk beyazlaşıyor. Siktir et beni. Haklıydım; en kötü korkularım doğrulandı.

Igor anlattı.

"Romann dinle, açıklayabilirim."

"En güvendiğim çalışanıma neden bana yalan söylemesi için yalvardığını açıkla? Devam et o zaman. Bunu duymak istiyorum." Ona vereceğim açıklamayla alay etmeye hazır bir şekilde kollarını kavuşturdu.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Igor'un sırrımı saklayacağına dair o kadar çok umudum vardı ki. Her şeyin silinip unutulacağını ve Romann'la yaşayabileceğimi düşündüğüm hayatın devam edeceğini.

Ama yanılmışım.

Ve şimdi bu bana pahalıya mal olacak.

"Bugün babamı gördüm," diye fısıldıyorum. "Beni eve getirmeye çalışıyordu."

"Senin nerede olacağını nereden biliyordu?"

Her ne kadar utanmış olsam da, hâlâ öfke patlamaları hissetmekten kendimi alamıyorum. "Belki de güvenliğiniz düşündüğünüz kadar birinci sınıf değildir."

"Eğer baban gibi yaşlı bir aptal oradan gizlice geçebilirse kesinlikle hayır." Yatağının yanındaki masaya doğru ilerleyip telefonun bir tuşuna basıyor. Hat açıldığında "Jakob'a buraya gelmesini söyle" diye bağırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. İstedğim son şey birinin benim yüzümden işini kaybetmesi.

"Senin ustaca belirttiğin gibi, güvenlik sorunlarımla ilgileniyorum."

Onun da işi henüz bitmedi. Teğmen Jakob'un gelmesini beklerken telefonunu çıkardı, bir uygulamayı açtı ve yüzüme doğru itti.

"Kim bu?" Talep ediyor.

Kapının dışındaki sokağa park edilmiş gri bir arabanın yüksek çözünürlüklü görüntülerini görüyorum. Yanıldığımın kanıtlanmasını umarak burnum ekrandaki grenli görüntüyle neredeyse aynı hizaya gelene kadar daha yakından baktım ama hiçbir yanılma yok.

Bu, amcam Paolo.

Ben cevap veremedim Jakob kapıyı çaldı ve davetsizce içeri girdi. "Ne var patron?" Elindeki elmadan bir ısırık alır.

Kahretsin. Kalbim küt küt atıyor. Fazla sıradan davranıyor. Romann onu pişmanlık duymadan yutacak.

Romann, Jakob'a soldurucu bir bakışla bakıyor. "Neden kimse bana İtalyan mudak'ın arabasında kapımın önünde kestirdiğini söylemedi?"

Jakob omuz silkiyor. Etrafındaki tehlike hakkında hâlâ hiçbir fikri yok.

"Bunun bir sorun olduğunu düşünmedim. Saat dört civarında ortaya çıktığından beri hareket etmedi. Onun kim olduğunu bilmiyorum, yani her neyse." Elmadan bir ısırık daha. O aynı zamanda ağzı açık bir çiğnemecedir.

Bence Romann'ı uçurumun kenarına iten şey bu umursamazlık. Bir kaplan kadar hızlı hareket ederek Jakob'un üzerine atlıyor. Adamın gömleğinden bir avuç alıp diğer kolunu boğazına dayadı ve onu sertçe duvara itti.

"O kahrolası bir Benedetti, seni aptal orospu çocuğu. Ve kapının dışında olduğu her dakika karımı tehlikeye atıyor." Romann, Jakob'u öne doğru itiyor ve ardından tekrar vuruyor. Lambalar ve pencere camları kepenklidir. "Lily, babana nerede olduğunu söyledin mi? Sakın bana yalan söylemeye cesaret etme, yoksa bu orospu çocuğunu öldürürüm.

Elma Jakob'un titreyen elinden düşüyor ve bana doğru yuvarlanıyor. Ona bakamadığım için aşağıya bakıyorum.

Bunların hepsi benim hatam. Belki mantıksal olarak bu tam olarak doğru değil, ama doğru geliyor. Suçluluk inkar edilemez.

"Hayır Romann," diyorum uyuşmuş bir halde, "babamı aramadım. İnan bana lütfen. Oraya geri dönmek istemiyorum. Neden yapayım? Babam beni kullandı. Alnıma bir fiyat etiketi yapıştırmış da olabilir."

Romann'ın gözlerine ulaşmak için her türlü çabayı harcamak gerekiyor. Başka bir insanda böyle bir öfke görmemiştim ama korkudan geri çekilemem. Eğer odadan ağlayarak kaçarsam bu zavallı aptala ne

yapacağını kim bilebilir? Gözyaşlarım Romann'ın en kötü yanını ortaya çıkarıyor. Jakob bir daha buradan çıkamayabilir.

Bu yüzden başka yere bakmıyorum. Canavar koca kocamın yüzüne bakıyorum ve kendimi güçlü olmaya zorluyorum; başka hiçbir şey olmasa bile bunun için yeterince güçlü.

Ve bir mucize eseri işe yarıyor.

Romann'ın sakinleşmesi ve Jakob'un gitmesine izin vermesi bir dakika sürer.

"Romann, eğer bu adamın bir tehdit olduğunu düşünseydim..." Jakob bu öneri karşısında dehşet içinde başını salladı.

Romann kapıya elini salladı. "Gözümün önünden çekil. Ve kapıdaki orospu çocuğundan da kurtulun."

Jakob dışarı fırlıyor ve tek kelime etmeden bizi yalnız bırakıyor.

O gidince Romann bana bakıyor. İfadesi bir dakika öncesine göre daha yumuşaktı. "Babanı aramadın mı?"

"HAYIR. Yemin ederim yapmadım."

Boğazımdaki düğümü yutarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve titreyen elimi yanağına koydum.

"Babam bir kumar bağımlısı ve beni bir el poker karşılığında sattı. Utanç verici. Burada olmak istiyorum Romann. Seninle. Burası artık benim evim. Sen benim ailemsin."

Bütün bunları birkaç nefes daha taşlı bir sessizlik içinde sürdürüyor. Acaba yüzüme gülecek mi? Zulüm devam ederse.

Sonra içini çekiyor. "İyi." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirip beni yavaşça öptü. "Ait olduğun yer burası, moya zhena."

Haklı: Artık ait olduğum yer burası. Eşimle birlikte evimizde...

Ölüm bizi ayırana kadar.

LİLY

Sabahları işler daha iyi. Dün gece karanlığın altında seviştik ve uykuya daldık ve güneş doğduğunda nihayet yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum.

Romann benden önce uyandı. Kendime geldiğimde odamızın kapısında duruyordu, pijama pantolonu karın kaslarının V kesiminin altına sarkmıştı, elinde kahve kupası dumanlar tütüyordu.

"Günaydın Kiska."

"Günaydın." diye mırıldandım uykulu bir şekilde.

Odaya girmiyor. Bir dönüm ötede durup beni izliyor. "Hazırlanmalıyız" diyor.

"Ne için hazır? İkinci kısım?" Yatakta yanımdaki yerini okşuyorum, alt dudağımı ısıırıyorum ve geceliğimin askısını aşağı iterek çıplak omzumun bir kısmını ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

"Sen bir cadalozsun," diye kıkırdadı. "Amansız."

"Bu gelip gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Gülümseyip kahve fincanını masaya bırakıyor.

Yirmi dakika sonra terliyim, ağrım var ve tamamen uyanığım.

Romann, "Bunu kendim bilmeseydim, bir aydan daha kısa bir süre önce bakire olduğuna asla inanmazdım" diyor. Alnını benimkine yasladı, siki hâlâ içime gömülüydü.

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

"Kesinlikle." Üzerimden yuvarlandı. "Ama artık gerçekten hazırlanmamız gerekiyor. Duşa gir."

"Ne için hazır?"

"Randevumuzdayken seks kokusu almak ister misin?" O sorar.

"Buluşma?" diye haykırıyorum. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"Şimdi bunu duyuyorsunuz."

"Hmph." Dudaklarımı büzdüm ve somurtuyormuş gibi yaptım. "Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım."

Beni duşa soktu -her ne kadar hızlı ve açgözlü bir orgazm için beni parmaklamak zaman alsa da, sanırım o kadar da acelemiz yoktu- ve dışarı çıktığımda yatağın üzerine bir kıyafet sermişti. Benim için. Kalçaya kadar yırtmaçlı, altın kolyeli ve uyumlu pırlanta işlemeli, bilek boyu lacivert yazlık güneş elbisesi.

Adam neyi sevdiğini biliyor. Ve o her zaman, her zaman haklıdır.

Danilo her zamanki gibi ön tarafta bekliyor. "Günaydın patron. Günaydın hanımefendi," diyor yaklaştığımızda. Arabaya binmeme yardım ediyor ve ardından bizi Romann'ın özel uçak hangarına götürüyor.

"Bir jet? Nereye gidiyoruz?" Hostes bize kahve koyarken sordum.

Romann sadece gülümsüyor. "Göreceksin."

Yine hmph yapıyorum ama o kadar da umursamıyorum. Bu, dün ondan gördüğüm soğuk ve öfkeli bakıştan çok daha iyi. Bu ince gülümsemeler, iç şaka mı? Bu şeyler hoşuma gidiyor. Aslında çok hoşuma gidiyor.

Ben bir aşk romanı okurken o bir dosya klasörünü inceliyor. Yanımızdan kabarık pamuk bulutları geçiyor. Altımızdaki Orta Amerika'nın yama işi dışında pek bir şey göremiyorum.

Bulut örtüsünün arasından çıkan yeşil bir meşaleyi görünce nefesim kesilerek nerede olduğumuzu fark ettim.

Romann'ın kolunu tutuyorum. "Yapmadın!"

"New York'a hoş geldiniz." dedi gülerek.

Özel havaalanının pistinde taksiyle ilerliyoruz. Durduğumuzda ve açılan merdivenlerden aşağı indiğimizde, aşağıda bizi karartılmış bir şehir arabasına kadar eşlik etmek için bekleyen üniformalı bir şoförü görüyorum.

Oradan otelimiz Surrey'e kısa bir yolculuk var; mermer zeminler o kadar parlak ki, ufuk çizgisinin yansımaları görebiliyorum. Üst kattaki süitimizde kuyruklu bir piyano, bir filin sığabileceği kadar büyük bir jakuzi ve Central Park manzaralı geniş bir balkon bulunmaktadır.

Korkuluklara karşı duruyorum ve hayatımın içinde nefes alıyorum.

Romann arkamdan çıkıp beni bedeniyle balkon korkuluğu arasına sıkıştırdı. Başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Güzel sürpriz" diyorum ona. "'İyi' aslında yetersiz bir ifade olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kollarına döndüm ve ellerimi omuzlarına koydum. "Kesinlikle."

"Eh, dahası da var."

Sırıtiyorum. "Söyle."

"Belki akşam yemeği yiyebiliriz, alışveriş yapabiliriz, bir gösteri görebiliriz diye düşündüm."

Sonra arka cebinden Broadway biletlerini çıkarıyor ve ağzım açık kalıyor.

"Şaka yapıyorsun. Aslında şaka yapıyorsun. Bu gösterinin biletleri aylardır tükendi. Bu şeye son dakika bileti alabilmek için başkan gibi olmanız gerekiyor."

"O halde sanırım bu seni First Lady yapıyor."

Gülüp yüzümü göğsüne gömdüm. "Sen kimsin?" Tekrar tekrar fısıldıyorum. "Nereden geldin?"

O güldüğünde, bunu duyduğum kadar hissediyorum da. "Onaylamana sevindim."

"Onaylamak?" Arkama yaslanıp onu bir öpücük için aşağı çekiyorum. "Bayıldım. Bu şimdiye kadarki en iyi sürpriz."

"İyi. Hadi öğle yemeği yiyelim çünkü açlıktan ölüyorum. O zaman bu gece giyecek bir şeyler alırız."

Beni odanın içine çekiyor ve o bir şoför çağırırken ben de kendime geliyorum. Hazır olduğumda özel asansörde el ele lobiye iniyoruz.

"New York'u görmeye hazır mısınız?" Kapılar açılmadan hemen önce soruyor.

Parmaklarını parmaklarımdan arasına sıkıştırıyorum. "Hazır" diye fısıldıyorum. "Yol göster."

Ve liderlik ediyor. İçkilerle dolu limuzine binmem için kapıyı tutuyor. Romann kendine bir viski dolduruyor ve bana bir şişe su veriyor; ben içemeyecek kadar heyecanlıyım. Eğer aptal gibi görünmeden her şeye bakmak için kafamı pencereden dışarı çıkarabilseydim, bunu yapardım. Ama Romann muhtemelen buna pek istekli olmayacaktır, o yüzden heyecanımı dizginliyorum.

Beşinci Cadde rüyadan çıkmış bir şey gibi. Dünyanın sunduğu en iyi şeylerin sonsuz sıraları. Gucci ve Louis ve Prada ve Versace ve Dolce. Her şey yaldızlı ve ışıltılı.

Aşırı hevesli yayaların altında ezilmemek için Romann beni birden fazla kez sarmak zorunda kaldı. En azından trençkotlu bir adam yanıma çok yaklaşıncaya kadar. Romann ona sert bir bakış attı ve o andan itibaren geniş bir mesafe yakaladık.

Penceresinde gözüme çarpan, ışıltılı kumral tül elbisenin bulunduğu muhteşem küçük bir butiğe daldım. Ben denemeye giderken Romann rahatlayıp koltuğa oturuyor.

Soyunma odasındaki şeyi kıvrıp yerine yerleştirirken kendime engel olamıyorum; duruyorum ve ona bakıyorum.

Romann'ın nerede olduğu önemli değil; her zaman son derece rahat ve kendinden emin görünüyor. O bir kraldır, bir güneştir, tüm evrenin etrafında döndüğü ağırlık merkezidir.

Ve etrafı aynalarla kaplı o karlı beyaz arka koltukta otururken, o daha çok her şey. Daha güzel. Daha erkeksi. Daha etkileyici.

Baktığımı gördü ve göz kırptı. "Orada çıplak olduğunu bilerek burada oturabilir miyim bilmiyorum" diye seslendi.

"İnsanlar seni duyabiliyor!" Ona tısladım.

Gülüyor ve umursamıyormuş gibi omuz silkiyor; çoğunlukla da umurunda olmadığından eminim.

Duraklatıyorum, kızarıyorum ve sonra şunu ekliyorum: "O halde gelip bunu biraz daha sessiz bir yerde tekrar söyleyen iyi olur."

Romann bir kaşını kaldırdı ve yavaşça kendini açarak bana doğru ilerledi. Yeterince yaklaştığında elini yakalamak için uzanıp onu soyunma odasına doğru yürütüyorum.

Bazen kendimi onun geçmişini merak ederken buluyorum. Benden önceki hayatını hiç sormuyorum, muhtemelen dışarıda teninin tadını ve geldiğinde nasıl ses çıkardığını bilen binlerce, hatta sadece bir kadın olup olmadığını bilmek istemediğim için.

Ama bunların hepsi benim için çok yeni. O benim her şeyim. İlkim ve sonum. Acaba benden ne kadarını güçlü ellerinde tuttuğunu biliyor mu?

Sadece bedenim ya da özgürlüğüm değil...

Ama aynı zamanda kalbimi de.

Ama şimdilik tüm bunları bir kenara bırakıp onu öpmek kolay. Ve kapıyı arkasından kapattığında bundan çok daha fazlasını yapmak kolaydır.

Onu bankta oturtup üstüne oturuyorum. İki elimle kucaklarımızda dolaşırken aletini fermuarından kurtarıyorum ve üzerine düşebilmek için külotumu kenara çekiyorum.

"Ah..." içimi doldururken iç çekiyorum. Her zamanki gibi mükemmel.

Beni kendine yakın tutuyor ve fısıldıyor: "Kiska..."

Her zaman olduğu gibi neredeyse anında gelmemi sağlamak yeterli.

Patlamak üzere olana kadar üzerinde zıplıyorum. Daha sonra, işaretleri gördüğümde, aşağı iniyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu ağzımda bitirebilsin diye bütünüyle yutuyorum. Kalçaları dudaklarıma çarpıyor ve elleri saçlarımin arasından geçiyor.

Orgazmdan aşağı inerken, "Sen lanet bir rüyasın" diyor.

"O halde uyanmayalım," diye dalga geçiyorum.

"Asla" diyor ciddiyetle. "Asla."

Üzerimi değiştirip tazelendiğimde, Romann elbisenin parasını çoktan ödemiş ve tezgahta beni bekliyordu. Bu kadar muhteşem bir şey giydikten sonra normal sokak kıyafetlerime döndüğümde kendimi pasaklı hissediyorum.

Ama yarı gülümseyerek, parlak gözlerle beni izleme şekli midemden her yerime sıcaklık saçıyor.

Keşke bana ayakkabı getirmem gerektiğini söyleseydin, diye iç geçirdim. "Elbiseyle harika görünecek bir çiftim var."

"Onları almak için uçağı geri mi göndereyim?"

"Toprak Ana'nın emisyonları takdir edeceğini düşünmüyorum. Bunu B Planı'na saklayalım. Belki burada bir şeyler bulabiliriz. New York'ta ayakkabı sattıklarını mı sanıyorsun?"

Başını sallıyor. "Aslında tam yerini biliyorum."

Nedense bu masum küçük söz aklıma takıldı. Bunu daha önce başka biriyle yaptı mı? Bilmek istemiyorum. Hiç bilmek istemiyorum.

Ama aynı zamanda... Aptal durumuna düşmekten korkuyorum.

Tekrar arabaya bindiğimizde şoföre bazı talimatlar veriyor ve butikten uzaklaşıyoruz. Romann koltuğa yaslanıp rahatlıyor.

"Eğer hala evde yaşıyor olsaydın bugün ne yapıyor olurdun?" O sorar.

Artık haftanın hangi günü olduğunu, hangi ayda olduğunu bilmiyorum. Ama ne olursa olsun cevap aynı olacaktır. "Şarkı söyleyecektim. Alıştırma yapmak."

"Onu sevdin mi?"

Başka birinden geliyorsa bu aptalca bir soru gibi görünebilir. Ama Romann'dan gelince, bu o kadar ciddi, özgün ve dürüst ki ona hak ettiği cevabı veriyorum.

"Benim için önemli olan tek şey bu," dedim usulca. "Sana kadar."

Cevap vermeden veya başka bir soru sormadan önce araba eski bir endüstriyel binaya benzeyen bir şeyin önünde duruyor. Dışarıya doğru itilebilen pencereleri, tuğladan bir ön cephesi ve lekeli çift camlı kapıları var.

"Ee, neredeyiz?" diye soruyorum.

Babam sayesinde, konu cesetlere ya da yarım yamalak, gece yarısı poker oyunlarına ev sahipliği yapıyormuş gibi görünen binalara gelince hâlâ birkaç güven sorunu var.

"Martin Herrera'yı tanıyor musun?"

"Vay be. Martin Herrera yalnızca bir sonraki Christian Louboutin'dir."

Neşeyle çığlık atmak ya da başka saçma fangirl gösterileriyle kendimi ele vermek istemiyorum ama... kendi Martin Herrera ayakkabılarıma sahip olmak bir fantezinin ötesinde.

"Bekle" dedim aniden. "Martin'in kim olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Yapmamalı mıyım?"

"Yani on dörtten dört yüze kadar kadınlar onu tanıyor. Ama sen tam olarak onun çekirdek demografisi değilsin. Adam dünyanın en güzel kadın ayakkabısını yapıyor."

Romann gülüyor. "Ah dostum. Martin seni sevecek. Haydi, bekliyorlar."

Şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Ama başını arabaya uzatıp ona katılmak isteyip istemediğimi sorduğunda ciyaklayıp aceleyle dışarı çıktım.

İşaretsiz kapılardan minimal dekorasyonlu lobiye adım attığımızda Romann elimi tutuyor. Yalnızca beton bir duvara zarifçe damgalanmış Martin imzalı filigranı görüyorum. Aksi takdirde nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim olmazdı.

Martin'in neye benzediğine dair hiçbir fikrim olmadığını büyük bir şaşkınlıkla fark ettim. Kambur ve telaşlı, çevik parmakları ve keskin gözleri olan yaşlı bir İtalyan adam hayal ediyorum.

Bu yüzden bir kapı aniden açılıp Amazonlu sarışın bir kadının dışarı fırlamasına şaşırıyorum. Romann'ı kucaklıyor, her yanağını öpüyor, sonra bana bakmak için dönerken kolunu onunkinin arasından geçiriyor.

"Martina, bu benim karım Lily. Lily, bu Martina Herrera."

"Martina'ya mı?" Ciyaklıyorum. "Değil mi... Martin?"

"Erkek isimleri daha çok satıyor" diye açıklıyor huysuzca. Sonra Romann'a şöyle dedi: "'Karısı' mı dedin? Davetiyem postada mı kayboldu?"

Roman kıkırdar. "Küçük tuttuk."

Kadın gülüyor. "Annem bana abartılı bir düğünün olduğunu söyledi ama ben olmaz diyorum. Romann Sorokin hiçbir şeyi yarım bırakmıyor." Kendi şakasına gülüyor, sonra kolunu benimkinin arasından geçiriyor. "Gel, küçük karım." Yürürken ayaklarına bakıyor. "Yedi beden mi?"

"Evet." Sesimin tiz gıcırtısının onu sağır etmesi ihtimaline karşı başımı sallıyorum. "Yedi."

Onun girdiği kapıdan içeri girdiğimizde bina canlanıyor. Her yönde makineler, çalışma masaları ve şövaleler görüyorum. Onlarca insan oradan oraya koşuşturuyor. Kimse bizimle ilgilenmiyor.

"Bu büyülü," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Noel Baba'nın atölyesi gibi."

Martina beni dehşete düşürerek duyuyor ve gülüyor. "Bu beni Noel Baba yapar mı canım? Gerçekten bu kadar şişman ve kıllı mıyım?"

Beyazlıyorum. "HAYIR! Hayır. Sen, ah, sadece sen..."

Tekrar güldü ve yanağımı okşadı. "Neden bunu seçtiğini anlıyorum, Romann. Kızdığında çok masum görünüyor."

Martina bizi, bükme kolunun üzerinde bir çalışma lambasının eskiz defterine ışık saçtığı bir tasarım masasına götürüyor. Masanın önündeki duvarda başka çizimler de asılıydı; ayakkabılar o kadar güzel ve o kadar zengin ayrıntılara sahipti ki neredeyse ayaklarımın üzerinde hissedebiliyordum.

"Aman Tanrım," diye patladım. "Demek istediğim, bunlar çok hoş."

Fangirl aptallığı ile kıcıma bir sopa varmış gibi ses çıkarmak arasında gidip geliyorum. Kendini toparla, Lily. Sadece normal bir insan gibi davran.

Roman kıkırdar. "Bu akşam bir gösteriye gideceğiz. Lily'nin buna uygun bir çift ayakkabıya ihtiyacı var." Telefonunu çıkarıyor, ekrana birkaç kez dokunuyor ve Martina'ya doğru çeviriyor.

"Lezzetli." Romann'ı dürtüyor. "Sen şanslı bir kızsın, biliyorsun. Erkeklerden nefret etmeseydim bunun için benimle kavga etmeni sağlardım.

"Dikkatli ol," diye uyardı Romann onu sırtarak. "Lily bir savaşçıdır."

"Şimdi mi?" Martina başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden anlayışlı bir gözle beni süzüyor. "Evet, şimdi siz söyleyince orada bir miktar ateş görüyorum."

Daha çok kızardım, bu da ikisinin daha çok gülmesine neden oldu.

"Her neyse," diyor Romann, "gösteri bu gece. O zamana kadar bir şeye ihtiyacımız olacak."

Martina tıslayıp ellerini ona doğru çırpıyor. "Şunu yap, bunu yap" diyor. Hiç sabrınız yok mu?"

"Hiçbiri," diye yanıtlıyor Romann düz bir yüzle. "Hiç yapmadım."

"Ben de senin gibi olmasaydım seni küçümserdim, Romann. Evlilik seni hiç yumuşatmadı. Ya da" diye ekliyor, ona daha yakından bakarak, "belki de öyledir. Daha önce yüzünde böyle bir gülümseme gördüğümü hatırlamıyorum."

Roman gülümsüyor. "Bu dostane bir ziyaret mi, yoksa terapi seansı mı, Martina?"

Kadın, "Dinle," diye karşılık verir, "benim binama gelip benden mucizeler istiyorsun. Bir mucize yaratan biri olduğum için senin için şanslısın. İşim

bittiğinde, akşam yemeğini onun ayaklarının dibinde yemek isteyeceksin.

Bana dönüyor. "O öyle bir adam ki. Nasıl yönetiyorsun?"

Sonra Romann'a döndüm: "Git. Onu bazı turistik yerleri görmeye veya beslemeye götürün. Akşam giyinmek için odanıza döndüğünüzde ayakkabılar orada olacak."

Romann gözlerini kıstı. "Kimse benimle bu şekilde konuşup da yaşayamaz, Martina." Ama yarı gülümsüyor.

"Ne kadar büyük, korkutucu bir mafya patronu. Eminim sevdiği her şeyden kurtulabilir. Ben de öyle yapacağım. Bana göz kırptıyor ve sert bir şekilde ekliyor: "Şimdi dükkanımdan çık. Bugün seni bir daha görmek istemiyorum. Gelininizin beslenmesi gerekiyor.

Eğilip yanağımı avuçluyor. "Sen bir hazinesin sevgilim. Asla unutma."

Sonra dönüp dikkatini çalışma masasına odaklıyor ve sanki biz artık onun için yokmuşuz gibi oluyor.

Başım dönüyor. Martina Herrera şahsen bir kasırga parlarken açıkta durmak gibidir. Çıkışın hangi tarafta olduğundan tam olarak emin değilim, başım o kadar çok dönüyor ki.

Ve dürüst olmak gerekirse ayrılmak istemiyorum. Sihrin gerçekleşmesini izlemek istiyorum ama konuşabildiğimi hatırladığım anda çoktan kapıya varmıştık.

Belki de bu en iyisi. Bazı şeyler kelimelerle anlatılamayacak kadar fazladır.

Le Grande Boucherie'de hafif bir öğle yemeği yiyoruz, Romann sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ikimiz için de sipariş veriyor. Her lezzetli lokmayı ve kırıntıyı yutuyorum.

Oradan helikopterle Özgürlük Anıtı'na gidiyoruz ve geri dönüp Central Park'ta bir fayton yolculuğuna çıkıyoruz.

Otele döndüğümüzde elbisem, Martina'nın ayakkabılarıyla birlikte yerdeki bir kutuda hangarda bekliyor. Kapağını açıyorum ve yarattığı şeyi görünce büyük bir sevinçle çığlık atıyorum.

Güzeller. Dikişleri kusursuz, baldırımın alt kıvrımını çevreleyen bronz metalik vurgulara sahip, çarpıcı siyah deri. Sabırsızlandığım için onları çırılçıplak giydim, sonra elbisemin içine girip yeniden bağırdım.

"Uyuyorlar mı?" Kapı eşiğinden Romann'a şakalar yapıyor. "Korkarım mağaza iade konusunda seçici davranıyor."

Dönüp üçüncü kez ciyaklıyorum. Bu sefer sorun ayakkabılar değil, Romann.

Bu adamın smokine yaptığı şey yasa dışı olmalı. Kelimenin tam anlamıyla paha biçilemez derecede pahalı bir elbise ve topuklu ayakkabılarla bile kıyaslandığında ben bir hiçim.

Ancak Romann'a bakarak bunu bilemezsiniz. Kapıdan boy aynasının yanında durduğum yere doğru ilerlerken gözleri üzerimde geziniyor ve arzuyla kararıyor.

"Muhteşemsin," diye mırıldandı, tüylerimi diken diken eden bir sesle kollarımın arkasında.

"Sen de o kadar kötü temizlenmiyorsun," diye şakayla karşılık verdim.

Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu gece burada kalmak istemediğine emin misin? Kasabaya çıkmadan önce yatağı denememek ayıp gibi görünüyor."

"İkna olabilirim. İstedğin bu mu?"

"İstedğim bu elbiseyi vücudundan aşağı doğru soyup dilimle takip etmek."

Meme uçlarım muhtemelen kumaşı delecek kadar sertleşmişti ve o henüz bana dokunmamıştı bile. Ama dürüst olmak gerekirse, bedenimin ona tepki vermesi için ikimizin de bana dokunması gereken noktayı çoktan geçtik. Görüş alanıma girdiği anda oluyor.

"Neredeyse bir Broadway gösterisi kadar iyi."

"Neredeyse?" şakacı bir şekilde hırlıyor. "Orada kelime seçimini yeniden düşünsen iyi olur, moya zhena."

"Beni yap."

Gülerek dişleriyle boynumu ısırıyor, sonra tekrar hırlayıp kendini geri çekiyor. "Hadi. Bu odadan bir daha çıkmadan önce bu odadan çıkmalıyız."

Le Bernardin'de Romann'la birlikte mum ışığında akşam yemeği, yemekten servise, dekordan şirkete kadar mükemmelliktir.

"Hayatında ne yapmak istiyorsun, Lily?" bu tür sorular için sakladığı o ciddi sesiyle tekrar soruyor.

Peçeteyle dudaklarımı siliyorum. "Şey, önce..." -Babam beni bir poker oyununda kaybetmeden önce bunu söyleyecektim, ama bu kadar güzel bir yerdeyken bu biraz kaba görünüyor-"...her şey olup bitmeden ve biz evlenmeden önce, Julliard'da bir müzik konservatuvarı programına gitmek istiyordum. Zaten kabul edildim aslında."

O gülüyor. "Seni mağaralarda duydum. Seni geri çevirmekle aptallık etmiş olurlar."

Çok uzun zaman önceymiş gibi görünüyor. Haftalar değil, yıllar. O mektubu elime ilk aldığım zamanki halimden farklı bir insanım. "Profesyonel bir şarkıcı olmak istiyordum."

"Ve artık bir Bratva papazının karısı olmak kötü bir alternatif mi?"

İltifat için yalvarmıyor. Romann Sorokin o tür bir adam değil. O, her günün her dakikasında ne istediğini bilen ve onaylanmaya ihtiyaç duymayan bir adamdır.

Şanslıyım ki ben onun istediği kişiyim.

Ya da öyle diyor. Yavaş yavaş ona inanmaya başlıyorum.

“Bu birinin diğerinden daha iyi olmasıyla ilgili değil. Senin karın olmayı seviyorum. Bu tutkuyla ilgili. Sevdiğim bir şeyi kendimden başka kimse için yapmamayı istemekle ilgili.”

"Tutku her bakımdan keser, moya zhena." Neredeyse üzgün bir şekilde gülümsüyor.

Bunu söylemek gizemli bir şey. Arkasındaki hikayeyi duymak istiyorum ama o bakışı siliyor ve onu zaten çok iyi tanıdığım buzlu Sorokin cephesinin arkasına sıkıştırıyor.

Boğazını temizliyor. “Her neyse, gösterinin zamanı neredeyse geldi.”

Hemen önümüzde bekleyen arabaya doğru ilerliyoruz. Dirseğini tutarak, Bugün için teşekkür ederim Romann, dedim. "O... her şeydi."

Aniden üzülüyorum. Bu gün o kadar mükemmeldi ki bunun için hiçbir sebep yok ama o duygu yine de orada. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kurtulamadığım derin bir melankoli. Tek seçeneğim bu duyguları bir kenara atmak.

O gülüyor. "Teşekkür ederim."

Arabanın penceresinin ötesinde kasaba yaşıyor. İnsanlar kaldırımlarda geziniyor, fotoğraf çekiyor, dünyanın en harika şehrinin tadını çıkarıyor. Arabanın içinde rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Romann elimi tutuyor. Sıkıldığında melankolinin kenarlarının bulanıklaşmaya ve solmaya başladığını hissediyorum. Bunu bana yapıyor. Bunu benim için yapar.

Bir şekilde Romann Sorokin benim tesellim oldu. Ve bunu ben fark etmeden yaptı.

LİLY

Gösteriden sonra gevezelik etmeden duramıyorum. "Muhteşemdi. İnanılmaz. Yapmıyorum bile... Yapamıyorum bile... Sonunda sıfatlarım bitti ve sadece iç çektim. "Teşekkür ederim Romann. Teşekkürler teşekkürler teşekkürler."

"Açık olmak gerekirse: beğendin mi?"

Gülüyorum ve onu dövüyorum. Beni hemen geri savuruyor, kıcıma bir şaplak atıyor; bu da elbette günün her saatinde çaba harcamadan ortaya çıkardığı o tanıdık ihtiyaçla kalçalarımın karıncalanmasına yetiyor.

Tekrar kıkırdadım ve onun yanında otele doğru yürüdüm ve lobiden geçerek özel asansörümüze doğru ilerledim. Asansör bizi yukarı taşımaya başladığında, "Bir şey daha var..." diyor.

Sesindeki bir şey kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Kötü bir şey mi?"

Omuz silkiyor. "Bundan ne çıkaracağını bilmiyorum."

"Romann, beni korkutuyorsun." Aniden midem sinirden çalkalanıyor.

Ama asansörün geldiğimizi bildirmek için çalmasından önce daha fazla soru soracak vaktim yok. Kapılar gürültüyle açılıyor. Romann elimden tutup beni süite götürüyor...

Ve çenem düşüyor.

"Özgürlüğümü alacağımı düşündüm."

İlk önce nereye bakacağımı bilmiyorum. Odanın her yeri göz kamaştırıyor. Gümüş kovalarda şampanyalar soğuyor, yere gül

yaprakları saçılıyor, her yüzeyde mumlar yanıyor. Bir dergiden fırlamış gibi ya da ateşli bir rüya gibi.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" İnanamayarak fısıldıyorum.

"Fazlası var."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Daha fazla? Daha ne olabilir ki?"

Beni yatak odasına yönlendiriyor. Burada da durum aynı; göz alabildiğine mumlar, yatak örtüsünde gül yaprakları, geldiğimizde orada bulunan beyaz Mısır pamuğunun yerine kırmızı saten çarşaflar. Lüksün vücut bulmuş hali. Bu, aşkın vücut bulmuş halidir.

Mükemmel.

Yatağın üzerinde, etrafına kırmızı bir fiyonk bağlanmış ayrı bir kutu dikkatimi çekiyor. "Bu da ne?"

Romann kurt gibi sırtıyor. Cildimin mümkün olan en iyi şekilde diken diken olmasını sağlar. "Bu daha da fazlası."

"İçinde ne var?"

"Aç ve öğren."

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıp yayı çözüyorum. Kapağı çıkardığımda çenem yeniden düşüyor ve yanaklarım alev alıyor.

Siyah kağıt mendilin arasındaki kutunun içinde siyah ipek, göz bağı, iki çift siyah deri kelepçe, ileri teknoloji ürünü uzaktan kumandalı bir vibratör ve aromalı vücut jeli ve kayganlaştırıcı kutular buluyorum.

Ona baktım. Sırtışı bir adım daha genişledi ve bunun beni ne kadar ateşli ve çaresiz kıldığını görünce ürperdim. O gözler çoktan beni soydu.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" Bunu zaten sorduğumu biliyorum ama hâlâ bunun gerçek olduğuna inanacak gücü bulamıyorum. Kendimi çimdikliyorum ve canım acıyor, o yüzden rüya göremiyorum.

Ama gerçek hayat hiçbir zaman bu kadar güzel olamaz.

Romann bana doğru yaklaşıyor. Smokin giymiş bir yırtıcı hayvan gibi yavaş ve tehlikeli. İçgüdüsel olarak geri çekildim ama yatak dizlerime çarptı ve gidecek başka yerim kalmadı.

"Hepsini senin için yaptım moya zhena. Senin için Kiska. Senin için güzel gelinim."

Sözleri öpücüktür. Her biri bana sıcak ve baştan çıkarıcı baskı yapıyor.

Artık neredeyse üstümde. Sesi alçak, gürleyen bir hırıltıya dönüşüyor. "Bu gece bana teslim olmanı istiyorum." Yaklaşıp boynumun kulağımla buluştuğu yeri öptü. "Tamamen..." Bir öpücük daha, bu diğer tarafta. "Ve kutsal değil."

Ben titreyen bir ihtiyaç birikintisiyim. Bu yüzden böyle bir durumda söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum: "Ben seninim."

Sanki bu dansa üzerime düşeni mükemmel bir şekilde yapmışım gibi başını salladı. "Ayağa kalk" diye emir veriyor.

Tellere bağlı bir kukla gibi yükseliyorum. Vücudumun sahibi o ve henüz parmağını bile kıpırdatmadı.

"Dönüş."

Yavaşça olduğum yerde dönüyorum. Romann'ın gözleri açlıkla üzerimde geziniyor. Ellerinin elbisemin arkasındaki fermuara gittiğini hissettim. Yavaşça geri alıyor ve her metal dişin tık sesinin sessiz odada yankılanmasını sağlıyor. Ağır nefes alışverişim diğer tek ses.

Sonra elbisenin yarısını ayaklarımın dibine kadar soydu. Şu anda her his daha da arttı. Güllerin, şampanyanın ve kocamın kokusunu sanki sadece benim ve benim için hazırlanmış bir buket gibi koklayabiliyorum. Pürüzsüz satenin tenim üzerindeki lezzetli kayması neredeyse kendi başıma gelmemi sağlıyor. Elbisemin altında çıplağım, bu yüzden odaya hava girdap gibi girip beni serinlettiğinde göğüs uçlarım sertçe çıkılıyor.

Tüm bu süre boyunca Romann dudaklarını yalarken ve elini kalçamın kıvrımı üzerinde kaydırırken sadece bakıyor.

Beni tekrar kendisiyle yüzleşmem için döndürdü, şimdiye kadar her şeyi yaptığı gibi yavaşça. Bekleme oyunu beni deli ediyor.

"Seni istiyorum." diye fısıldadım umutsuzca.

Gülüyor; bir şimşek gibi doğrudan karnıma inen bir ses. "O kadar sabırsız ki" diye düşündü. "Küçük Kiska beklemek istemiyor."

"Lütfen..."

Ona uzanıyorum ama bileğimi eliyle yakalıyor. "Henüz dokunabileceğini söylemedim sevgilim."

Beni tutarak yatağın etrafında gezdiriyor. "Yukarı." Üzerine tırmanıyorum ve onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Ceketini çıkarırken gözleri benden hiç ayrılmıyor. Preslenmiş beyaz gömleğinin içindeki pazılarının şişkinliğini izliyorum. Düğmeleri teker teker çözüyor, sonra gömleğini dikkatlice çıkarıp ceketıyla birlikte yakındaki koltuğun üstüne koyuyor. Ayakkabılarından çıkıyor.

Ve her şey yavaş, acı verecek kadar yavaş. Bakmadan sırlıslıkla olduğumu ve vücudumun her santiminin ihtiyaçla yandığını biliyorum.

Elbette Romann da bunların hepsini biliyor.

Bu da elbette beni daha da uzun süre bekleteceği anlamına geliyor.

Ayakkabılarından çıkıyor. Tokasını çözüyor, kemerini çıkarıyor, pantolonunu ve boxerını çıkarıyor.

Sonra tüm güzel görkemiyle karşımda. Aleti camı kesecek kadar sert, vücudu mükemmel kaslardan oluşan dalgalı bir doku.

Ama beni en çok etkileyen gözler. Romann Sorokin'in takıntı yapmaya değer pek çok kısmı var ama gözler? Beni ona esir tutan asıl şey bunlar.

“Buraya gel” diyor. İtaatkar bir şekilde öne doğru sürünüyorum ve o da etrafımdaki göz bağıını sıkıyor.

Acınası bir şekilde inliyorum. Onu görmek istiyorum ama direnmemem gerektiğini biliyorum. Ne olursa olsun ona güveniyorum. Kocam ne yaptığını tam olarak biliyor.

"Yatırmak."

Sırt üstü yattığımda hareketi hissediyorum. Bileklerimi ve ayak bileklerimi yatağın dört direğine kelepçeledi. Ona karşı tamamen açığım ve hiç bu kadar açığa çıktığımı ya da bu kadar tahrik olduğumu hissetmemiştim. Güvenlik açığı bir atış saf adrenalin gibidir. Tepeden tırnağa titriyorum.

Bu kez yatağın ayakucunda daha fazla hareket var.

Sonra başlıyor.

Ayak tabanlarımdan ayak bileklerime, baldırlarıma, dizlerimin arkalarına kadar öpüyor. Her hassas, hassas nokta bir anlığına dikkatini çeker. Ve her geçen dakika geçtikçe ihtiyacımın ıslak merkezine daha da yaklaşıyor.

Dizimi geçtim. Uyluğuma. Kalçamdaki kıvrım.

Yarığımdan sıcak ve ağır bir nefes alıyor ve ben kontrolsüz bir şekilde titriyorum. Bir an, beni burada çaresizce serbest bırakılma isteğiyle bırakıp bırakmayacağını merak ettim. Elbette Romann Sorokin bile bu kadar zalim değil.

Sonra en sonunda beni baştan aşağı yalıyor.

Ve ikinci kez. Bir üçüncü.

Dördüncüsü bunu yapanın ne olduğu ve iki parmağını aynı anda üzerime kaydırduğunda, büyük bir karmaşa içinde patlıyorum. Hiçbir şey söylemeden nefesim kesiliyor ve kelepçeleri çekiyorum. Beni sıkıca yerine sabitliyorlar.

"Roman...!" Bağırıyorum ama o acımasız. Ben uçuşumun kenarına düştüğümde bile durmuyor. İçimdeki parmakları yalayıp kıvırıp duruyor.

İkinci orgazm, birincinin hemen ardından gelir. Romann'ın vücudumdan yukarı kaydığını, karnıma, boynuma ve göğüslerime öpücükler yağdığını hissettiğimde hala nefes nefeseydim ve parmak uçlarımda hissi yeniden kazanmaya çalışıyordum.

Sonra onun horozu benim açılışla dalga geçmeye başlıyor. Bir kapağın çatladığını ve keskin nane kokusunu duyuyorum. Kutudaki yağlardan birini kullanıyor olmalı.

Aslında buna ihtiyacımız olduğundan değil çünkü hiç bu kadar ıslanmamıştım. Ve sıraya girip acı dolu, mutluluk dolu santimleri bana doğru ittiğinde, bu konuda ne kadar haklı olduğumu fark ettim.

Ona olan ihtiyaçtan sırlıslıkam oldum. Her parçam onun her parçasını istiyor.

"Daha derine" diye yalvarıyorum. "Hepinizi bana verin."

Her zamanki gibi kocam teslim ediyor.

Bundan sonra ne olacağından pek emin değilim. Beni uzun bir süre yavaş ve nazikçe sikiyor, sonra bacaklarımı serbest bırakıyor, böylece topuklarımı sırtının alt kısmına sarabiliyor ve onu daha da derinlere itebiliyorum.

Tekrar tekrar geliyorum. Sonunda, sanki saatler sonra Romann da bunu yapıyor. Beni onunla dolduruyor. Beni onun olarak işaretliyor.

Sonra bileklerimi serbest bırakıp bana uzun bir süre sarılıyor. Neredeyse uykuya dalacağım sırada beni jakuziye taşıyor ve yavaşça yıkıyor. Acele etmeden kollarıma ve bacaklarıma sabun sürüyor. Bütün bu süre boyunca ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Cildim buruşmaya başladığında dışarı çıkıp beni yumuşak, yumuşak bir havluya sarıp tekrar yatağıma taşıyor.

Romann'ın arkamdan sürüklenmeye başladığını hissedebiliyorum.
"Roman?" Karanlığa fısıldıyorum.

"Hı?"

"Bana bir şey söyleyecek misin?"

"Nasıl bir şey?"

"Söyle bana..." İstedığımı tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.
Bu geceyi her bakımdan mükemmel kılacak küçük bir parçanın eksik olduğunu biliyorum.

Sonra şu kelimeleri buluyorum: "Bana kimseye söylemediğin bir şey söyle. Senin hakkında sadece benim bileceğim bir şey."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve tekrar uykuya dönüp dönmediğini merak etmeye başladım. Belki çok ileri gittim. Belki de bu aptalca, çocukça bir istek ve o da ona hak ettiği muameleyi gösteriyor.

Ancak bir süre sonra konuşur. "Senin için daha iyi bir adam olmak istiyorum moya zhena," diye mırıldandı. "Senin saflığını hak etmek istiyorum. Seni elimde tutmak için her şeyi yapacağım, seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim. Sen gelmeden önce dünyam bir anıt mezardı. Lanet bir mezarlık. Ama şimdi... Artık değil. Şimdi çok güzel bir şey."

Beni daha da yakınına çekiyor. Karşılık olarak hiçbir şey söylemiyorum çünkü gerçekten bunun üstüne ne söyleyebilirim ki?

Kusursuzdu.

O mükemmel.

Bu harika.

Sonunda uyku beni böyle ele geçiriyor. Kocamın kollarında kıvrılmışken ve havada gül kokusu varken.

OceanofPDF.com

LİLY

Ertesi gün New York'tan ayrılıyor. Romann iner inmez şehir merkezindeki ofisine gidiyor ve beni Igor'la birlikte eve dönmeye bırakıyor.

Kaçışımızdan sonra hâlâ mutluluk bulutunun üzerinde olduğum için ondan ayrılmak istemiyorum ama yapacak işlerim var.

Evimize dönüştürülecek bir ev.

Bir sonraki mobilya teslimatı gelmeden önce kot pantolon ve tişört giyiyorum, böylece gerektiğinde işe yarayabiliyorum, ancak Romann veya nakliye şirketi için çalışan iri yarı, erkeksi tiplerin herhangi birinin parmağımı bile kaldırmama izin vereceğinden oldukça şüpheliyim. Benim için sorun yok; Denetleyebilirim.

Sabah bulanık bir faaliyetle geçiyor. Ama işleri bittiğinde kulaktan kulağa tezahürat yapıyorum.

Yeni oluşturulan aile odası, kişiliğimin ve bulabildiğim tüm yüksek teknolojili oyun ve eğlence ekipmanlarının bir karışımıdır. Birden fazla oyun sistemimiz ve oyunumuz var, tüm duvarı kaplayan büyük bir ekranımız, peluş yastıklı geniş bir bölmeli kanepemiz, ikili şezlongumuz ve uyumlu koltuklarımız var. Tamamı gri ve beyaz renklerden oluşan, ancak üzerinde kırmızı lekeler, yastıklar, perde bağları ve mumlar bulunan, ev rahatlığında, konforlu bir oda. Bunun üzerinde çok çalıştım ve ortaya çıktığı için gurur duyuyorum.

Her şey bittiğinde ve nakliyeciler gittiğinde, mola vermek ve esintiyi yakalamak için verandada duruyorum. Dışarıya bakarken burası huzur dolu. Binlerce metrekairelik el değmemiş çim her yöne akıyor.

Güzel, evet ama biraz çıplak olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çiçek yok. Çevre düzenlemesi yok. Sadece kesintisiz yeşil.

Belki çok fazla şey istiyorum ama ben arkadaşlarımızın geldiği, çocukların havuzda yüzdüğü, Romanlı arkadaşlarıyla mangal yaptığı, benim de güneş altında kadınlarla bir masada oturup margarita içtiğim arka bahçelerden birini istiyorum. en son bağış toplama etkinliği veya okul gezisi veya buna benzer diğer hoş şeyler hakkında sohbet etmek.

Zengin aile komedisi hayatını istiyorum. Zaten herkesin istediği kocaya sahibim. Mükemmel bir evim var.

Yapbozu tamamlamak için sadece birkaç parça daha var.

Aklım fikir üretmeye çalışırken, alt kattaki ofislerden birinde bir eskiz defteri buluyorum ve arka bahçem için bazı fikirler karalamak üzere dışarı çıkıyorum. Çalışırken şarkı söylüyorum ve kuşlar sanki melodiye katılıyormuş gibi cıvıldıyor.

Havuz kenarında bir kulübe fikrine son rötuşları yapıyorum...

Bir el omzuma girdiğinde.

Bir diğeri kitabımı kapıyor, sonra ağzıma bir parça bant yapıştırıyor ve kafama bir tür bez torba çekiyor.

Çığlık atıyorum ama kaset sesi bastırıyor. Tam karşılık vermek aklıma geldiği anda, bana saldıran kişi ya da her kimse, ellerimi arkamdan çekip fermuarlarını birbirine bağladı.

Derin bir erkek sesi kulağıma "Hadi gidelim," diye hırlıyor.

Benim gözetimimde değil. Topuklarımı içeri gömüyorum ama sonra ikinci bir çift el beni kaldırıp luau'daki kızarmış domuz gibi adamların omuzlarına kaldırıyor.

Igor benimle senaryolar üzerinde çalıştı ve birisi bana saldırırsa ne yapacağımı öğretti, ancak bunların hiçbirisi uyarılmadan kendi verandamdan kaçırılmayı içermiyordu.

Bana yararlanabileceğim herhangi bir tavsiye verip vermediğini görmek için çılgınca hafızamı araştırıyorum.

Her şey başarısız olursa ölü taklidi yapın. Tam olarak bu sözleri hatırlıyorum.

Onlar arazide Tanrı bilir nereye doğru koşarken, kavga etmeyi bırakıyorum. Vücudumun gevşemesine, bacaklarımın sürüklenmesine, dizlerimin bükülmesine, kollarımın dayanıksız küçük eriştelere dönüşmesine izin ver.

Kaçıranlar şaşkınlık ve öfkeyle homurdanıyor ama yavaşlamıyorlar.

Bir kapının gıcırdadığını ve ardından açılan araba kapılarının metalik uğultusunu duyuyorum. Sonra kabaca bir minibüsün arkasına bırakılıyorum. Yüzüme sert bir şekilde iniyorum ve burnumdan kan damladığını hissediyorum.

Daha sonra kapılar çarpılarak kapanıyor.

Panik beni sarsıyor. Birisinin kaybolduğumu fark etmesi ne kadar zaman alacak? Romann evde değil. Ne kadar zaman önce...

Kalkıyoruz. Minibüs neredeyse anında yoldan çıkıyor ve ben sola doğru yuvarlanıyorum.

"Onu izle! Geliyorlar." Kafama geçirdiğim çuval yüzünden biraz boğuktu ama bu sesi tanıdığımı yemin edebilirdim.

İkinci adam da "O piç tam arkamızda" dediğinde şüphe yok.

Babam ve kardeşim beni kaçırdılar.

Babam bok gibi araba kullanıyor, beni bir o yana bir bu yana fırlatıyor. Ellerim bağlı olduğu için kendimi tekrar tekrar tekerlek yuvalarına çarpmaktan koruyamıyorum. Otoyolun normal tümseği sanki çukurlardan geçiyormuşuz gibi sert sarsıntılara dönüşüyor.

Daha sonra minibüs ılık atarak duruyor. İki kapı gıcırdayarak açılıyor ve çarparak kapanıyor. Arabanın arka tarafına doğru dönen ayak seslerini duyuyorum.

Arka kapıları açtıklarında kaçmak için tek şansım olacak. Kendimi yapmam gereken ne varsa yapmaya hazırlıyorum: dövüşmek, tekmelemek, penelemek. Çantayı başımın üzerinden çekip arka tarafa dönüyorum.

Kapı kolu tıngırdadı, sonra kapılar hızla açıldı ve ben de hamlemi yaptım. Tek topuğumla sert bir şekilde saldırdım ve Leo'yu aptal suratıyla yakaladım. Kıkırdak verir ve kan fışkırır.

"Seni kahrolası kaltak!" Bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çekiyor ve bana öyle sert bir ters vuruş yapıyor ki burnundan fışkırırken kendi kanımın tadını alıyorum.

Babama bakmak için döndüğümde yıldızlar vizyonumda dans ediyor. Leo'nun aksine bana silah doğrulturken sakindi.

"Zorluk yapma Lily," diyor. "Seni kurtarıyoruz."

Beni bir poker oyununda ip olarak kullanan adam beni hayatımın en mutlu günlerinden mi kurtarıyor?

Kahretsin. O.

Ama beni doğuran adama uygun şekilde zehirli bir "Git kendini becer" ifadesini formüle edemedi, onun arkasında bir şey görüyorum. Hareket.

İkinci bir araba ara sokaklara doğru ciyaklıyor. Erkekler dışarı atlarken bağırırlar.

"Bırak gitsin, seni öldürmeyeceğiz!"

Kardeşim elini saçlarıma doladı ve beni canlı kalkan gibi önüne sürükledi. Sokağın sonunda ikisinin de almaya gücü yetmeyen bir

Mercedes rölantide duruyor. Leo'nun ayağını yere vurmaya çalışıyorum ama ayağımda ayakkabılarım yok ve neredeyse hiçbir işe yaramıyor.

Ama başımı tekrar yüzüne doğru kaldırıp zaten harap olan burnuyla mükemmel bir temas kurduğumda beni bıraktı ve yeniden bağırdı. Aslında kulağımdaki böğürtü o kadar yüksek ki Romann'ın "Yere yat, Lily!" diye bağırdığını neredeyse duymuyorum. Mercedes'in sürücü koltuğundan inerken.

Ama duyuyorum. Tam zamanında duyuyorum.

İki kurşun kafamın üzerinden geçerken dizlerimin üzerine çöktüm. Romann'dan biri babamı hedef aldı. Babamın biri Romann'ı hedef aldı.

BANG.

BANG.

Sonra her şey sessizleşiyor. Gözlerimi açmadan hemen önce sessiz bir dua ediyorum: Lütfen güvende olsun.

Tanrı'nın hangi "kendisinden" bahsettiğimi açıklamaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum.

O halde zamanı geldi. Bunu daha fazla erteleyemeyeceğim. Gözlerimi açıyorum ve onu görüyorum: bir adamın cesedi.

Babamın cesedi.

Babamın cesedinden yalnızca birkaç santim uzakta, kasvetli bir ara sokakta yerde yatıyorum. Sırt üstü dümdüz uzanmış, gözleri gökyüzüne açık, ağzının köşesinden bir miktar kan akıyor ve gömleği -belki bir zamanlar beyazdı ama artık değil- koyu kırmızıya bulanmış.

Üzölmek için bir saniyemi bile ayırmıyorum. Ayağa kalkıp Romann'a, ait olduğum yere koşuyorum.

OceanofPDF.com

ROMA

Lily sert bir şekilde bana çarptı ve onu kollarımla sardım. Arkamda bir kargaşa var; onun piç kardeşi koşuyor olmalı.

Siktir et onu. Adamlarım onu yakalayacak, eğer yakalayamazlarsa, onu çok geçmeden bulacağız ve yaptığının bedelini ödeteceğiz. Babası zaten ödemişti.

Daha sonra sorular olacak. Şu gibi sorular, nasıl oluyor da iki değersiz pislik benim güvenlik önlemlerimi aşıp Lily'yi bahçeden kaçırmayı başardı?

Ama şimdilik sadece onu tutuyorum. Ben onu elimden geldiğince sakinleştirirken, bırak da bana karşı ağlasın.

Kulağına, "Dünyada seni götürüp aramayacağım hiçbir yer yok, Lily," diye hırladım. "Seni bulmak için gitmeyeceğim hiçbir yol yok."

Daha çok ağlıyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor. Acaba babasının yasını mı tutuyor? Kısa bir süre önce onun da işin içinde olduğunu sanıyordum. Ama şimdi öyle olmadığını görebiliyorum.

O benim. O tamamen ve tamamen bana ait.

Bu onun benim korumam altına girdiği anlamına geliyor.

Onunla dalga geçen, onu güvensiz kılan ya da korkutan herkes ölecek, bu kadar basit. Bugün babasıydı. Yarın Floriano olacak. Ondan sonraki gün belki başka biri.

Ama önemli değil. Hepsi aynı sonla karşılaşacak.

Ona baktım ve yüzündeki gözyaşlarını sildim. "Sorun değil," diyorum ona. "Buradayım. Her şey tamam."

Tanrı aşkına, onun ellerini bağıladı. Ve pislik kardeşi ona yarın kesinlikle hissedeceği bir parlaklık verdi. Bundan nefret ediyorum çünkü bunun ona sokağı ve burada olanları hatırlatacağını biliyorum.

Bütün bunları mümkün olduğu kadar çabuk arkamızda bırakmak en iyisi. Eşim saf ve masumdur ve dünyamda akan kana bulanmayı hak etmiyor.

Onu bundan korumak benim işim.

"Buradayım" diyorum ona tekrar. "Ben hep burada olacağım."

Igor arabayı evin önüne çeker. Bana karşı uyuyakalan Lily ile arkadayım. Onu uyandırmadan eve ve odamıza taşıyorum. Uyumaya, kucaklanmaya, sakinleştirilmeye, ilgilenilmeye ve sevmeye, hatta ilgilenilmeye ihtiyacı var.

Nihayet konuştuğunda onu yatağa yatırmak üzereyim. "Romann..." Parmakları gömleğimin kenarlarında kıvrılıyor.

"Evet?"

"Beni bırakma."

Kendime bakıyorum. Ter ve kan sıçramasıyla kaplıyım. "Ben kirliyim" diyorum.

Gözlerini açmadan başını salladı. "Ben de öyle. Düzeltebilir misin?"

Sesi o kadar ince ve kırık ki göğsüm zonkluyor. Onu yatağa bırakmak yerine dönüp banyoya doğru yürüdüm. Banyoyu olabildiğince sıcak tutuyorum ve onu dikkatli, yumuşak ellerle soyarken onu kenarına oturtuyorum.

Yavaşça nefes alıyor, gözleri boş ve hiçbir şey söylemiyor.

Su hazır olup buharı çıkmaya başlayınca ikimiz de suya giriyoruz. Sırtı önümde, burnunu bana sürtüyor ve çok çok uzun bir süre öyle kalıyoruz.

Bir süre sonra bir tarak bulup saçındaki düğümleri çözüyorum. İçini çekiyor ve en ufak bir inilti çıkarıyor.

Kulağına "Burada benimle kal" diye fısıldıyorum. "Şuanda. Kafanın içine girme. Anılarınıza gitmeyin. Ben tam buradayım. Sen de burada ol."

Tamam, diye mırıldanıyor. "Bunu istiyorum."

Nefesi yavaşlıyor ve uyku ritmine giriyor. Dışarı çıktığından emin olduğumda onu kaldırıyorum, bir bornoza sarıp yatağıma geri götürüyorum.

Yatağıma. Artık kafamda bu kadar kolay ve doğal bir ses gibi gelmesi komik.

Bu bizim yatağıma. Bizim evimizde. Lily bunu bu şekilde yaptı. Girişteki potpuri tepsilerinden koltuğun üzerine örtülmüş kar beyazı battaniyeye kadar evin her yerinde onun dokunuşu her küçük ayrıntıda görülüyor.

Bu benim için olması gerekenden daha önemli.

Onu yatırdım, sonra yanına uzandım. Kısa sürede uykuya dalıyor ama uyku benim için gülünç bir düşünce.

Onun şefkate ihtiyacı vardı, bu yüzden ben de şefkatliydim. Ancak bugün yaşananların getirdiği öfkenin biraz dindirilmesi gerekiyor.

Bu yüzden dikkatlice yataktan kalktım. Kıpırdamıyor, o yüzden kapıya gidip dışarı çıkıyorum.

Koridordayken, "Ne lanet bir gece," dedim nefesimin altından.

Kelimeler adaleti yerine getirmiyor. Bir içkiye, spor salonunda birkaç saate, vücudum duyguları ayıklarken kafamın çalışmasını durdurmanın bir yoluna ihtiyacım var.

İlk önce ilk şeyler: içki.

Hayatımın sadece en iyi ve en kötü günlerinde içtiğim kırk yıllık viskiyi almak için mutfağa gidiyorum.

Ancak bugün kimse bunu yapmayacak. Babam arka kapıdan içeri girmeden önce bir dökme ikiye, iki de yediye çıkıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Anladım.

"Bir sorun yaşadığını duydum."

Bazı sorunlar. Bu sözler de hakkını vermiyor. Gözlerimi devirip bir bardak daha dolduruyorum.

"Bunu söyleyebilirsin."

"Kız iyi mi?"

"Kız' benim karım. Ve o iyi."

"Bu iyi."

"Evet. Bu."

Bir anlığına gardımı indirecek kadar yorulдум. Ve o anda kendimi "O çok genç" derken buluyorum.

Babam başını salladı. "Evet." Şişeyi alıyor, dolapta bir bardak buluyor ve kendine birkaç parmak döküyor.

"Sanırım..." düşüncemi tamamlamadan duraksadım.

Sanırım ne? Onu kaybetme düşüncesi beni iliklerime kadar sarstı mı? Böyle bir şey olsaydı bütün şehri yerle bir edeceğimi mi?

Bunu yüksek sesle söyleyemem, en azından babama.

Bu yüzden bu tür düşüncelere karşı her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: onları gömüyorum.

Onun yerine, Onu kaybedebilirdim, dedim.

Babam tekrar başını salladı. "Ama yapmadın."

"HAYIR. Onun yerine babasını öldürdüm."

"O ondan daha iyi, değil mi?"

"Evet," yüzümü buruşturdum. "Bununla tartışamam."

Babam, "Senin için endişeleniyoruz, biliyorsun," dedi. "Annen ve ben."

"Eminim öyledir."

"Anne-babalar endişeleniyor, Romann. Anneler özellikle öyle. Yapabileceğimiz tek şey kadınlarımızı sakın tutmaya çalışmak." Sanki içimde yanan belayı çok iyi biliyormuş gibi konuşuyor.

"Bunu bildiğim iyi oldu."

Bilmem gereken onun için endişelenmeyi nasıl bırakacağım. Muhtemelen gördüğü kabusları nasıl hayal etmeyelim?

Ama bundan da önemlisi, bunun bir daha asla yaşanmaması için onu nasıl koruyacağım.

Babam "Romann, ben..." demeye başlıyor.

Ancak bu düşünceyi bitiremeden tekrar öksürdü. Daha önce duyduğumdan daha kötü. Sonrasında uzun bir dakika boyunca tükürükler saçıyor ve hırıltılı nefes alıyor. Ona bir bardak su ikram etmeye çalışıyorum ama o beni uzaklaştırıyor.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim," dedi nefesini geri alırken. Ölüm ısınmış gibi görünüyor ama ben bunu söylemiyorum.

Nihayet tekrar sakinleştiğinde ona sert bir bakış atıyorum. "Doktor ne dedi baba?"

Başını sallıyor. "Pah! Doktorlar bir bok bilmiyor. Bana haplarla, haplarla, haplarla geliyorlar. Her zaman daha fazla hap. Biri işlemek için, biri işlemeyi bırakmak için. Biri uyumak, biri uyanmak. Ve kalp hapları, kalp haplarına başlamama bile yetmiyor. Ben bir eczacının rüyasıyım. Ama endişelenmene gerek yok oğlum. Hepinizden daha uzun yaşayacağım."

homurdandım. "Dürüst olmak gerekirse fena bir bahis değil."

Onları Eski Ülke'de zorlaştırıyorlar. Grigor Sorokin bir istisna değildir.

"Senin için kim endişeleniyor, Romann?" diye düşünüyor.

Bunun cevaplamam gereken bir soru olmadığını biliyorum ama yine de buna sinirleniyorum. "Kimsenin benim için endişelenmesine ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

İç çekiyor. "Güven bana oğlum; onu endişelendirmek istemezsin."

Hangi "ondan" bahsettiğini belirtmesine gerek yok.

"Başka baba tavsiyesi var mı?" Acı bir şekilde homurdanıyorum.

Babam omuz silkiyor. "Kırılgan bir durumda oğlum. Babası bekaretine Sezar'ın kumarhanesi gibi bahse girdi. Daha sonra onun gözünün önünde kurşunu yutmasını izledi."

"Olanların farkındayım."

Cevabıma şaşırmayarak tekrar başını salladı. "Peki ya erkek kardeş?"

"Orospu çocuğu bir orospu gibi koştı. Kaz dışarıda arıyor."

"O çocuğu yakaladığında ona örnek olacaksın."

Yumruğumu sıkıyorum. "Yapacağımı biliyorsun."

Leo Benedetti artık listede. Ortaya çıkar çıkmaz bana getirilecek. Onunla ilgilenilecek.

Ve hiç kimse cesedi bulamayacak.

OceanofPDF.com

37

OceanofPDF.com

LİLY

Sabah banyom dün geceki kadar hoş değil. Romann yanımdayken kendimi güvende hissettim.

Şimdi, suyun altına girip her zaman yaptığım gibi gözlerimi açtığımda, gözlerimi kırıştırıyorum ve babamın solgun ve kanlı ölüm yüzünü görüyorum.

Bu sadece bir vizyon. Bir halüsinasyon. Ve geldiği gibi hızla gitti.

Ama oturduğumda, soluduğum suyu kesip boğulduğumda, görüntü retinalarımda kazınıyor.

Hüzün dolaşüyor içimden. Babamla olan ilişkimden kurtarılmaya değer anları koparmak kolay değil. Ama bazıları var ki, küçücük küçük hazineler gibi yanan çöplük ateşime yayılmışlar.

Ben evde gripten dolayı hastayken yüzümdeki terli perçemleri siliyordu.

Koro performansı için sahneye çıkmadan önce bana şans dilemek için yanağımdan öpüyordu.

Bir daha asla babamın dokunuşunu hissetmeyeceğim.

Ve kaybettiğim sadece o değil. Annem olanları öğrendiğinde beni suçlayacak. Her zaman öyle yapar. Yani aslında onu kaybederek onu da kaybediyorum; gerçi o zaten neredeyse tamamen gitmişti.

Kızının büyüyüp gururlu, yetenekli bir kadına dönüştüğünü görmek için orada olmayacak. İlk torununu dünyaya getirdiğimde benimle hastanede olmayacak.

Elbette bu çok uzak bir mesafe. Çocuklar...

Bir anlığına sessiz kaldım ve saymaya devam ettim. Hayatımı değiştiren poker oyunundan önceki hafta sonu, son adet dönemime başladığımda Jenny Figueroa'nın annesinin çatı katındaki dairesinin çatısındaki partisindeydim. Bu yaklaşık... kahretsin, ne kadar zaman önceydi?

Daha sert düşünüyorum. Jenny'nin doğum günüydü ve benden dokuz ay küçüktü. On altıncıda doğdum. Parti cumartesi günüydü ve gece yarısı mumları üfledik.

Yedi hafta.

Regl dönemimin üzerinden yedi hafta geçti.

"Aman Tanrım."

Stres adet dönemini durdurabilir. Son birkaç haftadır nazik davranıp bunlara "hayat olayları" mı diyeceğiz diye kesinlikle biraz stresliyim.

Tabii ki, vücudu söz konusu amaç göz önünde bulundurularak özel olarak inşa edilmiş bir adamla seks yapmak aynı zamanda - bu kelimeyi söylemeye cesaret edemiyorum - regl dönemini yaklaşık - ah, bilmiyorum... dokuz veya on ay kadar geciktiren bir şeye de yol açar. ?

Bu olamaz.

Kenardan sular akarak küvetten hızla çıkıyorum. Sol ayağım kayıyor, sağ ayağım takılıyor ve tutmayı başarabildiğim havlu askısı olmasaydı sertçe yere düşebilirdim.

Altımda iki sağlam ayak olunca, belime bir havlu sarıp aceleyle dolaba giriyorum. Hamilelik testi almak için eczaneye giderken ne giyilir?

Kot pantolon ve tişört garip bir şekilde yetersiz geliyor ama Prada'ya ait her şey çok fazla. Kargo kaprilerine ve beyaz bir tişörte karar verdim. Koridora girdiğimde neredeyse kendimi aşırı tepki verdiğime ikna edecektim.

Hamile değilim. Stres, stres, stres; hepsi bu. Son birkaç hafta, poker oyunundan bu yana geçen tüm haftalar gerçekten stresliydi! Dönem stresli düzeyleri erteliyor.

Koridorun sonunda bir ses duydum ve ne yaptığımın farkına bile varmadan yatak odasına geri döndüm.

Henüz Romann'ın bilmesini istemiyorum. Ayrıca onun bilmesi gereken hiçbir şey yok. Sağ? Sağ.

Bu yüzden ayak seslerinin diğer yönden kaybolmasını bekledim. Küçük iyilikler için Tanrıya şükürler olsun. Ancak tekrar koridora baktığımda, onun ev çalışanlarından biriyle konuşmasını bitirip bu tarafa doğru geldiğini duydum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye içimden küfrediyorum. Evde kalıp işe gitmek için tüm günler arasından bunu seçmesi gerekiyor.

O soru sormadan onu geçmemin imkanı yok. Tek seçeneğim var.

Igor.

Cep telefonumu alıp mesaj yazmaya başladım.

Lütfen mağazaya gidip benim için bir şeyler alır mısın? Hamilelik testine ihtiyacım var.

Neredeyse gönder tuşuna basacaktım ama sonra bariz gerçek yüzüme çarptı: Doğrudan Romann'a koşacak. Kesinlikle babamın mobilya mağazasındaki küçük randevusuna sadık kalmamıştı. Ve bu, Romann'ın çıkarlarıyla bundan çok daha fazla alakalı olmasa da eşit derecede alakalı.

Bok. Ne yapalım...?

"Hamilelik testi"ni siliyorum ve aslında ihtiyacım olmayan bir sürü rastgele öge yazıyorum. Organik portakal suyu, aspirin, Chewy karamel, hamilelik testi, bir paket mini çörek ve bir çift okuma gözlüğü.

Sadece rastgele bir kapma çantası. Burada görülecek bir şey yok, ilerlemeye devam edin.

Umarım.

Gönder tuşuna bastım. Bir nanosaniye sonra yanıtı telefonuma çınlıyor. On dakika sonra geri döneceğiz.

En iyisi sensin. Buraya geldiğinde onu odama getirir misin?

Başparmağını havaya kaldırdı. Az konuşan bir adam, bu.

Telefonumu yeterince sıkarak Igor'un gevezelik etmesini veya gevezelik etmemesini etkileyebilecekmiş gibi, telefonumu kucağımda tutarak yatakta oturuyorum. Değişimi Romann'a iletecek mi?

Tuhaf bir sızı hissediyorum ve annemin yapması gereken şeyin bu olduğunu fark ettim; beni sakinleştirmek, bana bir test getirmek, hayatımı değiştiren bu an hakkında benimle konuşmak. Bu, bir anneyi daha önce hiç olmadığı kadar çok istediğim bir an.

Ve bende buna sahip değilim. Asla yapmayacağım.

On dakika geçiyor. Hamile olduğumdan ve berbat olduğumdan emin olmak ile köstebek yuvasından bir dağ yarattığımdan emin olmak arasında geçen on uzun, ıstırap dolu dakika.

Ama on dakika dolduğunda Igor kapımı çalıyor. "Burada." Hem hızlı hem de kısa ve öz konuşuyor.

Elimden geldiğince nazik bir tavırla, "Teşekkürler Igor," diyorum.

Başını salladı, çantayı yere koydu ve yanıt olarak sadece sessiz bir homurtuyla odadan çıktı. Elbette normal ama sinirlerimi zerre kadar sakinleştirmeye yardımcı olmuyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz ayağa fırladım, plastik eczane poşetini kaptım ve içindekileri yatak örtüsüne boşalttım. Hamilelik testi taşa saplanan kılıç gibi alttan yukarıya doğru çıkar.

Oldukça basit bir manevra olmasına rağmen talimatları okudum. Çubuğun üzerine işiyorsun, bekliyorsun ve sonra parçalara ayrılıyorsunuz.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Aceleyle banyoya girip işimi yapıyorum.

Ve sonra bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

O on dakika bir ömür gibi geldiyse, bu otuz saniye de arafta geçirilen sonsuzluk gibi geliyor. Kendimi defalarca, görmeye başladığıma inandırdım -bekle, hayır, şimdi görmeye başlıyorum- hayır, tamam, tamam, işte burada. Bu sefer gerçekten.

Bu...

Bir artı.

Hamileyim.

Ağzımın açık olduğu bir an yaşıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ağzım açık kalıyor. Bildiğim kadarıyla benim de kalbim duruyor. Midem bulanıyor ve aklımdan geçen ilk düşünce şu oluyor: Bu bebek için kötü mü?

Vay be. Romann'a söylemeliyim.

Romann'a söyleyemem.

Suyu Romann'la test etmem gerekiyor. Evet, bu daha iyi.

Sanki düşüncelerimin gücü ve yoğunluğuyla onu çağırmışım gibi, o sırada yatak odasına giriyor. Test çubuğunu uyluğumun altına kaydardım ve yukarı baktım, sahte bir gülümseme vardı.

"Merhaba" diyor. "Uyanıksın."

"Evet. Evet. Evet. Uyanık."

Başını eğiyor. "Bunu görebiliyorum."

Sonra, sanki gerçek olamayacak kadar büyük olan bu gerçeği yalan-kesme-gizleme çabasından dolayı patlamak üzere olduğumu biliyormuş gibi, kapı çerçevesine yaslandı. Bu banyo o kadar sessiz ki muhtemelen kafamın içindeki çığlıkları duyabiliyor.

"Naber?" Ciyaklıyorum.

"İşe gitmeden önce seni kontrol etmek istedim."

"Ofise mi gireceksin?" Tanrıya şükür. Bu konuyu kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Aynı anda çok fazla.

"İstersen kalabilirim."

"HAYIR!" Çok gürültülü. Çok hızlı. Geri çevir. "Yani, seninle işin arasına girmek istemiyorum."

"Sadece birkaç saatliğine gideceğim."

"Kulağa harika geliyor."

Gitmek için dönüyor, sonra duraklıyor. "Ya da belki arayıp patrona hasta olduğumu söylerim."

Bu dikenli bir tehdit mi? O biliyor mu? Hayır, imkansız. O yapmıyor. Sadece şaka yapıyor. Normal bir insan gibi bir tanesini geri yapın.

"Patron sen değil misin?"

Sırıtır. "Ah, doğru. Ne kadar uygun."

Ayağa kalkıp titreyen Bambi bacaklarımla ona doğru gidiyorum. "Peki, eğer sen çılgınca oynarsan gemiyi kim yönetecek, hm?"

Ulaşabileceği kadar yaklaştığım zaman parmakları gömleğimin eteğinin altında karnımın üzerinde dans ediyor. İçimde ani, açıklanamaz bir istekle ondan uzaklaşma isteği duydum. Bebeğimi kocamın dokunuşu kadar masum bir şeyden bile korumak için.

Kıpırdamamak ve kendimi ele vermemek için tüm vücudumu kasıyorum.

Romann durur ve geri çekilir. "İyi olduğundan emin misin?" Ben cevap veremeden yanağımlı eline aldı ve başparmağıyla yüzümü okşadı. "Muhtemelen her şeyi içinde tutman gerektiğini düşündüğünü biliyorum çünkü..." Bu sözleri duymaya hazır olmadığımından emin değilmış gibi duraklıyor, Çünkü babanı öldürdüm. "Ama ihtiyacın olursa ağlayabilirsin."

Başımı sallıyorum. "İyiyim teşekkürler. Sanırım işlemek için biraz zamana ihtiyacım var. Yas tutmak."

İkisi de doğru. Ancak bu işler artık arka planda kaldı.

"Tamam aşkım."

Bir kez daha gitmek üzere döndü ama bu sefer onu durduran ben oldum. "Roman?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim... beni kurtardığın için."

Koyu gözleri parlıyor. "Her zaman."

O gidene kadar onu bir arada tutmayı başarıyorum. Ama kapı arkasından kapanır kapanmaz porselen zemine dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Bunlar üzgün gözyaşları değil. Bunlar aslında mutluluk gözyaşları da değil.

Doğrusunu söylemek gerekirse ne hissettiğimi bilmiyorum. Kocamı seviyor muyum? Ondan nefret mi ediyorum? Onunla bir çocuk büyütebilir miyim, yoksa bu bebeği alıp koşmalı mıyım, gücüm yettiğinde koşmalı mıyım, hayatlarımız buna bağılıymış gibi koşmalı mıyım - çünkü belki de öyle yapıyorlardır?

Ne de olsa Romann Sorokin bir katil. Beni şefkatle öpebilir ve beni seviyormuş gibi sikebilir ama ikimiz de onun bu duyguya sahip olmadığını biliyoruz.

Sağ?

Bunu sanki doğru olduğunu biliyormuşum gibi söylüyorum. Ama yüreğimin derinliklerinde birinin bunu değiştirmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Bunu değiştirmem için.

Er ya da geç bir seçim yapmak zorundayım. Ama bunun nasıl bir seçim olacağını bilsem kahrolurum.

Saatler böyle kararsızlıklarla dolu geçiyor. Vazgeçip yatağa gittiğimde - Romann'dan iz yok- saat gece yarısını geçmişti ve ben bitkin düşmüştüm. Sonunda yanıma gelip beni yakınına çektiğinde saate bile bakamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Onun yanına sokulup ben uyurken beni tutmasına izin vermekten fazlasını yapamayacak kadar yorgundum.

Ama şeytanlarımın beni yalnız bırakacak kadar yorgun değilim.

OceanofPDF.com

38

OceanofPDF.com

ROMA

Uyku her zamanki gibi kolay gelmiyor.

Çünkü çuvalladım. Düşmanlarım dünyamdaki en değerli şeye dokunacak kadar yaklaştılar.

Güvenliğimdeki boşlukları hallettim. Matthias, hayatımdaki en önemli kişiye göz kulak olmayı başaramadığının bir hatırlatıcısı olarak hayatının geri kalanında bir yara izi taşıyacak ve göz bandı takacak.

Igor da benzer bir cezadan kurtuldu, ama bunun tek nedeni başarısızlıklarından dolayı kendisine benim ona yapabileceğim her şeyden çok daha kötü işkence edeceğini bilmemdi.

Ama öfke yine de sürüyor.

Ama sonunda uyku beni ele geçiriyor. Bununla birlikte benim için alışılmadık bir rüya geliyor.

Etrafımızdaki kalabalığın kaosundan başım ağrıyor. Tepemizdeki ışıkların hiçbir faydası yok; floresan ve renkli, yanıp sönen ve yanıp sönen ışıklar.

Lily benimle birlikte. Elini sımsıkı tutuyorum çünkü nereye baksam tehlikeyi görebiliyorum.

Silahlı palyaçolar. Hayvan maskeli adamlar. Elleri yerine pençeleri olan kadınlar.

Burada açığa çıktık. Çok fazla değişken, çok fazla tehdit. Lily'yi kalabalığın arasından çekiyorum, bir el uzatıp bir el uzatıp onu vücudumla koruyorum.

Nerede olduğumuzdan bile emin değilim. Sirk? Alışveriş Merkezi? Bir tür maskeli balo mu?

Aniden bir şeyin farkına vardım: Eli artık benim elimde değildi. Sadece boş havayı tutuyorum.

"Lily? Lily?" Onun adını söyleyene kadar sesim giderek artıyor. "Lily! Lily!"

Ama o gitti. Kalabalık onu yutuyor. Yüzü olmayan, acımasız ve sonsuz.

Sonra: "Romanlı!"

Çığlığı gece havasında yankılanıyor. Artık alan göz açıp kapayıncaya kadar tamamen boşalmıştı ama ortalık o kadar karanlıktı ki onu göremiyorum, sadece duyabiliyorum.

Sesin peşinden koşuyorum. Aniden ormanlar ortaya çıkıyor. Uzun, karanlık ağaçlar bir araya toplanmış. "Roman!" sandıkların arasından bir kez daha çıkıyor.

Ağaçların arasından koşuyorum, yüzüme çarpan köklerden ve acı çeken dallardan kaçıyorum. Kanamam var ama umurumda değil.

Sadece ona ihtiyacım var.

İleride ışık görüyorum. Ormanın kenarına yaklaşıyoruz. Ama tam çevreyi geçip Lily'nin beni çağırdığını hâlâ duyabildiğim açık alana geri dönmek üzereyken, artık ilerlemediğimi fark ettim.

Olabildiğince hızlı koşuyorum ama uzun adımlarım bir yere varmıyor, zemin bir koşu bandı gibi ve ona istediğim kadar yüksek sesle seslenebilirim ama hiçbir şey olmuyor ve yaklaşıyorum.

Şaşkınlıkla uyandım. Kalbim çarpıyor, diğer tüm kaslarım zonkluyor, ağrıyor ve gergin.

Ama yanımda yatıyor, düzenli ve yumuşak nefes alıyor, saçları hâlâ güzel kokuyor, dudaklarında uykulu bir gülümseme var.

"Tanrıya şükür." Kelimeleri odamızın karanlığına fısıldıyorum. Rüyanın pençeleri içimde.

Öfkeyle başımı sallıyorum. Kimse onu benden alamaz. Bir daha asla sikişmeyeceğim.

Bu sefer uykuya dalmak daha kolay. Gözlerimi kapatıyorum ve kayıp gittiğimi hissediyorum. Uyanıklıkla uyku arasındaki, dünyanın ağırlıksız olduğu ve hiçbir şeyin önemli olmadığı o tatlı noktadan geçiyorum...

Her şey patladığında.

Pencere, kırık bir cam yağmuru halinde içeriye doğru patladı. Sivri açıklıklardan alevler ve duman yayılıyor. Yangın alarmı ve güvenlik sistemleri kanlı cinayet çığlıkları atıyor.

"Lily! Uyanmak!" Ayağa kalkarken omuzlarını sarsıyorum ve diğer elimle pantolonumu çekiyorum. Gömlek almaya vaktim yok çünkü hızlandırıcı duvarlara, zemine ve yatağın köşesine sıçradı. Ateş onu hırsıyla yakar. Duman ciğerlerimi dolduruyor ve beni babam gibi öksürtüyor.

Onu giyinmeye yetecek kadar uyandırmadan önce, koridorda ikinci bir çarpma sesi ve hızlı bir şekilde art arda dört tane daha duydum.

"Ne... neler oluyor?" diye sordu. "Roman, ne..."

"Vaktimiz yok. Uyanmak. Hareket etmeliyiz."

Hâlâ yeterince hızlı tepki vermediğinde onu kucağıma alıp koridora koştum. Merdivenlerden aşağıya doğru ön kapı ardına kadar açık ve buradan malikanenin kapılarının paramparça olduğunu görebiliyorum. Adamlarımdan ikisi, Fakir ve Andrei, garaj yolunda kafalarından aldıkları yaralar nedeniyle kanlar içinde yatıyorlar.

Ve duman kokusu her şeyi kirletiyor.

Göremiyorum, nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Neler oluyor?

Önemli değil. Öncelikle hareket etmemiz gerekiyor. Lily güvende olduğunda planımı çözebilirim.

Yine de beton yolda ilerlerken aklımda bir şüpheli listesi oluşturmada duramıyorum. Uzun bir liste. Lily'nin erkek kardeşinden Gianpaolo ve Floriano'ya, İrlandalılardan Yakuza'ya ya da benim bölgemin sınırındaki restoranından uyuşturucu satan o yeni Yunan piçine kadar herkes.

Kesin olan bir şey var ki, bunu yapmaya cesaret eden kişi çok acı çekecektir.

Lily'yi ancak yanan evden uzaklaştığımızda yere bıraktım. Hâlâ uykunun gölgesindeyken sızlanıyor ve bana doğru sokuluyor.

Tek düşünebildiğim onu korumak. Onu güvende tutmanın bir yolunu bulmak. Yakınlarda hiçbir ev yok, ben evimin yanmasını izlerken onu koruyacak bir örtü yok. Ve eğer biri ağaçlık alanda bekliorsa, hiçbir direnişle karşılaşmadan bizi pusuya düşürebilir. Silahım yok, telefonum yok, kahrolası bir gömleğim bile yok.

Hâlâ battaniyeye sarılı olan Lily'nin yanaklarından iri gözyaşları akıyor. "Neler oluyor Rom? Bunu kim yapıyor? Bütün adamların nerede?"

Hızlı sorularına cevap veremedi ilk kurşun yanağını delip geçiyor.

Silah sesi yok, susturulmuş bir silahın sessiz sesi bile yok. Sadece acı.

Ateşin nereden geldiğini ve kimi öldürmem gerektiğini anlamaya çalışırken, yaramdan sıcak bir ıslaklık -kan- sızıp belimi ıslatıyor.

Ama odaklanmaya çalıştıkça dünya dönüyor. Safra ağızıma çıkıyor.

"Roman!" Bacaklarım bükülürken ve soğuk zemin bana doğru koşarken Lily çığlık atıyor.

Darbemi yumuşattı ve battaniyeyi yarama bastırdı.

"Roman!" yine ağlıyor.

Dünyamın kenarları bulanıklaşıyor ve ağızım düzgün çalışmıyor. Bu yüzden arkasından yaklaşan adam konusunda onu uyaramam.

Yine de deniyorum ama sesim kesilmeden önce çıkan tek ses "Li..." oluyor.

Elini tutuyorum ama adam eğilip onu çekerken onu yanımda tutacak gücüm yok.

"Küçük..."

"Roman!"

"Lily..."

Sonra -tıpkı rüyadaki gibi- eli elimden kayıyor ve hâlâ adımı haykırarak ormanın içinde kayboluyor.

OceanofPDF.com

Hiç ses çıkmayana kadar tekrar tekrar çığlık atıyorum. Kaçıranlar beni çitte açılmış bir delikten sürüklerken beni görmezden geliyorlar. Şarapneller yere saçılıyor ve çitler yanıyor.

Alandan çıktığımızda ikisi ellerimi arkamda birleştirdiler, sonra beni omuzlarının üzerine kaldırdılar ve gölgelere doğru koşmaya devam ettiler.

Karanlık ve gözyaşlarım arasında nereye gittiğimizi göremiyorum. Ben de Romann'ı göremiyorum. Ona ne yaptıklarını yalnızca Tanrı bilir. Bunun iyi olduğunu hayal edemiyorum.

Aklımdan tekrar tekrar bir düşünce geçiyor: Bir şekilde bu durumdan kurtulsam bile bebeğim babasını asla tanıyamayacak.

Ağlamak, çığlık atmak, saldırıp bu orospu çocuklarına öfkemi göstermek istiyorum. Ama ayakkabım yok, silahım yok ve havayla aramda sadece bir çift pijama var.

Hayır. Hayır. Romann iyi olacak. Onsuz yaşamaya, onsuz olmaya geri dönmeyi reddediyorum. O ölemez. Yapmayacak.

Ama tadabildiğim, nefes alabildiğim ve düşünebildiğim tek şey olana kadar göğsümde, boğazımda kabarabileceği korkusu.

"Kapa çeneni, seni aptal kaltak." Adamlar beni kabaca asfalta indirdiler. "Yürümek."

"Git siktir git..."

Yüzüme tabancayla vuruyor. Yıldızları görüyorum ve dudağımın yarıldığını hissediyorum. Kanın bakır tadı ağızıma doluyor.

Silahı yüzüme doğrultuyor. "Eğer işbirliği yapmazsanız bunların geldiği yerde daha fazlası olacak. Capisci?"

Birşey demiyorum. Ona korkumu ya da acımı göstermeyeceğim. Romann'ın yapacağı gibi yapacağım: Dik duracağım ve düşmanlarımızın yüzüne tüküreceğim.

Kar maskesi yüzünden kara gözleri dışında görebildiğim tek şey olan ağzı, vahşi bir yüz buruşturmayla kıvrılıyor.

"Sana bir soru sorduğumda, sikişsen iyi olur—"

"Sakin ol dostum," diye araya giriyor diğer adam. "Bunun için zaman yok. Hareket etmemiz gerekiyor."

İlk adam homurdanıyor. "Şanslı küçük kaltak" diye mırıldandı. Ama yine de silahı bırakıyor.

Arkama bir göz atıyorum. Romann'ın adamları nerede? Kardeşleri nerede? İgor nerede? Şu anda herkesi alacağım, herhangi birini. Sadece silahını çekip bu İtalyan piçlerini vuracak biri.

Onlar da aynı şeyi merak ediyor olmalılar çünkü çabalarını iki katına çıkararak beni ileri itmek için beni arkaya itiyorlar.

Bu şerefsizler beni arabaya bindirirse her şey biter. Muhtemelen ortadan kaybolacağım ve bir daha hiç görülmeyeceğim. En yüksek teklifi verene satılıyor ya da parçalanıp atılıyor; akıllarından ne geçtiğini kim bilebilir?

Bunun olmasına izin veremem. Romann'ın hayatta kalmak için bana ihtiyacı var. Bebeğimin hayatta kalabilmesi için bana ihtiyacı var.

Tökezlediğimde ipi tutan adam kelepçelerime bağlı tasmayı çekiyor. "Hadi gidelim!" diye hırladı.

Ama beni dik çekmesine izin vermek yerine dizlerimin üzerine çöktüm. Bunun için bana zarar verebilirler ama zaman kazandıracak. Romann'ın ve adamlarının, birinin neler olduğunu anlayıp bunu durdurmasının zamanı geldi.

Daha sabırlı olan haydut kolumun üst kısmını yakalayıp beni ayağa kaldırdı ama ben onun elinden gevşeyip tekrar yere düştüm. Asfalt dizlerimi yırtıyor ve bu şu anda kaygı listemin üst sıralarında yer almıyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

İkisinden daha öfkeli olanı, "Puttana'yı hemen burada ve şimdi öldürmeliyiz" diye homurdanıyor.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," diye yanıtlıyor yoldaşı. "Patronun emirleri."

Bu küçük bir rahatlama sanırım. Hangi patrondan bahsettiklerini yalnızca Tanrı bilir. Bu şehirde hamamböceklerinden çok yozlaşmış İtalyan hocalar var.

Elbette beni öldürememeleri beni bir bez bebek gibi dövemeyecekleri anlamına gelmiyor. Kızgın adam saçlarımı köklerimden yakalayıp başımı geriye doğru itiyor, böylece onun yüzüne bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Size şunu bir kez daha söyleyeceğim: Kalkın. Yürümek. Eğer yapmazsan..." Nefesi kötü kokuyor. "Eğer bunu yapmazsan sana çok ama çok zarar vereceğiz."

"Siktir git," diye tısladım elimden geldiğince. Başım hâlâ bana silahla vurmasına rağmen ona ateşli bir bakış atıyorum.

Aptal bir çocukmuşum gibi dilini şaklatıyor. "Bunu Floriano'ya söylememeni tavsiye ederim," diye içini çekti.

Ah kahretsin. Ah kahretsin.

Demek bu kabusun sorumlusu hamamböceği.

Uşaklar şaşkınlığımı ve şaşkınlığımı görüyorlar. İkisi de kıkırdadı ve küçümsemelerine karşı bir öfke hissettim.

"Şimdi" diye mırıldanıyor ilki, "bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapacağız?"

Yaşlı Lily ağlar, çığlık atar ve ne derse ona katılırdı. Poker oyununun olduğu gece Leo'yla yaptığım da bu değil miydi? Sadece teslim oldum. Vazgeçtim.

Yeni Lily bunu yapmaz.

Romann bana daha iyisini öğretti. Romann bana gurur, güç ve cesaret gösterdi. Romann, dünyanın senin yaptığın şey olduğunu görmemi sağladı.

Romann dövüşmemi isterdi. Yani dövüşmek tam olarak yapacağım şey.

Yüzüme dik dik bakan saldırgan uşakla boynumu geriye doğru eğdim ve burnuna elimden geldiğince sert bir şekilde kafa vurdum.

Temas etmek. Kan fışkırıyor, kemikler kırılıyor ve alnım şimdiye kadar olduğundan biraz daha fazla acıyor. Yine de onun geri döndüğünü görmek buna değer. "Ahhh!" ağlar. "Aptal herif..."

İlk yumruk arkamdan geldi. Tam sırtıma, böbreklerimin yakınına iniyor ve gövdeme örümcek ağı gibi ağrılar gönderiyor. Yüzüm üzerine çökmek üzereyken, ikinci adam beni yakalayıp ayağa kaldırıyor ve tam da ikinci yumruk tam karnıma iniyor.

Yere düşüyorum ve acıyla tekrar ağlıyorum. Bebeğim, bebeğim, bebeğim...

Tekme ve yumruklarla üzerime saldırıyorlar. Eğer bugünü yaşarsam yarın orospu çocuğu gibi canımı acıtacak. Ama bunun şu anda hiçbir önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey bebeğim. Ben de top gibi kıvrılıp onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Lütfen!" Bir elimi tutacak kadar kıvrıldım. "Lütfen dur!"

İki çift el beni kaldırdı. "Şimdi işbirliği yapacak mısın?" biri köpürüyor.

"Evet," diye hıçkırıyorum. "Evet."

Adamlardan biri boynuma başka bir ip bağlıyor ve beni dövülmüş bir köpek gibi sokakta gezdiriyor. Kimin kim olduğunu unuttum ve yüzüme yediğim acımasız tekme yüzünden gözlerim şişerek kapandı.

Önemli değil. Zaten hiçbir şey görmek istemiyorum.

Eğer karanlık benim için geliyorsa...

Bırak gelsin.

OceanofPDF.com

40

OceanofPDF.com

ROMA

Kahretsin! diye bağıriyorum kafamın içinde. Yüksek sesle nefes vermekten başka bir şey yapamıyorum. Gövdemin yan tarafında bir kurşun deliği (daha çok bir krater gibi) varken onu almalarına engel olamıyorum.

Onu ormana doğru sürüklemelerini engelleyemeyiz.

Kanayıp izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Tek yapmak istediğim onları zincirlemek, her seferinde bir parça kesip onlara yedirmek olduğunda. Sonunda tam olarak bunu yapacağım. Eninde sonunda o piçleri yavaş yavaş öldüreceğim.

Ama şu anda acı içinde kükremeden hareket edemiyorum. Yine de hareketsiz kalmak bir seçenek değil. Mülkümün gölgesinde daha kaç piç dolaştığını yalnızca Tanrı bilir.

Böylece yaranın akkor ıstıbabını bir kenara bırakarak ayağa kalktım. Battaniyeyi, zaten kanımla sıırıslıklam olmasına rağmen, yanıma bastırdım. Karımı götürdükleri yöne doğru yavaş, hantal adımlarla birbiri ardına atarken arkamda daha fazla kan izi var.

Ağaçların arasından geçiyorum ve çitimde bir delik açmış olduklarını görüyorum. Uzakta üçlü bir silüet seçebiliyorum. Bir çığlık duyuyorum; Lily'nin çığlığı.

Çabalarımı iki katına çıkararak hareket etmeye devam ediyorum. İleriye doğru taşlamaya devam edin. Çabalarken kan kaybedebilirim ama onu

kurtarmak için bana en ufak bir şans bile verirse bunu milyonlarca kez yapacağım.

Ama mesafeyi yeterince hızlı kapatamıyorum. Ben izlerken Lily tökezledi ve düştü. Piçler yumruklarıyla ve ayaklarıyla üzerine saldırıyor. Tekrar tekrar bağılıyor. Daha sonra onu dik konuma getirip yakındaki bir minibüsün arkasına atıyorlar.

Kahretsin. Ben takip etmek için bir araba çalmadan önce kaçarlarsa mahvolurum. Lily berbat durumda. Zamanım tükeniyor.

Yüzen, bulanık görüşümle karanlığı tarıyorum. Yol kenarında park etmiş arabalar var. Onlara doğru topallayarak ilkinin sapını denedim.

Kilitli.

İkincisi - kilitli.

"Hadi, Mudak," diye homurdandım nefesimin altından. "Aç şu lanet kapıyı!"

Üçüncüsünde paydirt'e çarpıyorum. Kapının kilidi açıldı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve orospu çocuklarının arabalarına ateş ettiğini görüyorum. Farlar karanlığı yarıp geçiyor. Acele etmek zorundayım.

Kontrol panelini açarak bir yığın kabloyu çekip çıkardım. Birinin kaplamasını dişlerimle sıyrıyorum, birbirine dokunduruyorum ve bum; motor gürleyerek canlanıyor.

Sanki her an ölebilecekmiş gibi kulağa bok gibi geliyor ama ölmesi gerekecek. Gerçek şu ki ben de her an ölebilirim.

Başım zonkluyor, yanım alevler içinde ve önümde yoldaki her şeyin iki, üç katını görüyorum.

Karımı taşıyan arabanın üç versiyonu yola çıkıyor.

Gazı kapatıyorum ve takip ediyorum.

Hızlı gidiyorlar; biz daha şehrin yerleşim bölgesini terk etmeden elli, seksen, yüz tane. Daha yüksek bir güç direksiyonu yönlendirmeme yardım ediyor olmalı çünkü trafiğin ve yayaların arasından geçerken bile onların izinde kalmayı başarıyorum.

İnsanlar çılglık atıyor ve korna çalıyor ama umurumda değil. Neyin tehlikede olduğunu bilmiyorlar.

Bir ses sersemliğimin içine giriyor. "Daha hızlı sürmezsen beni asla kurtaramazsın."

"Lanet olsun...?" Yolcu koltuğuna bakıyorum. Lanet olsun, gördüklerime inanamıyorum. "Lily?"

"Beni duydun Romann. Beni her zaman kurtaracağına söz vermiştin." Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Gelinliğini giydiğini fark ettim. Evlendiğimiz gün o şeyden nefret etmişti. Artık ona yanlış görünüyor. "Lütfen Rom. Kurtar beni."

Gözlerimi kırptırıyorum. Tekrar baktığımda gitmiş.

Sonra başımı kaldırdım ve on sekiz tekerlekli bir aracın yaklaşan farlarını gördüm.

Mümkün olan son saniyede direksiyonu sağa çeviriyorum. Bu çalıntı kamyon iki tekerlek üzerinde devriliyor ve acaba fazla mı ileri gittim, takla atmak üzere miyim, Lily'yi sonsuza dek kaybedecek miyim diye merak ediyorum.

Sonra dört tekerleğe birden biniyorum ve takibi canlı tutuyorum.

"Sana araba sürmeyi kim öğretti?"

Kaz artık Lily'nin yerinde oturuyor. Kaz'ın şimdiki hali değil, Kaz'ın on iki yaşındaki bir çocuk olduğu hali. Bana tapan, gittiğim her yere giden ve yaptığım her şeyi yapan küçük şeytan.

"Sen berbatsın." dedi dilini çıkararak.

"Siktir git Mudak. Burada karımı kurtarmaya çalışıyorum."

"Kurtar onu? Onu kaybetmeyi nasıl başardın?" Dilini şaklatıp başını sallıyor. "Sahip olduğun tüm iyi şeyleri hak etmiyorsun."

Yaya geçidinde oyalanan sarhoş üniversiteli çocuklardan kaçınmak için kaldırıma çıkıyorum. Yan aynalarla birine çarpmaktan kıl payı kurtularak yanlarından hızla geçerken çığlık atıyorlar.

Şimdi iskeleye doğru nişan alıyoruz. Depolara ve depo binalarına, konteyner sahasına doğru.

"Kafanı kışından çıkarıp düşünmezsen onu asla bulamazsın, Romann."

Şimdi yolcu koltuğunda babam oturuyor. Çok daha genç, saçları daha koyu, kırışıklıkları daha pürüzsüz, sesi her zamanki gibi sert ve acımasız.

"Biraz meşgulüm baba."

"Düşünemeyecek kadar mı meşgulsün? Düşünmen gerek oğlum! Düşünmek!"

"Düşünüyorum!" diye hırladım. Ya da en azından çabalıyorum. Ama zihnim kanlı, kırmızı bir sisle örtülüyor.

"Oraya dalıp onu silahsız ve desteksiz kurtaramazsınız. Ne yapacaksın?"

"Onu bir depoya götürüyorlar."

Sanayi bölgesinde zikzak çizerken artık bu konuda kendime daha çok güveniyorum. Burası çorak ve beton, her şey karanlığa gömülmüş.

"Bu yüzden daha önce yaptığım gibi takip edeceğim. Dışarıda görevlendirdikleri her adamı çıkarın. Silahını al ve bana ateş et."

Acı çeken beynime yeterince basit geliyor. Artık bunu yapmaktan başka bir şey yok.

"Kan kaybından ölmene üç dakika kalmışken bunu nasıl yapmayı planlıyorsun aptal çocuk? Odaklan, Romann. Ne kullanabilirsin?"

Kucağına uzanıp torpido gözünü açıyorum. Ortaya bir sürü saçmalık çıkıyor; arabanın ruhsatı, bir avuç dolusu kalem, bir paket mendil, bir el feneri.

El fenerinin yeterli olması gerekecek. Küçük, siyah ve incedir. Eğer kaçırılanlar umduğum kadar aptallarsa, eğer kimse fazla yaklaşmazsa, kabza silah namlusu gibi geçebilir. Satabilirim.

Sıra sıra depoların yanından hızla geçiyoruz. Araba hızla sola dönerek dönüşlerce depolama konteynırına doğru gidiyor. Belki ikinci sıra? Bilemiyorum. Sanırım ama yanlış seçim. Göz alabildiğine beton ve basık, sessiz depolama ünitelerinden başka bir şey yok.

Çapraz koridorlardan oluşan labirentte hızlanıyorum. Karımı bir an olsun görebilmek için dua ediyorum.

Sonunda bir sıranın sonuna yaklaşırken, paralel koridordan geçen siyah bir şeyin gözüme çarptı. Bu onlar olmalı. Arabayı sola, sağa, sola doğru hızla savurarak var bile olmayan gölgeleri kovalıyorum.

Daha sonra depolama alanından çıkıp iskelenin diğer tarafına geçtik. Ve orada, siyah arabanın su kenarındaki devasa depolardan birinin önünde tiz bir sesle durduğunu görüyorum.

O orospu çocuğunun sahibinin kim olduğunu hemen biliyorum.

Floriano Verratti.

Ufalanın tuğla ve paslanmış metal binanın yan tarafına mümkün olduğunca yakın park ediyorum. Direniş bekliyordum ama burada kimse yok. Yapının yan tarafında içeri girmenin bir yolunu ararken nefesim acı verici bir şekilde kesiliyor.

Göz hizasında bir pencere gördüğümde yarı yolda kalıyorum. Baktım. Cam bulutlu bir kirle kaplı ama yeterince iyi görebiliyorum.

Lily'yi görmek yeterli.

Hâlâ pijamalarıyla, çıplak, kanayan ayakları ve bileklerine pis kırmızı halkalar takan bir iple duruyor. Floriano Verratti onun önünde duruyor.

O orospu çocuğunu görünce boğazımdan hırladım.

Onu kendim öldürmeliydim. Eğer Lily'nin beni daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya ikna etmesine izin vermeseydim, bu asla olmayacaktı: başka birinin benim adıma ellerini kirletmesine izin vermek.

Ben izlerken Floriano sanki değerli bir ineğe bakıyormuş gibi onun etrafında dönüyor. Tekrar öne geçtiğinde duruyor, ayağa kalkıyor ve kirli eliyle ona uzanıyor.

Lily hemen parmaklarını vurarak uzaklaştırır. Floriano başını geriye atıp gülüyor.

Planım en iyi ihtimalle çürük. Bir el fenerim var ve kaburgalarımda bir delik var. Ama onu kurtarmak, kaçmasına bir şans vermek için kendi bedenimi feda etmem gerekiyorsa bunu yapacağım. Bana maliyeti ne olursa olsun.

Önemli olan tek şey Lily'yi kurtarmak.

Duvarın altı ya da yedi metre aşağısında paslı bir kapı var. Aceleyle kapıya koşuyorum, kapı tokmağını tutuyorum ve kilitli olmaması için Tanrı'ya dua ediyorum.

Son birkaç dakikada pek çok şanslı fırsat yakaladım. Araba açık olduğundan on sekiz tekerlekli araç beni dümdüz etmiyor. Her şey göz önünde bulundurulduğunda hayatta olmak bile bir şanstır.

Ama biraz daha iyi şansa ihtiyacım var. Biraz daha.

Ve sanki dualarıma cevapmış gibi kapı hiç gıcırdamadan açılıyor.

Kayıyorum ama henüz konuşmuyorum. Bir palet yığınının gölgesinde saklanıyorum ve Verratti'nin karımla alay etmesini kanlar içinde dinliyorum.

"...Bana Sorokin hakkında bildiklerini anlat, küçük fahişе."

"Sana tek bir kelime bile söylemeden önce beni öldürmen gerekecek, seni şişko domuz."

Gülümsemeden duramıyorum. Feisty, karım. Floriano bunun yarısını bile bilmiyor.

"Belki adamlarımın seninle biraz yalnız kalmalarına izin verdikten sonra hatırlarsın."

Yüzünü sileceğim bir bakışla öne çıkan gorillerinden birine başını salladı.

"Romann bana dokunan herkesi öldürecek!" Sanki arkasında benden bir ordu varmış gibi konuşuyor.

"Romann Sorokin otuz dakika önce ön bahçesinde öldü, puttana."

"Sen bir yalancısın." Ona tükürüyor. Kendini beğenmiş, çirkin yüzünün tam ortasına düşüyor.

Uzun bir duraklama var. Havada gerginlik hakim. Daha sonra, Floriano'nun tükürüğünü yüzünden silmeden eli dışarı fırlıyor ve başını yana doğru savuracak kadar sert bir şekilde ona soğuk bir vuruş yapıyor.

"Senin saygısızlığına o kadar katlandım ki, Benedetti fahişesi," diye içini çekti. Arka cebinden bir mendil çıkarıp burnundaki tükürüğü siliyor, sonra tekrar kaldırıyor. "Günler, haftalar ve aylardır bana hayır dedin. Kimse Floriano Verratti'ye hayır diyemez. Sen değil. Bir baba için korkakça bahanen değil. Kocanın ölü köpeği değil."

"İşte bir tane daha" diyor çenesinden aşağı kan damlayarak. "HAYIR."

Kederli bir şekilde başını salladı. "Bunu söyleyebileceğini düşündüm."

Sonra mümkün olduğunu düşündüğüm daha hızlı hareket ederek belinden bir tabanca çıkardı ve Lily'yi uyluğundan vurdu. Kalbimi ikiye bölen bir çığlıkla yere yığılıyor.

"Artık o kadar da sert değilsin küçük kaltak, değil mi?" ona tısladı.

Işığa doğru patlıyorum. En yakınımıdaki Verratti haydutunu boynuna geçirip, boynunun tatmin edici bir şekilde kırılması aklımdaki bulanıklığı giderene kadar bücktüm.

Aniden her şeyi görebiliyorum. Ağrı azalır. Ben her zaman neysem oyum: kahrolası ölüm meleği.

Aşağı uzanıp ölü adamın silahını kapıyorum. .44 avucumda tanıdık geliyor.

Dönerek tek dizimin üzerine çöktüm ve Floriano'ya en yakın olan adamın boğazına ateş ettim.

Uşaklarından bir diğeri Lily'yi tutuyor ve onu ayağa kaldırmaya çalışırken Floriano dönüp bana saldırıyor. Lily'yi tutan çamuru vuruyorum. Poligonda geçirdiğim tüm o binlerce saatin karşılığını, kurşun gözlerinin arasından girip kafasının arkasından çıkarken kan sıçramasıyla karşıladım.

Sonra silahı Floriano'ya doğrultuyorum. Hiç kimsenin olmadığı bir yerde donup kalıyor. Arkasına saklanacağı hiçbir şey yok.

O berbat.

Ama köpekbalığı gibi sırtıyor. "Roman. İtiraf etmeliyim ki biraz şaşırdım."

"Olmamalısın."

Kan kaybının adrenalini aşmasına kadar fazla zamanım kalmadı. Bu kahrolası durakla esprili şakalaşmayı değiştirmek kesinlikle yeterli değil.

Ancak hızlı ve merhametli bir ölümü de hak etmiyor.

Bu yüzden dizinde bir delik açtım.

Sert bir şekilde aşağıya iniyor. Çığlığı tüm binada yankılanıyor. Onun yanında durup gözlerinin içine bakmak için topallıyorum.

Florian, ondan beklemediğim bir vakarla başını kaldırıyor ve şöyle diyor: "Devam et. Yapman gerekeni yap."

Ve yüzümü buruşturarak, duyacağı son sözleri anladığından emin olmak için eğiliyorum: "Yavaş öl, orospu çocuğu."

Daha sonra klibi midesine boşalttım.

Her ne kadar tatmin edici olsa da, gözlerinden çıkan ışığı izlemek için orada durmuyorum. Karımı hastaneye götürmem gerekiyor. Kapının yanında duruyor, kanıyor ve inliyor.

Etrafıma bakıyorum. Ona en yakın ölü yatan haydutun kemeri var. Bunu kan akışını durdurmak için turnike olarak kullanabilirim ve umarım bize tıbbi müdahale için birkaç dakika daha veririm.

Ama ona doğru ilerlemeye çalıştığım anda düşüncelerim bulanıklaşıyor ve depo atlıkarınca gibi dönmeye başlıyor.

"HAYIR!" kükredim. Henüz değil. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Çökmek için metal bir direğe tutunmaya çalışıyorum. Sonra kendimi zorlayarak ona doğru sendeleyerek yürüyorum. Verratti'li adamın cesedinin kemerini almak için eğiliyorum ama yolun yarısında gücüm tükeniyor ve yere düşüyorum.

Tankta hiçbir şeyim kalmadı.

Şu ana kadar geldim. Neredeyse kazandım.

Yani bu olamaz. Bu son olamaz.

"Roman?" Sesi küçük ve zayıf ama şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses.

"Buradayım," diye tısladım. "İyi olacak. Seni hastaneye götüreceğim."

Yuvarlanarak kendimi dizlerimin üzerine bastırıyorum. Kollarımı onun altına kaydırıp onu kendime çekiyorum. Acı içimi yakıyor, yakıyor ama görmezden geliyorum. Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki azı dişlerinin çatladığını hissediyorum. Bunu da görmezden geliyorum.

Hiçbir şey beni onu kurtarmaktan alıkoyamayacak. Ona söz verdiğim adam olmaktan, hak ettiği adam olmaktan.

Bunu yapabilirim.

Ben yapacağım.

Mecburum.

Ama ayakta durmaya çalıştığımda dünya kararıyor. Belirsiz şekillerden fazlasını göremiyorum. Acıyla dizlerimin üzerine çöktüm.

"Roman?" Sesi soluyor. Onu kaybediyorum. Onu kaybediyorum. Kendimi kaybediyorum.

"Biz... hastaneye gidiyoruz..."

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama zemini bulamıyorum. Neyin yukarı, neyin aşağı olduğunu, neyin gerçek, neyin sahte olduğunu bilmiyorum. Kan ve safra tadı alıyorum.

Lily uzanıp kanlı parmak ucuyla yanağıma dokunuyor. "Roman..."

"Evet, kiska?" Tükürmeyi başarıyorum.

"Yapmalıyız... Bebeğimizi kurtarmak zorundayız."

Her şey yok olup gitmeden önce bilincime giren son şey bu.

Bebeğimiz ne demek istiyor?

Pdfoku.net sitemizde bulunan tüm dosyalar farklı paylaşım sitelerinden alınmış olup; Bilgi amaçlı olarak websitemizde paylaşılmıştır.

Yasal haklara sahip olduğunuz yani telif hakkı bulunduğunu düşündüğünüz kitapları pdfokunet@gmail.com adresine mail atarak bizi bilgilendirebilirsiniz. Bildirilen kitaplar en kısa sürede sitemizden kaldırılacaktır.